

ΕΡΔΟΚΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 605

Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ
'Ο ΛΑΪΚΟΝ
ΦΑΙΝΤΑΜΑΙ

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΜΑΪΟΥ 1939

Αριθ. 60

Έπικαιροι στίχοι

Έξωφρενισμοί

Στα τελευταία «Μούβιτον» και εις τα «Μετροτόν»,
ενδόξως εμφανίζεται νέα σειρά τρωτών,
ή, άλλως, έξωφρενισμών, της γυναικείας μόδας.
Ο πρώτος έξωφρενισμός ανάγεται στους πόδας,
εις τους οποίους πράγματα ποικίλα σχεδιάζονται,
και παραστάσεις ξεαλλοι συχνά παρουσιάζονται,
ἐπάνω εις το εύγραμμον του θήλεος κανί!
Ω! Είναι ανυπέροβητοι οι Αμερικανοί,
ν' ανακαλύπτουν διαρκώς τα πράγματα αυτά,
πού, ως γνωστόν, στοιχίζουε ένα σωρό λεφτά
και πού συντείνουν, σάν τα δής, αυτοστιγμεί να νίνη
μεγάλος μισογύνης,

και να ανοίξης της χειρός τα δάκτυλα τα δέκα,
έμπρός στο μεγαθήριον πού λέγεται... γυναίκα!
(Αναγνωρίζω πώς έδω μου λείπει ή αβρότης,
Μά όταν έτσι ασκοπα σκορπά το θησαυρό της,
ήγουν, την φυσικότητα, ή σύγχρονος γυνή,
δημιουργεί εντύπωση τοσοῦτον άλγεινή,
ώστε δυσκόλως, πράγματι, κανένας συγκρατείται,
όπως και σεις θα ξαίρετε, καλοί μου συμπολίται,
πού αποδοκιμάζετε θορυβώδως κι' όμά,
τις μόδες τις άνόητες, σ' όλα τα σινεμά,
και τις αντιλαμέανεσθε από το πρώτο θέμμα
'Αλλ' ας ξαναγυρίσωμε στο άρχικό μας θέμα...)

Της μόδας της σημερινής πολυ μεγάλη τρέλλα
καθώς οās είπα κι' άλλοτε, είναι και τα καπέλλα.
Μά τώρα, όπως φαίνεται, το πράγμα παραγίνεται
και είμαι υπερβέβαιος πώς άναυδοι θα μείνετε,
βλέποντας ωραιότερες κατόχους λιμουζίνας,
άντι καπέλλων να φορούν τα σκεύη της κουζίνας!
Κι' αυτά συγκαταλέγονται εν μέσω των τρωτών,
πού είδαμε στα «Μούβιτον» και εις τα «Μετροτόν»,
όπου συλφίδες άσφογες, πολυ ωραίες όλες,
φορούσαν στο κεφάλι τους φλυτζάνια, κατσαρόλες,
τηγάνια, καφεδόμπρικα, πιατέλλες, τσαγιέρα...
Με τα μαλλιά τους δένονται, όλα αυτά, γερά,
και ούτω συμπληρώνεται τό... «σάρμ» της τουαλέτας των...
Έκείνο, όμως, φίλοι μου, πού μένει ανεξέταστον,
είναι το πού θα φθάσωμε μ' αυτή την Ιστορία,
πού έφτιαξαν τα θήλεα κατά τις αντιλήψεις των.
Αμέσως ν' αντιδράσωμεν θα ήτανε μωρία.
Εφ' ό και αναπέμπομεν θερμήν εύχήν στον Ύψιστον
να μάς λυτρώση απ' αυτό το φοβερό το χάλι τους,
παίρνοντας από καπέλλα τους είτε και από κεφάλι τους!

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζόρτζ

16.8.85

35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣ ΣΧΕΔΙΟΝ

Όλος ο κόσμος αγωνιά με το φάσμα
του πολέμου. Τα κράτη εν τώ μεταξύ έ-
ξοπλίζονται πυρετώδως, οι στρατεύσιμοι
επιστρατεύονται και τα εργοστάσια έτοι-
μάζουν νυχθημερόν έπλα και πυρομαχικά.
Ένας όμως Αμερικανός, ο Χόρας Ράιτ
ισχυρίζεται ότι ανεκάλυψε έναν τρόπο ά-
λανθαστο διά του οποίου θα επικρατήσει
—λέγει— ή παγκόσμιος ειρήνη.

Η ιδέα μου είναι απλή: Ο κ. Ράιτ
προτείνει να ανταλλάσσουν οι πιθανοί άν-
τίπαλοί τους... εσουλλέκτους των. Δη-
λαδή, π.χ. οι Γερμανοί στρατεύσιμοι να
καταταχθούν εν καιρώ ειρήνης στον Γαλ-
λικό στρατό, και οι Γάλλοι στον Γερμα-
νικό.

Ας υποθέσωμε τώρα ότι κηρύσσεται ο
πόλεμος. Οι δυο αντίπαλοι στρατοί θα ά-
ναλάθουν την έπιθεση και θα προχωρή-
σουν να καταλάβουν το έχθρικόν έδαφος.
Αυτό όμως, θα εσήμαινε να πάνε οι Γερ-
μανοί στην Γερμανία, κι' οι Γάλλοι στην
Γαλλία! Έτσι όλοι θάνα: πιδ εύχαρι-
στημένοι από πρίν.

— Αν γίνη άσπαστή ή ιδέα μου, επά-
νεται ο σοφός κ. Ράιτ, όλοι θα εύχόμε-
θα να γίνη πόλεμος, για να πάμε να έπι-
σκεψθούμε τον τόπο μας.

Πώς ας φαίνεται ή ιδέα του; Έπει-
τα από την άποτυχία όλων των ειρηνι-
στικών σχεδίων, δεν θάταν άσχημο να δο-
κιμάσωμε κι' αυτή την μέθοδο.

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ

Ίσως τώρα είχαμε τα ραδιόφωνα στα
ιδιωτικά αυτοκίνητα, και, σπανιότερον,
στα ταξί. Ίδού τώρα ότι στο Παρίσι, θα
έγκατασταθούν μεγάφωνα και στα αυτο-
κίνητα συγχωνομίας. Τα μεγάφωνα, μό-
λις πλησιάζουν τα αυτοκίνητα σε μία
στάση, θα έρχονται εις έπαφήν με κά-
ποιο φωνογραφικό μηχανήμα του στα-
θμού, και αφού αναγγέλλουν το όνομα του
σταθμού, θα άρχίζουν έπειτα να διαφημί-
ζουν τα καταστήματα της γύρω περι-
οχής! Καθώς και τους γειτονικούς κινη-
ματογράφους, τα θέατρα και τα μουσεία.
Πρέπει να παραδεχθούμε ότι ή ιδέα
δεν είναι τόσο κακή.

ΠΡΟΒΑΔΙΣΜΑ

Το γαλλικό γραφείο έθιμοτυπίας δρέ-
θηκε πρό όλίγου σε δύσκολη θέση. Επρό-
κειτο να καθορίση για κάποια έπίσημη
τελετή, ποιος θα περνούσε πρώτος από
δύο στρατηγούς οι όποιοι κατά σατανικήν
σύπτωσιν, είχαν την ίδια άρχαιότητα,
τά ίδια παράσημα και συνεπώς τα ίδια
απολύτως δικαιώματα.

Οι γραφειοκράται δεν κατόρθωσαν να
λύσουν το πρόβλημα και απέστησαν
στον Γάλλο στρατάρχη Πεταίν.

Κι' ο νικητής του Βεροέν, χωρίς να
διστάση, απήντησε με χαμόγελο:

— Ποιος θα περάση πρώτος; Μά... ο
ολιγότερον εύγενής.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΑΥΤΑΔΕΣ

Ο ΜΑΤΙΟΣ δέν φέρνει στὸν κό-
σμο αὐτὸν μόνο τὰ λουλούδια
του καὶ τὴν ἐγγύησίν του—ἐ-
γινε πιά τῆς μόδας αὐτὴ ἡ
ἐκδοσις—διὰ τὴν ἐδραίωσιν τοῦ κα-
λοκαίριου καθεστώτος. Φέρνει κι' ἕνα
σὺρὸ μικροῖς ιστορίες καὶ μικροεπειδή-
δια, ποὺ ἴσως δὲν θὰ ἦσαν ἄσκοπο με-
ρικὰ ἀπ' αὐτὰ νὰ ἀπασχολήσουν σή-
μερα αὐτὴν τὴν σελίδα.

Σὰ λεωφορεία σημειώνονται τὰ
περισσότερα κρούσματα τῶν συγχρό-
νων καυγῶν καὶ τὴν ἀφορμὴν ἀπο-
τελεῖ τὸ ἀνοιγνὺν τῶν παραθύρων,
ποῦ, κατ' ἀνάγκην, ἀκολουθεῖ τὴν ση-
μερινὴν καλοκαίριαν.

Οἱ εἰσπράκτορες ποὺ ἀποτελοῦν τὸν
στόχον κατὰ τὶς σχετικὰ ἐπιθέσεις,
πρέπει νὰ ἔχουν νοῦν Σολομώντος διὰ
ν' ἀντιμετωπίσουν τὰς διαμαρτυρίας
ἀπόψεως τῶν ἐπιβατῶν.

— Εἰσπράκτωρ παιδί μου, λέει ὁ ἑ-
νας, κλείσε, γεια σου, τὸ παράθυρο...
— Γιά ὄνομα Θεοῦ! ἐπεμβαίνει ἄλ-
λος. Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη καὶ κλειστὰ
παράθυρα; Θὰ σκάσουμε ἐδῶ μέσα!

Οἱ παραινέσεις εἶνε πολὺ σαφεῖς καὶ
συνεπῶς δὲν χωρεῖ λύσις ἀναγομένη
εἰς τὸν μέσον ὅρον. Ἡ πρόπει νὰ
κλείσῃ τὸ παράθυρο ἢ πρόπει νὰ μεί-
νῃ ἀνοιχτό. Τὴν πρώτην περίπτωσιν
τὴν προσπαθεῖ ἡ πινακὴ τοῦ τιμολο-
γίου τῶν εἰστηρίων ἐπάνω εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἀναγράφεται ἡ φράσις: «Χειμε-
ρινὰ δρομολόγια». Ἐπάνω εἰς αὐτὴν
στηρίζει τὸ αἰτήμα του ὁ ζητῶν τὸ
κλείσιμο τοῦ παραθύρου ἐπιβάτης:

— Γιά κύττα ἐκεῖ, παιδί μου. Χει-
μερινὰ δρομολόγια, λέει. Τὸ ὅποιο
σημαίνει ὅτι ἀκόμα δὲν καλοκαίρισε.
Κλείστο, λοιπόν...

Εἰς οὐσιαστικώτερα πράγματα—εἰ-
τὴν πραγματικότητά, δηλαδή—στηρί-
ζει τὴν ἀπόφασίν του ὁ ἀντίπαλος:

— Ἐδῶ, παιδί μου, λέει στὸν εἰ-
σπράκτορα, τὸ χαρτί θὰ δοῦμε ἢ τὸν
καιρό; Τὸν καιρό, βέβαια. Ἐξω, λοι-
πόν, κάνει ζέστη. Κατὰ συνέπειαν ἂν
κλείσουμε τὸν παράθυρο ἐνδέχεται νὰ
ἔχουμε καὶ τίποτα λιγοθυμίες. Δὲν
ἔτσι, ἀναπητέ κύριε;

Σφάζεται ἀπὸ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν
ἀποστροφὴν ὁ ἐρωτώμενος διπλανὸς
ἐπιβάτης καὶ συγκατανεύει:

— Βέβαια, ἔτσι εἶνε...

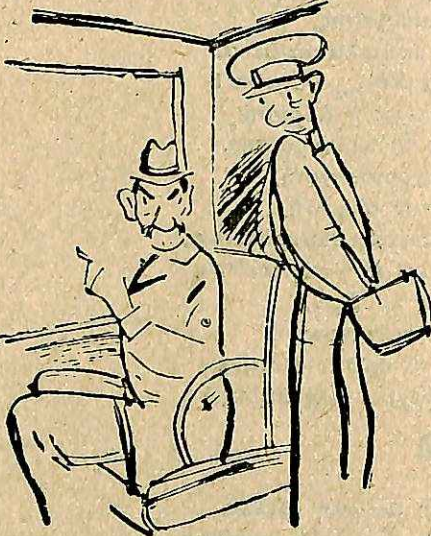
Βρίσκει, ὅμως, σύμμαχον καὶ ὁ ἄλ-
λος. Καὶ ἡ ὑπόθεσις παίρνει μάκρος.
Τὸ πλήρωμα τοῦ λεωφορείου διχάζε-
ται θανασίμως καὶ ταχύτητα ἡ προ-
σῆνεια τρέπεται προτροπὰ εἰς φυ-
γὴν διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸ πεδί-
ον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεοελληνι-
κῆς νευρικότητος:

— Λοιπόν, ἐγὼ σὰς λέω πῶς θὰ
μείνῃ ἀνοιχτό!

ΕΥΘΥΜΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

— 'Α, ἔτσι; Κι' ἐγώ, λοιπόν, σὰς
λέω πῶς θὰ κλείσῃ.
— 'Εσεῖς τὸ λέτε;
— Μάλιστα. Ἐγὼ τὸ λέω!
Μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἐγκαταλείπεται
εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ ὁ πλη-
θυντικός:
— Τί νὰ σοῦ πῶ, καυμένε!
— Ἐσύ νὰ μοῦ πῆς; Ἐγὼ θὰ σοῦ
πῶ!

Ταυτόσημος εἶνε ἡ ἀπειλὴ καὶ γρή-
γορα πραγματοποιεῖται μὲ τὴν βοήθει-

— Νὰ κλείσῃς τὸ παράθυρό, εἶπα!

αν τῶν σχετικῶν διακοσμητικῶν:

— Λοιπόν, εἶσαι γαῖδαρος!
— Ἐγώ; Τότε ἐσύ εἶσαι μουλάρι.
Ἀπὸ ἐδῶ πέρα τὸ ἐπεισδίδον ἀκο-
λουθεῖ τὸν συνήθη δρόμον. Πάντως ὁ
τρόπος τῆς διεξαγωγῆς του, ὅπως ἀ-
νεπτυχθῇ, σὺν παραπάνω γραμμῇ,
μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ εἶδος συνταγῆς
του...

Ἄλλος σύγχρονος καυγᾶς, ποὺ ἔχει
τὰ βαθύτερα αἰτία του εἰς τὴν ἀλ-
λαγὴν τῆς ἐποχῆς, εἶνε ὁ καυγᾶς ὁ
σχετιζόμενος μὲ τὴν θερμότητα τοῦ
νεροῦ ποὺ σεβρίζεται ὡς πόσιμον σὺν
διάφορα κέντρα. Τὴν πρώτην νομιὰ,
ἀκολουθεῖ ἡ σχετικὴ ἐκρηγνῆσις:

— Τί εἶν' αὐτό, γκαρσόν;
— Παιό, κύριε;
— Αὐτὸ ἐδῶ.

— Νερό εἶνε.
— Εὐχαριστῶ πολὺ. Τὸ βλέπω πῶς
εἶνε νερό. Δὲν πίνεται, ὅμως. Χάθη-
κε, βρὲ εὐλογημένε, νὰ πάρτετε ἕνα
κοματάκι πάγο; Τί διάολο!

Συμφωνεῖ τὸ γκαρσόνι μὲ τὴν πα-
ρατήρησιν καὶ τὴν διαδιδάσκει ἀρμοδίως
στὸν προϊστάμενόν του. Ὁ πάγος ἀγο-
ράζεται καὶ προσφέρεται πλεόν παγω-
μένο νερό στοὺς πελάτες. Ἐμφανίζε-
ται, ὅμως, καὶ τώρα ἡ ἀντίρρηση. Εἶ-
νε ὁ κύριος μὲ τὰ χαλασμένα δόντια
ποὺ διαμαρτύρεται:

— Τί διάολο πάθατε καὶ τὸ πο-
ῶ-
σατε ἔτσι τὸ νερό;
— Ἡ ἐποχὴ, κύριε...

— Βρὲ, ἄντε χάσου ἀπὸ κεῖ! Ἡ ἐ-
ποχὴ, δηλαδή, τὸ καλεῖ νὰ χάσω ἐγὼ
τὰ δόντια μου; Ἐλα, Χριστέ καὶ Πα-
ναγιά! Ἀπὸ τώρα, μωρέ, σὰς θάρσσε
ἡ ζέστη;

Τρίτον εἶδος συγχρόνου καυγᾶ. Τὸ
ζήτημα τοῦ ντυσίματος. Ὁ κύριος
φρονεῖ ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ στε-
ρηθῇ τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τοῦ
πουλόδερ του.

— Ζέστανε πιά, λέει δικαιολογῶν
τὸ...πραξικόπημά του.

Ἡ κυρία, ὅμως, ἔχει ἀντιρρήσεις:

— Νὰ μὴν τὸ θγάλεις καθόλου, σὲ
παρακαλῶ. Τὸ βράδυ κάνει ψύχρα καὶ
δὲν ἔχω καμιὰ ὀρεξὶ νὰ γιαιτρεύω
πάλι ἀρρώστους. Ἀρκετὰ τράβηξα ὁ-
λόκληρο χειμῶνα.

— Μά...
— Δὲν ἔχει μὰ! Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω
θὰ γίνη!

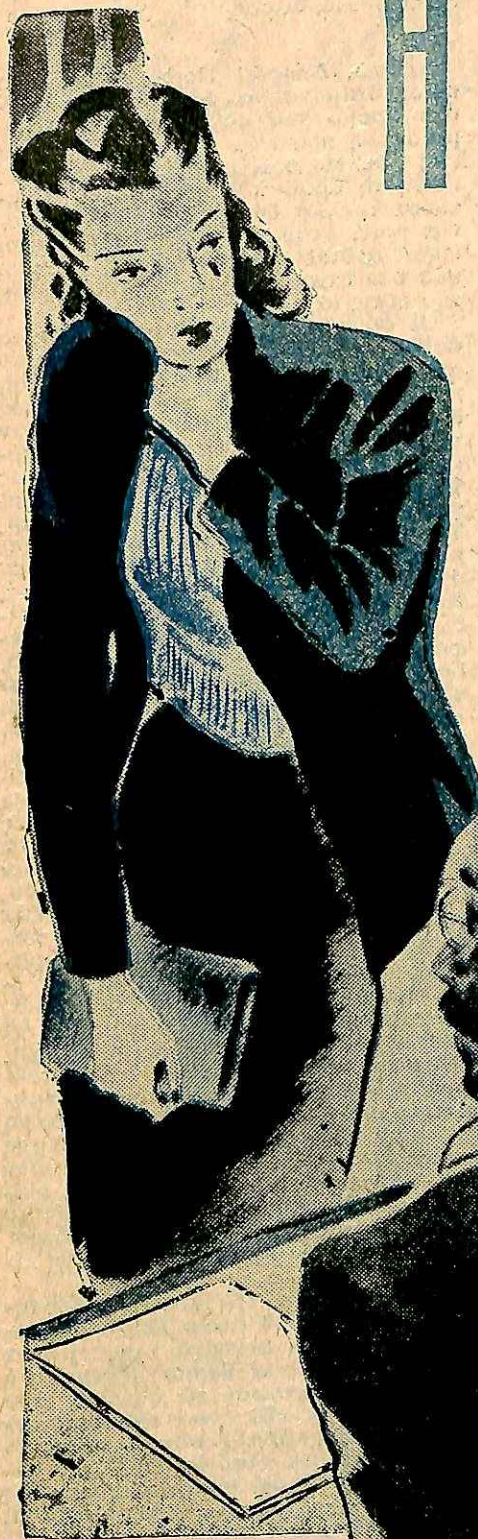
Ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ
ζεύγους ἐκτείνονται καὶ αἱ διατάξεις
τοῦ καυγᾶ αὐτοῦ τοῦ τύπου. Ὅθι μπο-
ροῦσε, βέβαια, νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς καὶ
πολλοὺς ἄλλους παρεμφερεῖς καρπούς
τοῦ Μαΐου. Εἶνε, ὅμως, περιττό, ἐπει-
τα ἀπὸ τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν κυριωτέ-
ρων. Καὶ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ ὑπο-
μνησθῇ εἰς τοὺς ὑποσπόντας τὰ ἐπα-
κόλουθα τῶν καυγᾶδων τῆς ἐποχῆς εἶ-
νε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο δίστιχον:

«Δὲν εἶν' ὁ βίος Μαῖος
αἰώνιος δὲν εἶνε...»

Εἶνε ἴσως αὐτὸ ἡ μόνη τους παρη-
γοριά!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΙΣΟΓΥΝΗ

Τὰ τελευταία τῆς λόγια, σὺν-
στηκαν σ' ἕνα βαθὺ ἀνα-
φυλλητό,

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ.

ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ μιά μεγάλη πε-
ταλούδα μὲ θαυγάλας καὶ
μαυριδερά φτερά ἡ Δροσὴ ἔ-
μεινε πίσω ἀπὸ τὴ συντροφιά.
Οἱ ἄλλοι τὴν ἐξέχασαν μὲ τὴν εὐχά-
ριστη κουβέντα, μὲ τὰ τραγούδια
καὶ μὲ τὸ ἀγνάντεμα τοῦ πλατειοῦ
κάμπου ποὺ ξετυλίγονταν κάτου ὁ-
λάνθιστος, πολυχρῶμος, σὰν ἕνας ἀ-
πέραντος, σπάνιος τάπητας. Ὁ ζε-
στός Ἀπριλιάτικος ἥλιος ἔγερνε
στὴ δύση, ροδοβάφοντας τὶς κορφές
τοῦ ἀντικρινοῦ βουνοῦ ποὺ ἔπερνε
τὴν ὥρα ἐκεῖνὴ μὴν ὅψι νεραϊδέ-
νια. Ἀπὸ μακριὰ φτάνανε θαμπὰ
βελάσματα προβάτων, ἦχοι φλογέ-
ρας τσομπάνικης κι' ἀλυχτίσματα
σκύλων. Ὅταν ἡ νέα κοπέλλα ἔξα-
ναγύρισε στὸ μονοπάτι, δὲν εἶδε κα-
νένα. Ἐνας φόβος ἀλλόκοτος ἔσφι-
ξε μὲ μὴς τὴν καρδιά της.

— Οὐοῦ, οὐοῦ! Ἐ, παιδιά! φώναξε
ὅσο μπορούσε δυνατώτερα.

Μὰ δὲν πῆρε ἀπόκριση καὶ ἐάλη-
κε νὰ τρέχῃ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ χεῖλη,
καλώντας κάθε τόσο τὴ συντροφιά
τῆς ὕστερα ἀπὸ κάμποσο δρόμο
σταμάτησε δίβουλη: τὸ μονοπάτι
διχαζόταν. Κατὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ
τραβήξῃ; Ἐσανφώναξε, πάσχισε ν'
ἀνακαλύψῃ ὁλόγυρα κανὸν ἀνθρω-
πο, κανὰ καλύβι, ἀλλὰ μάταια. Δὲν
τραβήχονα θάβυσσος καὶ τὴν ὥ-
ρα αὐτὴ γινόνταν μυστηριώδικα
καὶ πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν ἀνήσυχα
πρὸς τὶς φωλῆς τους. Σκέφτηκε λί-
γο, πίστεψε πῶς ὁ δρόμος ποὺ τρα-
βοῦσαν οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ
σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου, γιὰ τὴν
ἐπιστροφή στὴν Ἀθήνα, ἦταν δεξιὰ,
κι' ἐξακολούθησε τὸ τρέξιμό της.

Ἀλλ' ἡ πορεία τῶν ὥρων μὲς στὸ
δυσβάτο δάσος τὴν εἶχε ἐξαντλήσει.
Ὅσο κι' ἂν ἦταν δυνατὴ, ἀσυνήθι-
στη ἀπὸ μεγάλες πεζοπορίες, δὲν
μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σ' ἕνα τέτοιο
τρέξιμο ὕστερα ἀπὸ τὴν κόπωση,
μὲ τὸ σάκκο στὸν ὦμο καὶ τὸ φόβο
στὴν ψυχὴ. Κοντοστάθηκε, προσπά-
θησε ν' ἀνασάνῃ βαθιὰ, ἔκανε ἀκό-
μα λίγα βήματα κι' ὕστερα ἐνοιωσε
τὰ γόνατά της νὰ κόβονται, τὰ
δέντρα γύρω νὰ χορεύουν παλαβά,
τὸν οὐρανὸ νὰ γκρεμίζεται. Σωριά-
στηκε χάμου λιγοθυμισμένη.

Ἐκεῖ τὴ βρῆκε μισὴ ὥρα ἀργότε-
ρα ὁ Φοῖβος ὁ Στάλης, ὁ σπουδαῖος
δικηγόνος κι' ἀτζαμῆς κυνηγός,
καθὼς τραβοῦσε ξένοιαστος τὸ δρό-
μο του μὲ μιὰ πίπα στὰ δόντια καὶ
δύο τσιλιβίνες σκοτωμένες στὸ δι-
χτυ. Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀδιάφορος
στὶς γυναῖκες, ὁ ἀπόκοσμος αὐτὸς
ποὺ οἱ φίλοι του τὸν λέγαν «μισογύ-
νη», ἀφωσιωμένος ὁλότελα στὴν ἐ-
πιστήμη καὶ στὴ φυσιολατρεία, ἐνοι-
ωσε ἑαφνικὰ μιὰν ἀνατριχίλα δυνά-

τὴ στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ λιγεροῦ αὐ-
τοῦ κοριτοῦ ποὺ ἦταν πεσμένο κά-
του φαρδύ-πλατῦ, δείχνοντας ἀθελά
του γυμνὸ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν
κρουστή, ρόδινη σάρκα τοῦ ποδαρι-
οῦ ἀπάνου ἀπὸ τὴν κάλτσα. Ἀλλὰ
γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα. Ἀμέσως
μόρεσε ν' αὐτοκυριαρχήσῃ καὶ νὰ
νοιαστῇ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς καμμένης
τῆς μικρούλας. Ἐπιάσε τὰ χεῖρα
τῆς, τὰ ἔτριψε δυνατὰ, ἔβγαλε ἕνα
παγουράκι κονιάκ ἀπὸ τὴν τσάντα
του, τὴν ἔρραντισε καὶ τὴν ἔσταξε
λίγο στὸ στόμα. Ἐκεῖνὴ ἀνοιξε μὲ
κόπο τὰ μάτια της καὶ τὸν ἐκύτταξε
σαστισμένη. Ὑστερα ἔρριξε μιὰ μα-
τιά στὸ σῶμα της, κατέβασε τὰ μά-
τια ντροπαλά, σκέπασε ὅσο μπορού-
σε τὰ πόδια της κι' ἀνακάθησε. Ὁ
Φοῖβος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του:

— Θέλετε νὰ σηκωθῆτε; τὴν ἔρω-

τησε.

— Ναι, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Δρο-
σὴ κι' ἐπετάχθηκε ἀπάνου γοργά.
Εἶχε ξαναβρεῖ τὶς δυνάμεις της ὁ-
λότελα. Μάζεψε τὸ σάκκο της ἀπὸ
χάμου, τινάχτηκε καὶ γυρνώντας
στὸν ψηλόν, ὄριμον ἄντρα ποὺ ἡ κα-
λὴ τῆς τύχη εἶχε ὠδηγήσει ἐκεῖ,
εἶπε:

— Σὰς χρωστάω τὴ ζωὴ μου. Δὲ
θὰ τὸ ξεχάσω αὐτὸ ποτέ.

— Ὅχι, μεγάλα λόγια, ἔκανε ἐκεῖ-
νος. Ἐλάτε, ἂν αἰσθάνεσθε καλά,
ἂς προχωρήσουμε. Βραδυάζει κι'
εἴμαστε ἀκόμα στὸ δάσος.

Ἐκίνησαν μὲ ἥμισυ γοργό. Ἐνα
ἀεράκι δυνατό ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ πί-
σω, τοὺς ἐπτέρανε τὰ βήματα κι' ἔ-
κανε τὸν δέντρων τὰ κλαδιά νὰ
σφυρίζουν συνοδευόντας τὸ τραγοῦ-
δι τῶν γρύλλων ποὺ τρέκλιζαν ἀθώ-
ρητοι χάμου, στὸ παχὺ στρώμα τῶν
ξηρῶν πευκόφυλλων. Ὅλος ὁ τόπος
ἀνάδινε μιὰ μυρουδιά ρετινιοῦ,
νωποῦ χόρτου καὶ ρήγανης.

— Λέτε νὰ προφτάσουμε τὸ τραῖ-
νο; ρώτησε σὲ λίγο ἡ Δροσὴ τὸ συ-
νοδοπόρο της.

— Τὸ τοῖαινο; Εἰσάστε γιὰ τὴν Ἀ-
θήνα; Μὰ τότε πρέπει νὰ πάρουμε
τ' ἄλλο μονοπάτι. Πῶς βρεθήκατε
ἀπὸ δῶ;

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα
λόγια τ' εἶχε τρέξει. Εἶχαν γυρίσει
πίσω καθὼς τοῦ τάλεγε γιὰ νὰ πά-
ρουν τ' ἄλλο μονοπάτι. Ὁ Στάλης
τὴν ἄκουε ἀδιάφορος, ἀλλὰ σὲ μιὰ
στιγμὴ ἔβγαλε τὸ ρολόι του, ἀναψε
ἕνα σπῆρτο κι' εἶδε τὴν ὥρα.

— Πολὺ ἀργά, ἔκανε, κόβοντας τὴν
κουβέντα τῆς κάπως ἀδέξια. Πᾶμε
πίσω.

— Τὸ χάσαμε; Ἀχ, Θεέ μου! Τί
φοβερὴ ἀτυχία! Τώρα, τί θὰ γίνη;
Εἶναι ἐδῶ κοντὰ χωριὸ νὰ βρῶ κα-
νένα αὐτοκίνητο; Πῶς νὰ κάνω;

Πρέπει να είμαι πωσδήποτε απόψε στην Αθήνα.

—Δεν μπορείτε να είσαστε δυστυχώς. Το χωριό απέχει από το σταθμό τρία τέταρτα, κι' ο σταθμός μιά ώρα από δω. Θα σας συνώδεα ως το χωριό αν είχαμε ελπίδα να θρούμε άμαξί, αλλά είμαι βέβαιος πως είναι ματαιοπονία. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Θα υποχρεωθείτε να μείνετε απόψε σ' ένα χαμόσιτο που έχω, λίγο παρά κάτω, και να πάρετε το πρωινό τραίνο από μια στάση που απέχει μισή ώρα από κει. Και γι' αυτό θα πάω.

—Α, μά είναι φοβερό. Θα τρελαθώ! Τι κατάρρα είναι αυτή;

Πήγε να σκάση από το κακό της. Είλενε νευρικά λόγια άσυνάρτητα, δάγκωνε τα χείλη, έμπηγε τα νύχια των λεπτών της δακτύλων μέσ' στη χούφτα. Στο τέλος ξέσπασε σ' ένα κλάμα δουβό. «Ο Στάλης προσπαθεί να νά την ήσυχάση. Γιατί νά κάνη έτσι; Μιά βραδυά ήτανε, θά περνούσε. Όσο για τούς δικούς της, θάστανε αυτός έναν άνθρωπο με τ' άλλο στο χωριό νά τηλεγραφήση.

—Ελπίζω να μην τρομάξετε που θα μείνετε στο φτωχικό μου. Αλήθεια, ξέχασα να σας πω ποιός είμαι: Φοίβος Στάλης, δικηγόρος.

Γαλήνεψε λίγο. Ήταν ένα όνομα γνωστό. Κάποια έμπιστοσύνη άρχισε να ριζώνει μέσα της. Τό έλεγε και το δικό της όνομα: Δροσώ Περίνη, από τη Σμύρνη. Ζούσε τώρα στην Αθήνα με τον αδερφό της τόν ασφαλιστή. Ήταν ο μόνος ποδχε στον κόσμο.

—Τίνος Περίνη; τη ρώτησε. Του Νώντα;

—Ακριβώς. Τόν ξέρατε τόν πατέρα;

—Τόν είχα ακούσει, είπε με μισή φωνή και σώπασε. Άναψε την πίπα του, έγυρε το κεφάλι και τράβηξε το δρόμο του με δέματα θαρεία. Μέσ' στο νο του άρχισαν να ξετυλιγώνται γοργά οι παλιές ανάμνησεις. Ήταν λοιπόν κόρη της Ζωής αγής, της πρώτης και μονακρίτης ατόης του, εκείνης που τού άναποδούγρισε όλη του τη ζωή, που τού άλλαξε τόν χαρακτήρα; Πώς δέν τώδε στοχαστεί από την πρώτη στιγμή; Της έμοιαζε τόσο πολύ!

Η κοπέλλα μιλούσε αδιάκοπα, μά εκείνος ούτε πρόσεχε. Η καρδιά του είχε φωτιστεί ολόκληρη από τη λάμψη των πραγμάτων. Η Ζωή! Τι γοητευτικό και τί σκληρό πλάσμα. Τούδε χαρίσει τις πιο γλυκές, τις πιο ευτυχισμένες στιγμές και τόν είχε στερνά πληγώσει αγιάτρευτα. Γι' αυτήν είχε κάνει τά μαγευτικώτερα όνειρα και την έχασε λίγες μέρες πριν τάν Ιδη ν' αληθεύουν. Κλέφτηκε με τόν Περίνη τις παραμονές του γάμου τους κι' έφυγε για τη Σμύρνη ξαφνικά, αφήνοντάς του ένα γράμμα ανιγνματικό.

—Μά τί πάθατε; τόν έρώτησε σε μία στιγμή ή Δροσώ. Ούτε προσέχετε τί σας λέω. Τόσο πολύ μεγάλος μπελός σας είμαι, λοιπόν;

—Τί; Α, όχι, κάθε άλλο. Συγχωρήστε με. Είναι αλήθεια πως κάτι σκεπτόμουν.

Σώπασε κι' αυτή κατσομφιασμένη. Λίγο αργότερα φτάσανε στο έξοχικό σπιτάκι του Στάλη. Ένα φανάρι κρεμασμένο ψηλά, στην πόρτα της εισόδου έφεγγε σά φάρος ανάμεσα από μία πράσινη θάλασσα άμπελιών.

—Αργήσες, αφεντικό, έκανε ο μπάρμπα Πέτρος, ο γέρος φύλακας, άνοίγοντας την πόρτα, πεθαμένος για κουβέντα.

Μά είδε τη Δροσώ νά περνάη μπροστά, σάστιε, κι' ούτε άπάντησε στην καληπέρα της.

—Άλλαξε ο κόσμος, συλλογίστηκε πονηρά. Τώρα κουδάλει και γυναίκες. Έλα Χριστέ και Παναγιά! Δέκα πέντε χρόνια είμαι δω και πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράμα από λόγου του.

—Έλα, μπάρμπα Πέτρο. Άναψε το φώς. Έτοιμάσε το τραπέζι σύντομα και σέλλωσε τ' αλογό. Θα πάς στο χωριό, πρόσταξε ο Φοίβος.

Η Δροσώ διαμαρτυρήθηκε. «Όχι, όχι, δέν ήθελε νά θάνη σε τόν κόπο ένα γέρον άνθρωπο. Έπειτα ήταν ζήτημα αν τόν τηλεγράφημα θά πήγαινε τόν ίδιο θράδυ. Όσο για τόν αδερφό της, δέν ήταν από τούς ανθρώπους που πολυνοιάζονταν για κάτι τέτοια. Νάηταν για τη γυναίκα του, μάλιστα.

—Χι, δέ φαίνεται νά πολυσυμπαθατε τη νύφη σας, έκανε ο Φοίβος.

Καθόλου: νά τόν κρύψη; Ήταν έγώιστρια, ο Θεός νά σε φυλάη. Μά κι' ο αδερφός της δέν ήταν πολύ διαφορετικός. Γιατί έμενε μαζί τους; Γιατί δέ μπορούσε νά κάνη άλλοιώς; Πώς νά ζήση μοναχά ένα κορίτσι και με τί μέσα; Ο μισθός που έπερνε μόλις της έφτανε νά ζή. Άλλά φρόντιζε νά μη δίνη σε κανένα θάρος. Τό μεσημέρι έτρωγε στην Τράπεζα που δούλευε πιά τόν θράδυ σ' ένα μικρό γαλατάδικο. Άκόμα και τά ρούχα της τάδινε έξω για πλύση, και τόν κρεβάτι της τώστρωνε μοναχή. Μόνον την κάμαρα που άπασχολούσε.

Μιλούσαν έξω στην αλύη καθισμένοι σ' έναν ξύλινο πάγκο, πλάι-πλάι. Στο λιγοστό φώς του φαναριού, ο Στάλης με μάτια ορθάνοιχτα κυτόυσε τόν μακρουλό, σταράτο πρόσωπο της Δροσώς άχόρταγα κι' ένοιωθε νά ζωντανεύη μπροστά του ή εικόνα της μητέρας της. Πώς της έμοιαζε! Μόνο που ή κόρη τούτη φαινόταν ίσια, θετική, γεμάτη καρδιά και ειλικρίνεια, ενώ εκείνη ήταν έντελώς άλλο πράμα.

—Κοιμάστε, φώναξε σε λίγο ο μπάρμπα Πέτρος.

Μπήκαν μέσα, φρεσκαρίστηκαν και κάθισαν στο τραπέζι. Λίγα αυγά, σαλάτα, τυρί και ψωμί σταράτο ήταν τόν φαί τους. Η Δροσώ τάβρισκε όλα περιφνηρά και παρακινούσε και τόν Στάλη νά τρώη. Σιγά-σιγά τ' άνοιξε κι' εκείνου ή όρεξη. Σηκώθηκαν παραφαγωμένοι κι' έβγήκαν πάλι στην αλύη για ν' άφίσουν τόν γέρο να συγυρίση τη μονακρίτη κάμαρα.

—Θά κοιμηθήτε στο κρεβάτι μου, είπε ο Στάλης στη Δροσώ.

—Και σεις; έκανε εκείνη.

—Θά βολεφτώ στο διάδρομο με τόν μπάρμπα Πέτρο.

—Αδύνατο. Πρωτιμώ νά μείνω άσπνη.

Εκείνος έπέμενε. Έπί τέλους δέχτηκε νά γύρη στην άκρη της κάμαρας, πλάι στο τζάκι. Κουβέντιασαν λίγο και ξαναμπήκαν μέσα. Η κοπέλλα έσιαξε μόνη της τά στρωσίδια του Στάλη κι' όταν τάχε όλα έτοιμα, πρόσταξε:

—Έξω τώρα. Θά πέσω κι' όταν είναι καιρός θά σάς φωνάξω.

Λίγο αργότερα μέσ' στη μικρή κόμαρα δέν άκούγονταν παρά οι ά-

ναπνοές των δυό ανθρώπων που τώσο παράξενα είχαν γνωριστεί τόν δειλινό στο δάσος.

Δροσώ, Δροσώ! Ποιός άγγελος ή ποιός δαίμονας σ' έβγαλε μπροστά στο δρόμο του σαραντάρη εκείνου μισογύνη που είχε βρεί τη λησμονιά στη δουλειά και στο ύπαιθρο; Από κείνη τη βραδυά ή καρδιά του σκιρτούσε τρελλά όπως τότε, είκοσι χρόνια πριν, όταν μι' άγάπη παράφορη είχε άνθισει μέσα της, μι' άγάπη που δέν ήταν γραφτό της νά άγγίση την ευτυχία.

Οι συντροφίες του τόν έχασαν τόν Φοίβο τόν Στάλη, οι βοηθοί του είχαν πελαγώσει, γιατί δέν ήσαν σε θέση νά κυβερνήση τόν γραφείο, όπως άλλοτε, οι πελάτες του τόν εύρισκαν τώρα ψυχρό κι' άφηρημένο, ο μπάρμπα Πέτρος μάταια πήγαινε κάθε Σάββατο τ' άπομεσήμερο με τ' αλογό στο σταθμό νά τόν υποδεχθή. Τώδε ρίξει τόν πιστό, στο ξενύχτι μέσα σε πολυθρόνα καμπαρέ ή σ' άτελείωτους μοναχικούς περιπάτους. Κάννιζε πολύ, έπερνε όλων των ειδών τά γιατρικά για νά κοιμηθή, έφιάλτες τού τάρραζαν τόν λίγον ύπνο. Γαλήνευε μόνο όταν περνούσε από την Τράπεζα που δούλευε ή Δροσώ και της μιλούσε κι' άκούγε τη δροσερή της φωνή νά τού κελαϊδάη. Μιά μέρα τόλμησε νά την προσκαλέση σε δείπνο κι' εκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Πέρασαν δυό ευχάριστες ώρες σε μία κεντρική ταβέρνα, μά σάν έχώρισαν ένοιωσε πιά θάρυ τόν πόνο και πιά σκληρή τη μοναξιά του.

Λίγες μέρες αργότερα πήρε ένα τηλεφώνημα από τη Δροσώ. Τόν παρακαλούσε νά τη δεχθή, στο γραφείο του τ' άπόνεμα. Αγόρασε ένα ψρεσκοξυρίστηκε και περίμενε. Η νέα κόρη μπήκε χλωμή, άνήσυχη. Ύστερα από τις τυπικές χαιρετούδες, τού είπε τόν πόνο της. Ο τμηματάρχης της, έπειδή ήταν σοβαρή κι' είχε άποκρούσει τις πρόσυγες προτάσεις του, την κυνηγούσε: δέν την έπρότεινε για προδιδασμό, ενώ είχε σειρά, της είχε βάλει πρόστιμο χωρίς λόγο, της φερνότανε χυδαία. Έπερε με κάθε θυσία νά φύγη από την Τράπεζα.

Τά τελευταία της λόγια σδύστηκαν σ' ένα θαυ άναφυλλητό και από τά μεγάλα φωτίνια της μάτια κύλησαν δάκρυα θερμά. Τρέμοντας ο Στάλης άπλωσε τά δυνάτά του χέρια κι' άγκάλιασε τόν τρυφερό κορμί που σπάρτασε σάν πληγωμένο πουλί. Μείνανε έτσι δουβό! λίγα λεπτά. Ξαφνικά σ' αυτή της Δροσώς άντήχησε γλυκεία, παρηγορητική, σάν αντίπαλος καμπάνας μέσ' στη μυστηριακή σιγαλιά τού δειλινού ή φωνή τού Φοίβου:

—Θέλεις νά μείνεις για πάντα εδώ; Θέλεις νά στολίσης με τη νιότη σου τόν ρημαδί της ζωής μου; Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

Ηλιοι χαράς κι' εύγνωμοσύνης άστράψαν μέσ' στα δάκρυαμένα μάτια της Δροσώ. Άναψε με μιάς ή δάδα τού μυστικού έρωτός της και της έφλόγισε όλη της την ύπαρξη. Άρπαξε τόν κεφάλι του με τά δυό της χέρια και με τη δροσοπηγή των παρθενικών της χειλιών στάλαξε τόν φίλτρα μιάς νέας ζωής στον ώριμον εκείνον άντρα που της έστειλε άνε, πάντεχα ή Μοίρα.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μιά εύδυμη ιστορία

Ο κ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, που κάθεται στο άπάνω διαμέρισμα, έγόρασε ραδιόφωνο. Δέν μπορούσε νά μείνη καθυστερημένος σ' αυτό τόν ζήτημα, αφού κάθε άνθρωπος σήμερα δυό πράγματα άγωνίζεται νά έξασφαλίση: ψωμί και ραδιόφωνο. Τό έποθετήσε, λοιπόν, στο σαλόνι του και τώδε σ' ένέργεια από τόν πρώτο θράδυ. Ο κύριος Άριστείδης άλλοτε έρχότανε πολύ άργά τόν σπíti του. Νά σκεφθήτε ότι έγω στο δικό μου έγούριζε στις ένενκα κι' έπερε νά περάση μία ώρα, πολλές φορές και δυό, για ν' άκουστή ή καυγιά που γινόταν συνήθως μεταξύ τού κ. Άριστείδη και της γυναίκας του, που τού ζήτούσε τόν λόγο της άργοπορίας σε ήσος πολύ άγριο (τή λέγανε Άνδρομάχη).

Τό ραδιόφωνο όμως έγινε άφορη νά έπιστρέψη εκείνη την ήμερά νωρίς ο κ. Άριστείδης στο σπíti του: Άπό τις έστά όπως μού είπε ή γυναίκα μου, γιατί ξέχασα νά σας πω πως έχω κι' έγω γυναίκα και πως καθόμαστε στο μεσαίο πάτωμα.

Ο κύριος Άριστείδης, λοιπόν, έποθετήσε τόν ραδιόφωνό του. Κι' έπειδή δέν είναι άνθρωπος έγώιστης ώστε νά επιφυλάξη όλη την άπόλαυσι για τόν άαυτό του και τούς δικούς του, έθεώρησε άπαράιτητο ν' άνοίξη διάπλατα την μπαλκονόπορτα και τά παράθυρα, και νά δώση στο μηχανικό του κουτί, όλη την έντασι που τού επέτρεπε τόν κουμπί.

Έχάλασε ο κόσμος! Οι νότες έξω-μύσαν άκάθεκτες από τά παράθυρα και την μπαλκονόπορτα και διεσπείροντο και πάλι στο σύμπαν. Καταλαβαίνετε θέβαια πως μού ήταν πιά αδύνατο νά συνεχίσω την πνευματική μου εργασία, που άπαιτούσε άπόλυτη ήσυχία.

Τί γίνεται τώρα; ρώτησα τη γυναίκα μου.

—Θά κλείσουμε τις πόρτες και τά παράθυρα.

—Αίντε κλείστα νά ιδούμε τί θά γίνη.

Εκλείσαμε τά παράθυρα, βουλώσαμε τις χαρμαίδες, αλλά τά έρτζιανά κύματα έξακολουθούσαν νά μπαίνουν από παντού.

—Νά τόν πάρη ο διάλογος τόν κύριο Άριστείδη! Εφώναζε. Δέν τού άπαγόρευε κανείς νά πάρη ραδιόφωνο, άλλα δέν άπαργει κανένας λόγος νά τόν δάξη τόσο δυνατά.

—Πρώτη μέρα είνε, είπε ή γυναίκα μου... Σιγά-σιγά θά μετριάζη την έντασι του.

Άλλά ούτε τη δεύτερη, ούτε την τρίτη μέρα πραγματοποιήθηκαν οι προβλέψεις της γυναίκας του. Τό ραδιόφωνο τού κ. Άριστείδη έξακολουθούσε νά όρμαζε. Άποφάσισα νά υποβάλω ταπεινώς την παράκλησι στον γείτονα μου νά χαμλώση λίγο την έντασι.

Εβόηκα τόν κ. Άριστείδη ξαπλωμένο σε μία σάιζ-λόγκ, στο μπαλκόνι του, ν'

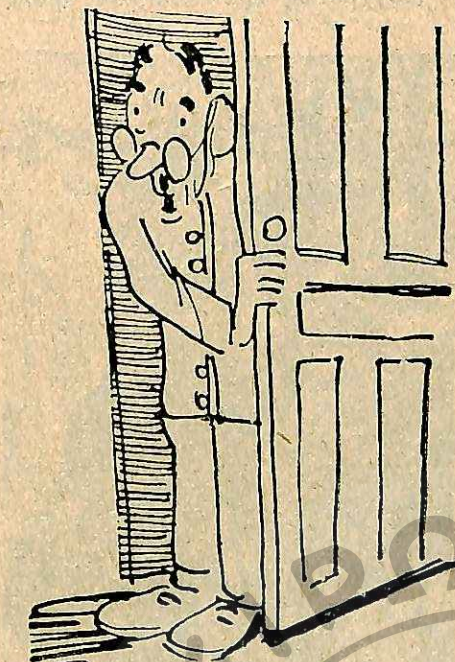
άπολαμβάνη την μουσική, περιτριγυρισμένος από τά μέλη της οικογενείας του.

—Α! Ωραία, μού είπε. Ήρθατε ν' άκούσετε μουσική;

—Άκριβώς τόν άντίθετο! Είπα σε τόν άυστηρό. Ήρθα νά σας παρακαλέσω νά μην άκούσω μουσική.

—Δηλαδή;

—Θά ήθελα νά βέζατε τόν ραδιόφωνό σας πιά χαμηλά. Εξέρετε, γράφω μία μελέτη περί της καίσθητικής της άκα-λαυτησίας και τόν ραδιόφωνό σας, έτσι

—Θά μ' άφήσετε ν' άκούσω λίγο ραδιόφωνο;

—Δαπάνη που τόν βάχετε, δέν με άφήνει νά συγκεντρωθώ. Πιά χαμηλά, λοιπόν!

—Δυστυχώς δέν θά μπειρώ νά σας κάνω τόν χατήρι, άπάντησε ο κ. Άριστείδης.

—Γιατί;

—Πρώτα-πρώτα γιατί είνε καλοκαίρι και μ' άρέσει ν' άκούω τόν ραδιόφωνό μου στο μπαλκόνι. Δεύτερον γιατί είνε σπíti μου και μπορώ νά κάνω ό,τι θέλω. Και τρίτον γιατί μ' έχει παρακαλέσει ο κύριος Πελοπίδας άπέναντι νά βάζω τόν ραδιόφωνον δυνατά, για ν' άπολαμβάνη κι' εκείνος... Νά... Κυττάξτε τον με τί προσοχή άκούει;

Πραγματικά, στο άπέναντι μπαλκόνι καθόταν μαχαίρας ο λεγόμενος κ. Πελοπίδας και άκούγε μαγεμένος τη μουσική ένόγληση που διεσπείρε τόν ραδιόφωνο τού κ. Άριστείδη.

Στο σημείο αυτό επενέβη και ή κυρία Άνδρομάχη.

—Εξάσας και τόν σπουδαιότερο Άριστείδη, ότι ή μαμά είνε θαύρονη και θέλει βέβαια ν' άκούη κι' αυτή μουσική... Μάλιστα—συνέχισε άποτεινόμενος σε μένα—σκεπτόμαστε τώρα νά τ' αλλάξουμε

Του κ. Παν. Παπαδούκα

και νά πάρουμε ένα ραδιόφωνο με μεγαλύτερη ένταση, γιατί ή θαρυκοία της μαμάς προχωρεί.

Φαίνεται πως αυτή ή άπάντηση μούδωσε πολύ στα νεύρα, γιατί άπάντησε:

—Πολύ καλά! Αυτό θά τόν δώμε!

Εκείνη τη στιγμή ή κυρία Άνδρομάχη χρειάστηκε ν' άναψή τόν φώς. Τό γύρισμα τού ήλεκτρικού κουμπιού όμως, έπροκάλεσε ένα στιγμιαίο θόρυβο στο ραδιόφωνο.

—Παράσιτο! είπα μέσα μου. Χωρίς νά ζητήσω την άδεια, έγύρισα άλλες δυό φορές τόν διακόπτη της και διαπίστωσα ισάριθμα παράσιτα.

—Θαυμάσια! είπα μέσα μου. Τώρα θά σας δείξω έγώ!

Κατέβηκα στο διαμέρισμά μου κι' άρχισα ν' αναδοσώνω τούς διακόπτες. Έκανα αυτή τη δουλειά μία ολόκληρη ώρα. Και άκουγα μέν τά σχετικά παράσιτα στο ραδιόφωνο τού κ. Άριστείδη, άλλα δέν υούνινε κανένα παράσιτο.

Την άλλη μέρα έφερα δυό άνηψάκια μου στο σπíti. Τάβαλα μπροστά σ' ένα διακόπτη τόν καθένα και τούς είπα:

—Δέν θά κάνετε άλλη δουλειά! Θά γυρίζετε τούς διακόπτες.

Κι' έπειδή ή γυναίκα μου διαμαρτυρήθηκε, της είπα κι' εκείνης:

—Γύριζε κι' έσύ διακόπτες, άλλοιώς θά σε χωρίσω!

Εμπήκαμε, λοιπόν, κι' οι πέντε στη δουλειά, γιατί ξέχασα νά σας πω πως είχα και ύπηρετρια. Άλλά ο κ. Άριστείδης δέν έρχόταν νά διαμαρτυρηθή. Τότε είπα:

—Αν έπαίρνα μία ήλεκτρική σκούπα; Την αγόρασα την άλλη μέρα πρωί-πρωί. Και νωρίς τόν θράδυ, έγύρισα στο σπíti με την άπόφαση νά χαλάσω τά σχέδια τού κ. Άριστείδη.

Την ήλεκτρική σκούπα τη χειριζόμουν άπογεύματος, γιατί ξέχασα νά σας πω πως ή ύπηρετριά μας δέν ήξερε νά σκουπίζει.

Άπό πάνω άκουγα τόν θόρυβο που έκανε ή σκούπα μου στο ραδιόφωνο τού κ. Άριστείδη. Ένούιζε κανείς πως μέσα στο ραδιόφωνο έδούλευε τόνος.

Κι' επί τέλους, δυό χτυπήματα στην πόρτα. Ήταν ο κ. Άριστείδης, σοβαρός και θυμωμένος:

—Μ' αυτό που κάνετε δέν μ' άφήνετε ν' άκούσω ραδιόφωνο! Είπε. Δέν είνε ώρα αυτή νά σκουπίζετε!

—Σας παρακαλώ κύριέ μου νά με άφήσετε ήσυχο, τού είπα. Στο σπíti μου είμαι έλεύθερος νά σκουπίζω ό,τι ώρα θέλω. Και σας είδοποιώ νά τόν ξέρετε: θά σκουπίζω ως τις δυό τόν πρωί. Μόνο σε μία περίπτωση θά σταματήσω τόν σκούπισμα.

—Ποιά περίπτωση;

—Αν δελήστε νά βάζετε τόν ραδιόφωνό σας πολύ σιγά.

—Ποτέ! έξακολουθήστε σείς τόν σκού- (Συνέχεια στη σελίδα 45)

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας
Ένας πόλεμος μέχρις εσχάτων
— αρχίζει στη Γιουγκοσλαβία

ΕΔΩ και λίγους μήνες οι κατοικοί των βορειοδυτικών περιοχών τής Γιουγκοσλαβίας είδαν να εμφανίζονται στις όχθες του Δουνάβεως, στην Σάτ, την Ντράτ και την Μύρ κάτι πελώρια ποντικά, από το είδος των μωσχοποντικών.

Σε λίγο καιρό οι ανεπιθύμητοι αυτοί επισκέπται πλήθυναν τόσο πολύ που έγιναν ένας πραγματικός δημόσιος κίνδυνος.

Η βορειοδυτική περιοχή τής Γιουγκοσλαβίας, βλέπετε, παρέχει έδαφος κατάλληλο για την ανάπτυξη τους: έχει τις ίδιες ιδιότητες με το έδαφος του Καναδά, απ' όπου κατ'αρχήν αυτά τα ποντικά. Έτσι, τα πρώτα ζώα ακολούθησαν άλλα και σε λίγο μια ολόκληρη στρατιά μωσχοποντικών είχε διαλέξει το γιουγκοσλαβικό έδαφος για διαμονή.

Τα πρώτα συμπτώματα αυτής τής υποδοχής εφάνηκαν στις αρχές του χειμώνα. Οι χωρικοί παραπονιόνταν ότι έβλεπαν να εξαφανίζονται οι προμήθειες που είχαν κάνει για τον χειμώνα, καθώς και οι σπόροι που είχαν φυτέψει. Τα ιχθυοτροφεία τους επίσης είχαν πάθει μεγάλη ζημία. Σε λίγο δε οι αρχές εκλήθησαν να μεριμνήσουν για την επανόρθωση πολλών ζημιών πουχαν γίνει στα προχώματα των υδατοφρακτών και στα επιχώματα των σιδηροδρομικών γραμμών.

— ΕΞ —

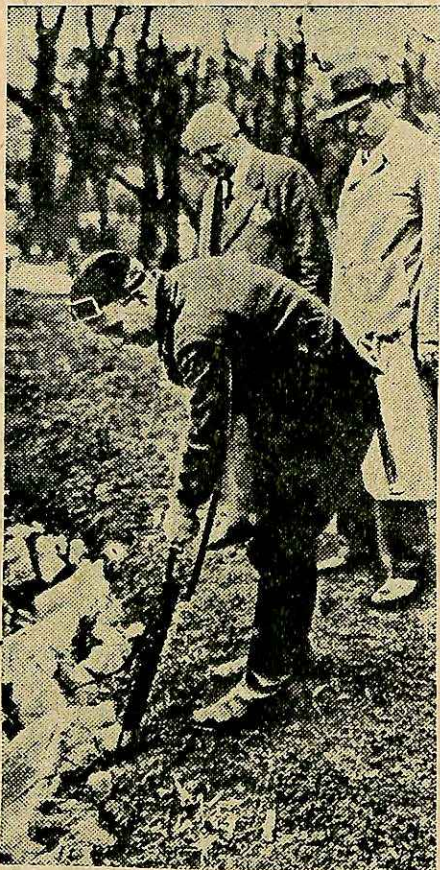
Πάνε λίγες εβδομάδες τώρα, λίγο έλειψε να γίνει ένα τραγικό δυστύχημα που θα θύγιζε στο πένθος την πόλη Κοτορίμπα. Ευτυχώς όμως, χάρις στην επαγρύπνηση του φύλακος τής γραμμής απέφυχθη μία καταστροφή, η οποία θα είχε, ο Θεός ξέρει, τι συνέπειες. Λίγο πριν περάσει η ταχεία, ο φύλαξ παρατήρησε ότι μια γραμμή βούλιαζε, σαν να την είχαν σκάψει από κάτω. Εάν το τραίνο περνούσε από κει, η γραμμή θα βυθιζόταν περισσότερο και το τραίνο θα εκτροχιαζόταν. Ευτυχώς, ο φύλαξ ειδοποίησε εγκαίρως και το τραίνο πέρασε από άλλη γραμμή. Τι είχε συμβεί; Οι ποντικοί είχαν σκάψει το έδαφος κάτω από τη γραμμή.

Το παρ'όλignon δυστύχημα τής Κοτορίμπα έγινε άφορη να αποφασισθεί επί τέλους η λήψις μέτρων. Έτσι, συνεκλήθη στο Άγκραμ μία μεγάλη επιτροπή για να μελετήσει και λύση το πρόβλημα. Ειδικότερα ασχολήθηκε με την μελέτη μίας εξαιρετικά σαφούς αναφοράς την οποίαν είχε κάνει ο κτηνίατρος Πέτερ Ντζούνιο εν συνεργασία με τον καθηγητή Ζοζέφ Πλάντοους. Και οι δύο τους, για να συντάξουν την έκθεσή τους, είχαν διασχίσει επί έβδομάδες με τα πόδια την επικίνδυνη περιοχή και έτσι κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν λεπτομέρειες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες για τις συνή-

θειες και τον τρόπο ζωής του είδους αυτού των τρωκτικών. Κατόρθωσαν επίσης να διαπιστώσουν ότι τα εν λόγω μωσχοποντικά είχαν εισχωρήσει στη Γιουγκοσλαβία ακολουθώντας τις όχθες του Δουνάβεως.

Η επιτροπή τότε απέφασε να αρχίσει έναν εξοντωτικό αγώνα κατά της μαστιγος αυτής, ανετέθη δε η εφαρμογή των καταλλήλων μέτρων στο Άγρονομικό Ίνστιτούτο του Άγκραμ.

Συγχρόνως έμοιράσθηκαν προκη-

Ενφ' οι τεχνικοί ειδικοί, εξετάζουν ένα νέο μωσχοπόνο μηχανήμα.

ρύξεις σ' όλα τα χωρία τής περιοχής με τις οποίες προτρέπονταν όλοι οι δασοφύλακες, οι ψαράδες, οι έρασιτέχνες φίλοι του κυνηγιού και της υγείας, οι χωρικοί και οι εργάτες των σιδηροδρομικών γραμμών να σκοτώνουν κάθε μωσχοποντικό που θα βλέπουν.

Για κάθε πτώμα μωσχοποντικού το Ίνστιτούτο πληρώνει ως δώρο δέκα δηνάρια.

Από την άλλη μεριά πάλι, η κεντρική διοίκηση άνοιξε πιστώσεις σ' όλες τις έξοχες περιφέρειες για την έκστρατεια αυτή.

Απεφασίσθη δε όπου παρουσιά-

ζονται τα ποντικά αυτά κατ' ανάγκη, να αναλαβάνη την εξόντωσή τους ο στρατός, ο οποίος θα τα καταστρέφει με ασφυξιογόνα για να είναι ταχύτερο και ριζικώτερο το αποτέλεσμα.

— ΕΞ —

Και τώρα, αξίζει να πούμε λίγα πράγματα για το ιστορικό τής υποθέσεως.

Είς τις αρχές του 20ου αιώνα, οι ποντικοί που αναφέραμε ήταν ζώα ολότελα άγνωστα στην Εύρωπη. Ήταν διαδεδομένα μόνο στην Βόρειο Αμερική και ιδίως στον Καναδά, όπου τα άφηναν να πολλαπλασιάζονται εξ αιτίας του δέρματός των. Η γούνα του μωσχοποντικού ήταν περιζήτητη. Κατά μέσον όρον, υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο ο Καναδάς έδωζε επτά περίπου εκατομμύρια δέρματα.

Και να πού, στα 1912 κάποιος κόμης Κολλорέντο - Μάνσφελδ, ο οποίος είχε απέραντα κτήματα στην Τσεχοσλοβακία, έκαμε ένα ταξίδι στον Καναδά και εκεί γνώρισε τα ζώα αυτά. Όταν επέστρεψε στην Εύρωπη, έφερε μαζί του πέντε καλοθρεμμένα μωσχοποντικά με την απόφαση να τα μεγαλώσει και να τα πολλαπλασιάσει. Νόμιζε ότι αν τα περιποιόταν θα μπορούσε να τα εγκληματίσει και να αποκτήσει έτσι ένα ενδιαφέρον κυνήγι και για το φαί τους και για τα δέρματα.

Και πράγματι τα ποντικά έγκληματίστηκαν τόσο τέλεια που άρχισαν να πολλαπλασιάζονται με καταπληκτική ταχύτητα. Τόσο που σήμερα να υπολογίζονται σε δέκα εκατομμύρια οι απόγονοι των πέντε ποντικών που έφερε ο κόμης Κολλорέντο-Μάνσφελδ. Σε λίγο όμως οι άποικοι εγκατέλειψαν την περιοχή τους, η οποία είχε γίνει πολύ περιωρισμένη, γι' αυτό και μετανάστευσαν στην Πολωνία, στην Γερμανία, στην Ούγγαρία, στην Έλβετία και τέλος στην Γιουγκοσλαβία.

Παντού όπου εφάνηκε το επικίνδυνο αυτό ζώον, έγιναν οι μεγαλείτερες προσπάθειες για να το εξοντώσουν.

Αλλά πουθενά ακόμα δεν πέτυχαν.

Οι αρχές τής Γιουγκοσλαβίας αρχίζουν, ύστερα από τόσα κράτη και αυτές, έναν εξοντωτικό πόλεμο κατά των ποντικών αυτών, αλλά με μέσα πολύ τελειότερα από τους άλλους, οι οποίοι πριν απ' αυτούς θέλησαν να απαλλαγούν.

Οι προσπάθειες τους θα στεφθούν τάχα υπό επιτυχίας;

Το μέλλον θα το δείξει.

B. P. ΡΕΜΠΕΡΓ

Σε αγωγή του δικαστηρίου
Ο ζόρικος

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΤΟ παρὸν δράμα διακρίνεται σε τρεις πράξεις. Φαιδρά και εὐθυμὴ είναι ἡ πρώτη, δραματική και φοβερὴ εἶναι ἡ δεύτερη. Ἀξιοθρήνητη εἶναι ἡ τρίτη.

Εἶναι, δηλαδή, ἡ ἱστορία αὐτῆς ἐνα δράμα εἰς τρεῖς πράξεις, τοῦ ὁποῦ το μεγάλο προσὸν ἀποτελεῖ ἡ συντομία του. Πρωταγωνιστὴς τοῦ δράματος εἶναι ἕνας νέος, κοντὰ τριάντα χρονῶν, καταρομάλλης, ἀσχημομούρης καὶ γόνης.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δρόμον δημόσιον, με δένδρα. Μᾶλλον δενδροστοιχίαν. Εἶναι βραδάκι. Ἐκεῖνος σφιγμένος στὸ πλευρὸ ἐκείνης, ἔχει τὸ ὕφος ἐμβριθὲς κι' ἐκείνη σφιγμένη ἐπάνω του, ἔχει τὸ ὕφος μεταρσιωμένον:

— Ὡστε λοιπὸν ἔτσι...

— Ἔτσι, ἀγαπητὴ μου...

— Εἶσαι ἀρραβωνισμένος;

— Εἶμαι ἀρραβωνισμένος.

Παύσις. Δέκα θήματα σιωπῆς. Στεναγμοὶ εἰς ῥὲ μινόρε. Στεναγμοὶ εἰς ντὸ μαντζόρε. Ὑστερὰ:

— Στενοχωρίσαι;

— Ἀμέ;

— Γιατί, ἀγαπητὴ μου;

— Γιατί εἶσαι περιπλεγμένος.

Παύσις. Πέντε θήματα σιωπῆς. Στεναγμοὶ εἰς μὴ μινόρε. Στεναγμοὶ εἰς ῥὲ μαντζόρε. Ὑστερὰ στρίψιμο τοῦ μύστακος:

— Περιπλεγμένος; Τί λές! Ξέρεις καλὰ τὸν Πασχάλη; (μειδίσμα. Ἐναστρίψιμο τοῦ μύστακος). Ἀπὸ τέτοια ὁ Πασχάλης δὲν ἰδρώνει. Καθ' ὅσον καὶ ἡ Εὐτέρπη δὲν τοῦ γουστᾷ, τὴν κόβει Χράπ! (στρίψιμο τοῦ μύστακος, θήξιμο σοβαροφανές). Τί ἀρεθῶν καὶ κολοκύθια! Τί σκέ- τίς ἔχει; Τὸ πᾶν εἶναι νὰ σοῦ γουστᾷ ἡ γυναῖκα. Κι' ἀπὲ, στὴν γυναῖκα δὲν τὴς πέφτει λόγος. Μ' ἐννόησες;

Παύσις. Δέκα θήματα σιωπῆς. Τρυφερά θλέμματα γεμάτα ἔκστα- τικὸ θαυμασμὸν στὸν Πασχάλη. Ἐναστρίψιμο τοῦ μύστακος τοῦ Πασχάλη, συνωφρῶσις, ὕψος δυνατοῦ ἀντρα:

— Ἐμένα δὲν με ξέρεις καλὰ, Εὐσταθία. Μ' ἐννόησες; (ἐλαφρὸ θήξιμο καὶ ξύσιμον τοῦ λάρυγγος). Δηλαδή, μπορεῖ νὰ με ξέρης, ἀλλὰ δὲν με ξέρεις κατὰ δάθον. Ἐγὼ δὲν χαρίζω κάστανά, εἶμαι λιγάκι ζόρικος, καὶ μαρδὸν δηλαδή, ἀλλὰ ἅμα πῶ νιόκ, γιόκ! Μ' ἐννόησες; Χράπ!

— Πῶς;

— Χράπ!

— Δηλαδή;

— Χράπ!

— Δὲν σε ἐννοῶ.

— Χράπ!

Παύσις. Εἴκοσι θήματα σιωπῆς. Κατάπληκτα θλέμματα τῆς κοπέ- λας γεμάτα ἀπὸ ἀνέκδοστον θαυ- μασμὸν γι' αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα «χράπ» πού δὲν ἐσήμαιναν τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι δταν ὁ θαρρῦθος Πασχάλης ἐβαρύνταν μὴ κοπέλλα, χράπ!... τῆς ἔδινε τὸ πᾶν τῆς. Ἀλ-

λα πέντε θήματα σιωπῆς. Χέρια πίσω. Κεφάλι λίγο στραβὰ. Στρίψιμο τοῦ μύστακος.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸν ἴδιον δρόμον. Με- τὰ πέντε, μόλις, λεπτά. Ἡ κουδέντα εἰς τὸν ἴδιον τόνον. Ὑψος, μύσταξ καὶ στρόφη πρὸς τὴς τρυφερότητες.

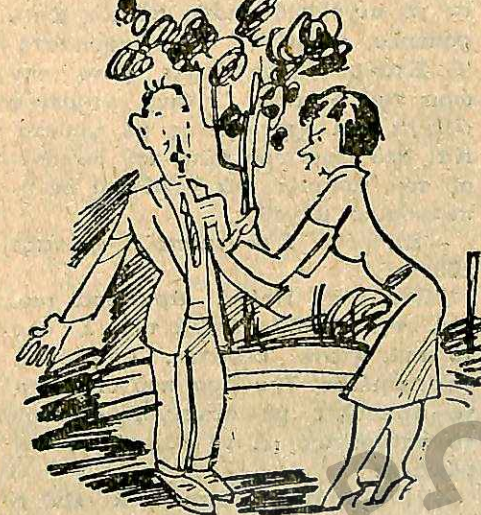
— Ἔσένα σ' ἀγαπᾶω.

— Χρυσέ μου Πασχάλη.

— Τὴν ἄλλη θὰ τὴν διώξω.

— Γλυκὲ μου Πασχάλη...

— Ὅπου, λοιπὸν, ὁ διάβολος τὸ ἔφε- ρε νὰ θρεθῇ «ἡ ἄλλη» ἀκριβῶς ἐκεῖ-

— Παλητόμυρο, παλητόμυρο, λωπο- δότη, χαρμποφάη!...

νὴ τὴν στιγμήν στὸν ἴδιο δρόμον, στὴν ἴδια δενδροστοιχίᾳ, μόνη. Ν' ἀνε- βαίνῃ τὸν δρόμον. Νὰ προχωρῇ. Νὰ βλέπῃ ἀπὸ μακριὰ μὴ σκιά, νὰ σταματᾷ, ν' ἀπορῇ, σὺν νὰ τὴν ἀνα- γνωρίξῃ. Κι' ὕστερα νὰ προχωρῇ με- θῆμα σταθερώτερον. Ταχύτερον. Ὁρμητικώτερον.

— Ἐσὺ εἶσαι; βρέ;

— Κατάπληξις.

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ βρέ;

— Ἀνησυχία.

— Τί θές ἐδῶ θρέ;

— Ἀδιέξοδον.

— Κάτσε νὰ σοῦ πῶ.

— Ἐκρηξις.

— Τί νὰ κάτσω νὰ σοῦ πῶ, βρέ πα- λητόμυρο, παλητόμυρο, λωποδύ- τη, χαρμποφάη, ἀπατεῶνα, (βούτη- γμα ἀπὸ τὸ πέτο) αὐτὰ μοῦ κάνεις, βρέ, πού ἔρχεσαι στὸ σπίτι καὶ τῶς χαράμικα καὶ χαρτζηλικιώνεσαι, ἀ- καμάτη, τεμπελόσκυλε, γουρούναρε, (βούτηγμα ἀπὸ τὸν λαιμὸ) δὲν φτά- νει, βρέ, πού σε ταῖζουμε, παρὰ μοῦ θέλεις καὶ ἔρωτα κακοχρονιάχης, βρωμιάρη, χαρμποφάη, πεινασμένε, λίγδη, ψόφιε, δὲν σοῦπα βρέ χίλιες φορὲς νὰ φύγης, νὰ ξεκουμπιστῇς

κι' ἔρχεσαι παρακαλώντας βρέ (νυ- χιά στὰ μάγουλα, στὰ μάτια, στε- ναγμοί, στριγγίσματα).

— Ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια ἐλέχθησαν μονορούφι. Ἦταν μὴ εὐλαωτία καταρρακτώδης. Ἦταν μὴ φωνὴ ὀ- ξύτατη, ἀπειλητικὴ, φοβερὴ, πού ἔ- κανε τὸν θυμοειδῆ Πασχάλη νὰ πα- ραλύσῃ καὶ τὴν συνοδὸν του νὰ πα- γώσῃ. Τὰ πράγματα δὲ δὲν ἐσταμά- τησαν καθόλου. Τὸ θῆλυ πού ἐνέ- σκυψε δὲν ἦταν θῆλυ. Ἦταν θυέλ- λα. Ἦταν μᾶλλον κεραυνὸς θυέλ- λης. Κι' ὥς πού νὰ κᾶν κίχ, ὁ θα- ρύθυμος νέος ἦταν πτώμα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ σκηνὴ στὸ δικαστήριον. Δράμα ὁ νέος. Μαλλιά ἀνάστατα. Γρατσου- νιές. Μύτη ἀνοιγμένη. Ξεμάλλια- σμα. Πουκάμισο σκισμένο.

— Ὡστε ἔτσι;

— Ἔτσι κ. πρόεδρε.

(Φωνὴ θρηνώδης).

— Ὅταν ἡ ἄλλη εἶδε τοῦτη σὺ τὴν παλασθὴ, γιατί ἡ μνηστὴ μου εἶναι παλασθὴ, τὴν πιάνει καὶ τοῦτη τὸ γλυκὸ τῆς, θυμῶνει, παλασθώνει κι' αὐτὴ, πέφτει κι' αὐτὴ ἀπάνω μου, πὺ παλασθὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Φαινότα- νε ἡσυχὴ κ. πρόεδρε, σὺν πρόβωτο. Κι' ἅμα εἶδε τὸν καυγὰ δὲν ξέρω τί τὴν ἐπίασε.

— Ἔτσι ἔπεσαν ἐπάνω του κι' οἱ δύο. Καὶ ἡ μὲν πρώτη, ἡ ἀρραβωνι- αστικὴ του εἶπε:

— Φρίκη.

— Δηλαδή;

— Ἀπατεῶν. Τὸν ἔχομε κ. πρόεδρε καὶ τὸν ταῖζουμε ἕνα χρόνον. Καὶ τὸν χαρτζηλικιώνουμε. Καὶ τὸν κρατᾶμε σήμερα θὰ βρῇ δουλειά, αὐριο θὰ βρῇ δουλειά. Κι' αὐτὸς δὲν φτάνει πού κάνει τὸ κορόιδο, παρὰ μοῦ θέ- λει καὶ ἔρωτα.

Εἶπε καὶ ἡ δευτέρη:

— Μὲ ἡπάτησε.

— Πῶς δηλαδή;

— Μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ με πά- ρη, πῶς ἦταν ἀρραβωνισμένος, ἀλ- λά ἦταν τοῦ χεριοῦ του ἡ ἀρραβω- νιαστικὴ του καὶ δὲν ἦταν εὐχαρι- στημένος καὶ θὰ τὴν ἐδίωχνε. Κάθε φορὰ μοῦ τάλεγε. Κι' ἐγὼ τότε στὸ σπίτι καὶ τοῦ ἐτοιμάζαμε καὶ τρα- πέζι.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ δικαστήριον δὲν ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως. Τὴν δημο- σίαν τάξιν τὴν διεσάλευσαν καὶ οἱ τρεῖς. Πρόστιμο λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς. Καὶ οἱ μὲν γυναῖκες πληρώσαν ἀπὸ ἑκατὸ δραχμῆς. Ὁ... ζόρικος ἔρα- σθης ὅμως ἦταν ἀφίλος. Καὶ ὠδηγῇ- θη φεῖ!... στὸ φρέσκο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ανοιξιάτικο ROMANTZΟ

Δ'

(Τελευταίον)

— ΣΩΣ νά μὴν ἔχῃς ἐντελῶς ἄδικο... ψιθύρισε. Αὐτὸ ὁ μὴν, φίλε μου, συμβαίνει γιατί τοὺς ἑκατομμυριοῦχοι οἱ γυναῖκες τοὺς συνηθίζουσι μὲ λεφτά, καὶ δὲν μποροῦνε νὰ τοὺς συνηθίσουν ἀδέκαρους, ἐνῶ, ἂν ἦσαν ἀδέκαροι ἐκ γενετῆς, μπορεῖ νὰ τοὺς ὑποφέρανε, κι' ἴσως νὰ τοὺς ἀγαποῦσαν. Ὁ πλοῦτος διασφείρει τίς γνωριμίες του, καὶ δηλητηριάζει γύρω του τὴν ἀτμόσφαιρα. Οἱ πλοῦσοι εἶναι θύματα τῶν ἑκατομμυρίων τους στὸν ἔρωτα...

— Ἐπείσε σὲ μιά πολυθρόνα, κι' ἀναψε ἕνα τσιγάρο. Ὑστερα, ἔστειλε τὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ πρὸς τὰ ὕψη μιᾶς καταπληκτικῆς σελήνης, ποὺ ἀρμένιζε ἀδιάφορη σὰ μεγαλειότης ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν αὐλική ταπεινοφροσύνη δυὸ νεφῶν σὲ σχήματα σκυμμένων κεφαλῶν.

— Πόσο σπαταλημένο ἀσήμι... μονολόγησε ὁ Γιαννούλης. Ἄν μποροῦσε κανεὶς νὰ σκαρφάωσῃ ὡς τὰ ὕψη τοῦ φεγγαριοῦ καὶ νὰ τὸ κόψῃ σὲ νομίσματα, θὰ σωζόταν ὅλη ἡ φτωχολογία τῆς γῆς.

Κάτω ἀπ' τὰ δαχτυλά των μουσικῶν, ἡ «Σονάτα στὸ σεληνόφω» ξεψυχόυσε, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς. Ὁ Σταῦρος σηκώθηκε.

— Πάω νὰ δῶ γιατί ἀργεῖ νὰ σερεβριστητῇ τὸ δειπνο. Πρέπει νάναι μεγαλοπρεπὲς καὶ σπουδαῖο, τὸ δειπνο τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῶν ἑκατομμυρίων, ποτισμένο μὲ τίς τελευταῖες σαμπάνιες ἐνὸς ἑκατομμυριοῦχοῦ ποὺ θὰ πίνῃ στὸ ἐξῆς ἀποκλειστικὰ ρετσίνα ἐξ ἀνάγκης.

Ὅταν ἐξαφανίστηκε κατεβαίνοντας μιὰν ἐσωτερικὴ σκάλα, ἡ Λουκία τὸν κακολόγησε στὴν Κική:

— Πάει νὰ θρῆ τὴ Νέλλη...

Ἀς;

— Φαντάζομαι πὼς πάει νὰ ἐξηγηθῇ μαζί της... Τοῦ κόστισε ἡ στάση της...

Μὰ ἡ Νέλλη ἐμφανίστηκε στὸ κατὰστρωμα σχεδὸν ἀμέσως, κι' ἀρχισε νὰ σιγοκουβεντιάσῃ μὲ τὸν Σπυρόπουλο, γερμένη στὴν κουπαστή. Ὁ Σταῦρος ξαναφάνηκε μόνο τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ἦταν ντυμένος ἄψογα καὶ χτενισμένος μὲ γούστο. Καὶ στὸ ἀριστερὸ πέτο τοῦ σακακιού του, ἀσπρίζε μιά γαρδένια σὲ ὑπερφυσικὸ μέγεθος.

— Ἐμπρός! Στὸ τραπέζι! φώναξε εὐθύμα.

Ἔβαλε τὴ Ντόρα ἀριστερά του, καὶ τὴν Τζόλλυ δεξιά του. Σ' ὅλο τὸ φαῖ, ἦταν κεφᾶτος, σπιρτόζος, χαριτωμένος. Τὴν ὥρα ποὺ σεργιάνιζε φράουλες μὲ σαντιγύ, σήκωσε τὸ ποτήρι του μὲ τὴ σαμπάνια, καὶ φώναξε:

— Ἡ ὠραιότερη σαμπάνια εἶν' ἡ τελευταία... Στὴν ὑγεία σας...

Καί, ρουφώντας ἀπληστα τὸ περιεχόμενο, πέταξε ὕστερα τὸ ποτήρι στὴ θάλασσα.

— Στὴν ὑγεία σου... τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βαλίδης ἐκ μέρους ὧν. Καὶ μὴ σκάς... Ἡ μεγαλύτερη καὶ θετικότερη περιουσία, εἶναι τὰ νειάτα. Δυὸ γερὰ μπράτσα, ἀξίζουν πολὺ

περισσότερο ἀπὸ δυὸ δισεκατομμύρια.

— Βαλίδη, εἶπες μιά μεγάλη ἀρλουμπα! ἔκανε ὁ Σταῦρος.

— Γιατί; Δὲν εἶσαι νέος;

— Ὁχι... Οὐτε νέος, οὔτε γέρος. Ἀπόψε, παρομοιάζω τὸν ἑαυτό μου μὲ τὸν Πετρώνιο τοῦ Σιέγκεβιτς...

— Τί ἦταν αὐτός; ρώτησε ἡ Κική.

— Ἐνας μεγάλος ντιλετάντης τοῦ θανάτου. Πέθανε τὴν ὥρα ποὺ τὸν τριγυρίζανε μουσικῆς, λουλούδια, κρασιά, κι' ἀνοίξε τίς φλέβες του μαζί μὲ τίς φλέβες τῆς ἐρωμένης του.

Ἡ φωνὴ τοῦ Σπυροπούλου ἀκούστηκε εἰρωνικά:

— Ἐδῶ ὅμως, λείπει ἡ ἐρωμένη ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ Πετρώνιου.

— Κι' ὁ θάνατος... συμπλήρωσε ὁ Λεοντῆς.

Ὁ Σταῦρος κατάπνε ἡσυχᾶ ἕνα κομματάκι μπανάνας.

— Ἐσὺ ἔχεις δίκιο... εἶπε στὸ Σπυρόπουλο. Ἐσὺ ὅμως ὄχι... συμπλήρωσε κυττώντας τὸ Λεοντῆ.

Τώρα, στὰ χέρια του ἔλαμψε κάτι, σὰ γυαλί καὶ σὰ μέταλλο. Ἄνοιξε τὸ στήθος του στὴ θέσῃ τῆς καρδιάς, καὶ κάρφωσε κάτι στὴ σάρκα του.

Πρὶν καλὰ-καλὰ προφτάσουν οἱ ἄλλοι νὰ καταλάβουν, τὸ κεφάλι τοῦ Σταῦρου βουτοῦσε ἄψυχο μέσ' στὴ λυωμένη σαντιγύ τοῦ πιάτου του.

— — —

Ἀργά, πολὺ ἀργά, ἡ Νέλλη ξαναδιάβαξε τὸ τελευταῖο γράμμα στὴν καμπίνα της. Τόχανε θρῆ στὴ δεξιά τσέπη τοῦ σακακιού του:

«Μικρὴ μου Νέλλη,

Συχώρεσέ μου τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ πείραμα, ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ ἔχῃ τόσο παταγώδη ἀποτυχία. Καί, πρὶν ἀπὸ ὅλα, σπεῦδω νὰ σοῦ ὁμολογήσω πὼς τὰ ἐρτζιανά δὲ μεταφέρανε ποτὲ στὰ φτερά τους τὴν καταστροφή μου. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία,

ἦταν μιά μικροῦλα συνωμοσία, ὁργανωμένη μὲ τὸν ἀσυρματιστὴ μου. Ἴσως, βέβαια, ἀπ' τὰ ἑκατὸ μου ἑκατομμύρια νάχῃ φάει ὡς τώρα τὰ τριάντα, μοὺ μένουν ὅμως ἑβδομήντα, ἀρκετά, καθὼς φαντάζομαι, γιὰ νὰ σὲ κάνουν νὰ συχαθῇς γιὰ πάντα τὴ σωματεμπορικὴ μετρίότητα τοῦ Σπυροπούλου. Μένουν, ἐπίσης, καὶ οἱ τόκοι τῶν ἑβδομήντα ἑκατομμυρίων. Δὲ μένει ὅμως πιά ἡ ἡσυχία μου: Αὐτὴ τὴν πήρανε γιὰ πάντα πάνω στίς ἀχτίνες τους τὰ χλωμά πλατινένια μαλλιά σου. Γιὰ μιά στιγμὴ, αὐτὸ μὲ κλόνησε. Καί, δε στὸ κρύβω, παρὰ λίγα νὰ πιστέψω, τὴ σοφὴ κωμωδία τῆς ἀγάπης σου, καὶ νὰ σὲ κάνω θριαμβεύτρια, μ' ἕναν ὁποιοδήποτε Σπυρόπουλο τρίτον στὸ τρίγωνο ποὺ θὰ σχηματίζα ἐγὼ μὲ τὴ θλακεία μου, κι' ἐσὺ μὲ τὴν ὑπολογισμένη σοφία σου. Μπόρεσα ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ σταματήσω. Καί, νομίζω, ἐγκαίρως.

Τὸ γράμμα μου αὐτὸ σὲ κάνει ἐκτελέστρια τῶν τελευταίων μου θελήσεων: Ἐπειδὴ αἰσθάνομαι καταπληκτικὴ ἀδιαφορία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τίς δυστυχίες τους, σκέφτηκα ν' ἀφίσω τὴν περιουσία μου ὁλόκληρη γιὰ τὴν ἴδρυση τριῶν νοσοκομείων σκύλων, ἐνὸς στὴν Ἀθήνα, ἐνὸς στὴ Θεσσαλονίκη, κι' ἐνὸς στὴ Πάτρα ποὺ θάβαν ἐφοδιασμένα μ' ὅλα τὰ μηχανήματα τῆς τελευταίας ἐπιστημονικῆς τελειοποιήσεως. Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

"Ενα

ΝΕΟ

ἐλληνικὸ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

γραμμένο

εἰδκῶς

γιὰ τὴν

ΕΒΔΟΜΑΔΑ,

ἀπὸ τὸν γοητευτικὸ, τὸν λυρικότατο μυθιστοριογράφο μας

Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

'Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος 'Ονειροκρίτης

ΤΑΞΙΔΙΑ

Τὰ ταξίδια έχουν επίσης την σημασία τους στὰ όνειρά μας. Είναι δὲ ἡ σημασία αὐτὴ σχεδὸν πάντοτε εὐνοϊκὴ γιατί σημαίνει τὴν ἀπομάκρυνση τῶν φροντίδων μας.

Ἡ τις παθητικὴς γυναίκες μελαμπερὰ μάτια, πικρὰ μαλλιά καὶ σαρκώδη χεῖλη, σημαίνει τὸ ταξίδι ἐρωτικὴς εὐτυχίας. Γιὰ τις μικροκαμωμένες τις ζωηρές, τις μελαχροινὲς καὶ τις κινητικὲς, ἐπιτυχίες διαφόρων εἰδῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνθήκας καὶ τὰ μέσα τοῦ ταξιδίου:

Ἄν δῆτε ὅτι ταξιδεύετε μὲ τραῖνο πληρὲς πού θάβειν, ὀλοταχῶς σημαίνει ὅτι θὰ ἔχη γρήγορο καὶ εὐνοϊκὸ τέλος ἡ ὑπόθεσις, ἡ δίκη, ἡ ἡ στενοχώρια πού σᾶς ἀπασχολεῖ.

Ἄν δῆτε ὅτι ταξιδεύετε μὲ αὐτοκίνητο, ἡ ἀεροπλάνο, θὰ ταξιδεύετε σύντομα καὶ σὴν πραγματικότητά, καὶ κατὰ τρόπον γρήγορο καὶ εὐχάριστο.

Ἄν δῆτε ὅτι βρίσκεσθε σὲ ἀεροπλάνο ἐν πτήξει πού παίρνει ὕψος, σημαίνει ὅτι θὰ ἐξυψωθῇτε πνευματικῶς καὶ ὁλικάως.

Τὰ ταξίδια, ὅμως, δὲν εἶναι πάντα σημαντικὰ εὐχαρίστων γεγονότων. Ὑπάρχουν καὶ γυναίκες γιὰ τίς ὁποῖες ὅλα αὐτὰ πού ἀναφέρουμε παραπάνω, βγαίνουν σὲ κακὸ. Οἱ γυναίκες αὐτὲς εἶναι οἱ στεγνὲς, οἱ ψυχρὲς, οἱ ἀκαμπτες, οἱ μαλθακές.

Ὅταν μιὰ τέτοια γυναίκα ὀνειρευθῇ ὅτι χάνει ἕνα τραῖνο, ἡ τὸ λεωφορεῖο, σημαίνει ὅτι κατὰ εὐχάριστο θὰ τῆς συμβῇ. Ἀντίθετως μὲ τίς ἄλλες γιὰ τίς ὁποῖες τὰ όνειρα τοῦ εἰδῶν αὐτοῦ μόνον δυσάρεστα προοιωνίζονται.

Ἄν δῆτε ὅτι πετάτε μόνη σας, σημαίνει ὅτι θὰ σᾶς τύχῃ κατὰ τὸ καλὸ, ἀρκεῖ νὰ εἴσθε ξαυθεῖα καὶ ὀνειροπόλος. Ἀλλοιῶς θὰ συμβῇ τὸ ἀντίθετο.

Ἄν δῆτε ὅτι ἔχετε φτερά καὶ πετάτε σημαίνει ὅτι θὰ ἐξυψωθῇτε καὶ θὰ ἔχετε εὐχάριστα πράγματα στή ζωή σας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση.

ΑΝΟΔΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΟΣ

Τὰ όνειρα τοῦ εἰδῶν αὐτοῦ εἶναι εὐόωνα ἡ δυσόωνα ἀναλόγως ἐκείνης πού τὰ βλέπει.

Ὅταν μιὰ γυναίκα ρωμαλέα, ἀθλητικὴ πού συνηθίζει νὰ φορῇ παπούτσι μὲ χαμηλὸ τακούνι, ὀνειρευθῇ ὅτι κατεβαίνει μιὰ ἀπόκρημνη πλαγιά, σημαίνει ὅτι θὰ ἀποδυθῇ σὲ ἀγῶνες δύσκολους ἀλλὰ γόνιμους.

Τὸ ἴδιο όνειρο ὅταν τὸ ἰδῇ μιὰ γυναίκα λεπτή, ραφινάρισμα μὲ ἀριστοκρατικὰ γούστα, σημαίνει ὅτι θὰ

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἀρχίσαμε τὴν δημοσίευσήν ἑνὸς νέου όνειροκρίτου πού κυκλοφόρησε στὴ Γαλλία.

Τὰ όνειρα ἐξηγήθηκαν ὡς τώρα ἀπὸ πολλοὺς καὶ ἀπειροτόμοι ἔχουν γραφῇ γι' αὐτὰ, ὅλες ὅμως οἱ ἐξηγήσεις τῶν, ἡσαν γενικὲς κοινὲς γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Ἐν τούτοις, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς σχετικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ἡ ἐξήγησις τοῦ όνειρου ἔχει στενοτάτην σχέσιν μὲ τὴν ἰδίαν οὐσιαστικὴν αὐτῶν πού τὰ βλέπουν, μὲ τὸν χαρακτήρα τῶν. Ἀπλ. γιὰ κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχει καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ἐξήγησις ἐνὸς όνειρου, πού μπορεῖ νὰ τὸ ἔγουν δὴ πολλοί. Αὐτὴν τὴν ἐξήγησις δίνει ὁ νέος όνειροκρίτης πού ἀναφέραμε παραπάνω καὶ τοῦ ὁποῖου ἀποσπάσματα δημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας.

περάσει σκληρὲς καὶ βασανιστικὲς δοκιμασίες.

Τὸ ἀνέκδοτο σὲ σκάλα εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς καλλίτερες ἐνδείξεις ἐπιτυχίας γιὰ τὴν δημοσίον ἡ ἰδιωτικὴ ὑπάλληλο. Μπορεῖτε καὶ σὲς δύο αὐτὲς περιπτώσεις νὰ περιμένετε ἕναν προσεχῆ προορισμὸ ἡ μιὰ αὐξηση μισθοῦ.

Τὸ κατέβασμα σὲ σκάλα σημαίνει τὸ ἐντελὸς ἀντίθετο: πτώσις, ἀπώλειαν τῆς θέσεως.

Ἡ ἴδια ἐμφανὴς ἰσχύει καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ κινήτρη σκάλα.

Ὅταν μιὰ γυναίκα φιλόδοξη πού ἔχει πάντα τὸ κεφάλι ψηλὰ, ὀνειρευθῇ ὅτι βρίσκειται μέσα σ' ἕνα ἀνελευστῆρα πού ἀνεβαίνει ταχύτατα, πρέπει νὰ εἶναι βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ σὲς ἐπιδιώξεις τῆς ταχύτατα καὶ κατὰ τρόπον πού νὰ ξεπερνᾷ κάθε προσδοκία τῆς.

Ἄν δῆτε τὸ ἀντίθετον, σημαίνει καταστροφὴν...

Ὅταν βρίσκεσθε σὲ μιὰ πεδιάδα καὶ βλέπετε ἀπὸ μακριὰ θουνά, σᾶς περιμένει ἕνα λαμπρὸν μέλλον, κοινωνικὲς ἐπιτυχίες, τιμές, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅμως, ὁ καιρὸς νὰ εἶναι καλός, δηλ. νὰ εἶναι μιὰ μέρα ἡλιόλουστη, πᾶγμα τὸ ὁποῖο συμβολίζει τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία.

Ἄν τὰ θουνά εἶναι κοντὰ, ἂν δηλ. δῆτε ὅτι βρίσκεσθε σχεδόν, στοὺς πόδες τῶν, τότε σημαίνει ὅτι θὰ ἔχετε σὲ λίγο δυσκολίες καὶ ἰδίως σεις.

οικονομικὲς. Τὸ προγνωστικὸ αὐτὸ εἶναι τόσο πῶς ἀσφαλές, ὅσο πῶς συνεφασμένος, ἀμυγλώδης ἡ βροχερός θὰ εἶναι ὁ καιρὸς.

ΑΝΘ-ΦΡΟΥΤΑ

Ἄν δῆτε ὅτι τρώτε φρούτα ἡ δημητριακὰ πού δὲν εἶναι, τῆς ἐποχῆς, ἡ ἂν δῆτε ἄνθη καὶ δένδρα προσινόμενα, ἐνῶ δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ τους, σημαίνει ὅτι ἐπικεῖται ἕνα δυσάρεστο γεγονός.

Ὅταν μιὰ γυναίκα τολμηρὴ, θεληματικὴ εὐσαρκὸς καὶ μὲ ζωηρὰ χρώματα, δῇ ὅτι τρώγει ὠραία φρούτα, πολὺ ὠριμα καὶ χρωματισμένα, εἶναι ἐνδείξεις ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη καὶ προοιωνίζεται προσεχῆς εὐτυχία, ὀφειλομένη σὲ κάποιο πρόσωπο πλούσιο καὶ ἰσχυρό.

Τὸ ἴδιο όνειρο γιὰ μιὰ γυναίκα κοκκαλιάρη, μὲ σκούρο χρώμα, σημαίνει μελλοντικὲς δυστυχίες.

Τὸ ἴδιο όνειρο γιὰ μιὰ καλλιτέχνη, ὠραία, ντιστεγνὴ καὶ λεπτὴ σημαίνει τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδεώδους, καὶ σπουδαία κέρδη.

Γιὰ μιὰ γυναίκα-κούκλα ὅλη καμπύλες, μὲ μαλλιά ὀντούλε καὶ χαριτωμένη τὸ παραπάνω όνειρο σημαίνει προσεχῆ συνάντησιν καὶ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν πού περιμένει.

Γενικῶς δέ, ἂν ὀνειρευθῇτε ὅτι τρώτε λαίμαργα ὠραία καὶ εὐχρημα φρούτα καὶ γλυκίσματα, σημαίνει λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ θὰ εἶναι πῶς μεγάλῃ ὅσο πῶς λαίμαργη εἴσθε.

Τὸ φαγητὸ εἶναι πράξις εἰσαγωγῆς σὲ σώμα οὐσίας τὴν ὁποία πρόκειται αὐτὸ νὰ ἀφομοιώσῃ νὰ ἐνσωματώσῃ. Γι' αὐτὸ, στὰ όνειρα, ἂν δῇ κανεὶς ὅτι τρώγει, ἔχει μεγάλαν σημασία, εἴτε πρὸς τὸ κακόν, εἴτε πρὸς τὸ καλόν.

Ἀπὸ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ἡ μηλιά εἶναι ἐμβλημα εἰς πᾶσι γυναικῶν.

Ἄν δῆτε ὅτι τρώτε μῆλα χρυμώδη, ὠριμα ἡ ζαχαρωμένα, σημαίνει ὅτι σᾶς περιμένουν χαρὲς καὶ κέρδη ἐπαγγελματικῆς φύσεως. Ἄν τὰ μῆλα εἶναι ἄγουρα ἡ ξυνά, σημαίνει ὅτι θάχετε δυσκολίες, ἀκαταστασίες καὶ φροντίδες οικονομικῆς φύσεως.

Ἄν δῆτε ὅτι σᾶς στεφανώνουν μὲ δάφνη, θὰ ἔχετε ἐπιτυχίες, ἰδίως ἂν εἴσθε καλλιτέχνις, ἐπιστήμων ἡ ἀθλητρία.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Υ. Γ. Μολονότι ὁ όνειροκρίτης αὐτὸς εἶναι γραμμένος γιὰ τίς γυναίκες, ὁ συγγραφεὴς του τονίζει ὅτι τὰ αὐτὰ εφαρμόζονται καὶ στοὺς ἄνδρας πού ἐμφανίζονται σὲ ἀντιστοίχους καταστάσεις.

Αισθηματικὸς

διάλογος

τοῦ Κ.

'Αλκη Τροπαιάτη

«Θυμιάσαι...»

(Στὸ Παλὸ Φάληρο. Ἐνα καφεναδὰκι ἀπόψε, μὲ καρέκλες ἀπλωμένες ὅσες τὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλίας. Σ' ἕνα τραπέζακι ἕνα ζευγάρι παντρεμένων πίνει τὴν μύρα του. Δεξιὸν ἀνοιξιότικο. Ἡ θάλασσα γαληνεμένη, τὸ κύμα ἔρχεται καὶ σβύνει ἀνάλαφρο στὰ πόδια τῆς ἀμμουδιάς. Μιὰ δύση ἡλίου γεμάτη ρωμαντισμό. Μιὰ σκηνὴ τριγύρω, ἕνα περιβάλλον κατάλληλο γιὰ δημιουργίαν... αἱ σθηματικὴν στιγμὴν ἡ γιὰ τὸ ζῆλον παλῶν ἀναμνήσεων. Τὸ ζευγάρι τῶν παντρεμένων ἀνῆκει στὴ δεύτερη κατῆγορίαν).

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Μὰ πῶς τὸ σκέφτηκες νάρθομε ἀπόψε ἐδῶ;

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Μήπως δὲν ἠθελες;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Δὲν λέω αὐτό...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Τότε;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Νά, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, μοῦ ἔρχεται λίγο παρᾶξενον... Ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ καφεναδάκι, ὕστερο ἀπὸ τόσα χρόνια, νά...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ (τὴ διακόπτει καὶ συμπληρώνει)... νὰ ἐρχόμαστε ξανά καὶ νὰ μποροῦν νὰ μᾶς νομίσουν ὅσοι μᾶς βλέπουν γιὰ ἐρωτευμένους.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Τότε, γιατί θέλεις νάρθομε;...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Ἐξέρω κι' ἐγώ; (μικρὴ παύση). Τί τὰ θές. Ὁ ἄνθρωπος ὅτι κι' ἂν λένε, μένει στὸ βάθος ἕνα αἰσθηματικὸ ζῶν. Ἐνα ἀθεράπευτο αἰσθηματικὸ ζῶν. Ἀν θές μεγαλύνῃς αἰσθηματικὸ ζῶν. Κυρίως τῶν ἀναμνήσεων του. Τοῦ ἀρέσει νὰ τρῶ τὴν ἰδίαν του τὴν σάρκα...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Δὲν σὲ φανταζόμουν τόσο σαρκοφάγο...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Γιατί νὰ κρυβώμαστε;

(Ἀκολουθεῖ μικρὴ παύση. Πίνουν ἀργά-ἀργά τὴν μύρα τους. Ἀσυναίσθητα τὰ βλέμματά τους ἐλκύστηκαν ἀπὸ τὴ δύση καὶ τὴν παρακολουθοῦν σὰν μαγνητισμένοι).

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (χωρὶς νὰ τὸν κυτᾷ).— Θυμιάσαι;

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ (χωρὶς νὰ τὴν κυτᾷ).— Νά.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ὁ ἥλιος δύνει ὅπως κι' ἄλλοτε...

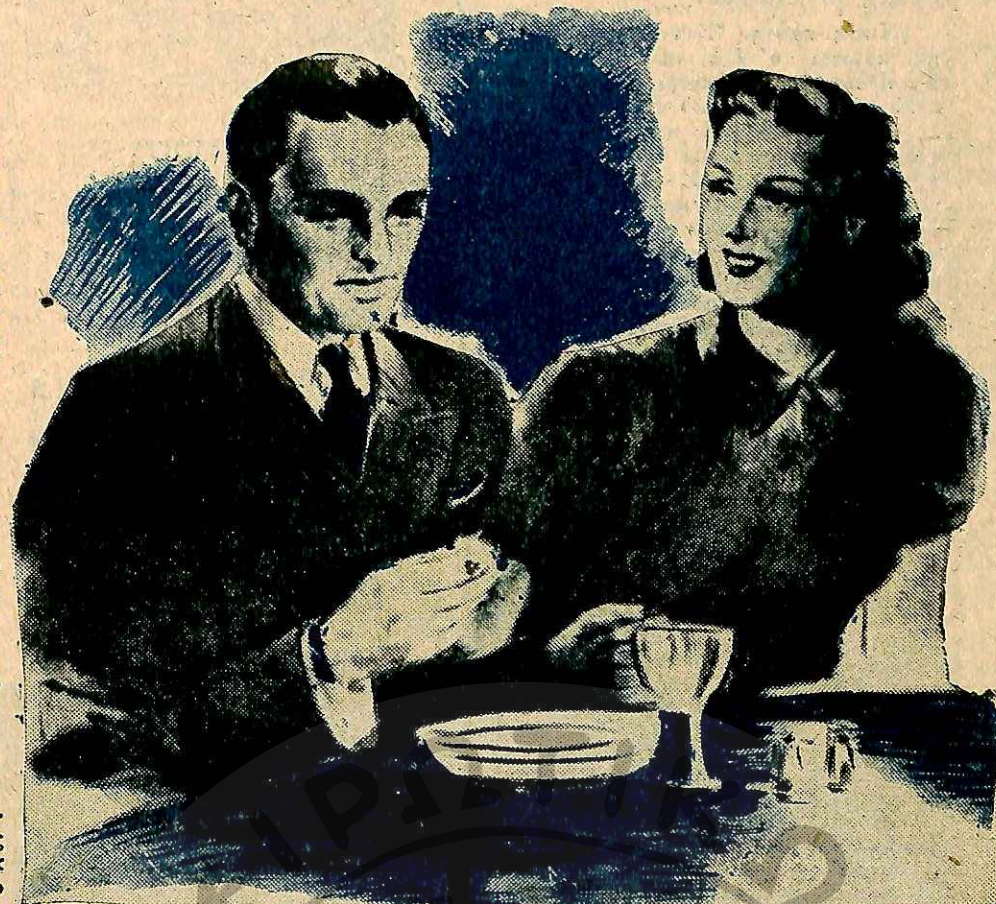
Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Τὰ ἴδια χρώματα...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Οἱ ἴδιες ἀνταύγειες.

(Μικρὴ παύση. Δὲν μιλοῦν γιὰ κάμποσιν ὥρα. Ὁ ἥλιος ἔχει πιά ὀλόελα χαθῇ, οἱ πρῶτες σκιὲς ἀρχίζουν νὰ πλανιῶνται ὀλόγυρα).

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Θυμιάσαι...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Τὸ πρῶτο βράδυ πού εἴχαμε βρεθῇ ἐδῶ πέρα...

— Τὸ πρῶτο βράδυ πού εἴχαμε βρεθῇ ἐδῶ πέρα...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Ἦταν ἴδια ἐποχὴ...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Εἶδαμε γιὰ πρῶτη φορά μαζί τὸν ἥλιο πού ἔδυε...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Μὰς θάμπωσαν τὰ χρώματα πού ἄφινε στὸ ξεψύχισμά του.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Καθώμαστε σ' ἕνα ὁμοιο τραπέζακι, τὸ κύμα ἔφτανε κι' ἔσβυνε σὰν ἀπόψε στὰ πόδια μας...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Δὲ μιλῶσε κανένας μας...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Εἶχες σιωπᾶς τὴν καρέκλα σου στὴ δικιά μου.

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Κρατοῦσα τὰ χέρια σου πού ἔκαιγαν.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ὅσο τὰ δικά σου ἦσαν κρύα.

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Εἶχες γείρει τὸ κεφάλι σου πάνω στὸν ὦμο μου... Ὁραῖα πῶς φιλοῦσα τὰ μαλλιά σου...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ὅλο τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, φιλοῦσα ἐκείνη τὴν ὥρα στὰ μαλλιά σου...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Θυμιάσαι... Ἀλλά, στάσου, γιατί νὰ θυμώσουμε;

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Σοῦ κάνει κακὸ νὰ θυμάσαι περασμένες εὐτυχισμένες στιγμὲς;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ὅχι αὐτό...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Τότε;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Μοῦ κάνει κακὸ πῶς δὲ μποροῦμε νὰ ξεψύχουμε ποτὲ ἀπ' αὐτὲς τίς στιγμὲς. Ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὴ γοητεία τους. Νὰ τίς ἀναενώσουμε...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Μιλᾷς σὰν ποιητὴς...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Μὴ γελάς μαζί μου, Πέτρο. Γιατί δὲ γελάς μὲ μόνονά; Καὶ μὲ τὸν ἴδιο σου τὸν ἐαυτὸ γελάς. Σὰ νὰ τὸν κοροϊδεύεις.

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Δὲ γελάω ποτὲ γιὰ κάτι πού εἶναι βαθειὰ δεμένο μὲ τὴ ζωὴ μου. Γιὰ κάτι πού τὸ ἔχω ζήσει μὲ τόση ἐνταση...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Καὶ πού δὲν ξαναζητήσες ἄλλη φορά νὰ τὸ ξεπεράσῃς. Ἡ τοῦλάχιστον, νὰ τὸ φτάσῃς.

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Τί θέλεις νὰ πῇς;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Καὶ μὲν Πέτρο, δὲν ξέρω ποῖος φταίει ἀπὸ μᾶς. Ἐγὼ ἢ σὺ; Ἡ κι' οἱ δύο μας. Ὡρες-ὥρες ἔχω τόσο βαθειὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι...

Ὁ ΑΝΤΡΑΣ.— Ὅτι;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Νά, πῶς εἴμαστε φταίχτες ἀπέναντι στὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸν...

αυτό μας. "Ενοχοι στην αγάπη μας. Την άφισαμε και δέθηκε, ζυμώθηκε τόσο με τὰ ήλιοθασιλέματα του Παληού Φαλήρου, να πούμε, που δὲ μπορούσαμε νὰ ξεφύγουμε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴ γοητεία τους. Σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν ἄλλες στιγμές στὴ ζωὴ μας, Σὰ νὰ μὴν μπορούσαμε νὰ δημιουργήσουμε κάθε τόσο καινούργιες. Μὰ τόσο στείρα ἦταν ἡ ἀγάπη ἢ δικιά μας; Τόσο ἄδεια;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Μαρία...
Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ναί, ἔτσι θάναί...
"Ετσι θὰ πρέπει νάναί... Θὰ πρέπει νὰ λέμε πάντοτε: «Θυμάσαι», Σὰ νὰ μὴ ζούμε, σὰ νὰ μὴν ἔχουμε «παροῦσα ζωὴ», ἀλλὰ μὰς κυβερνᾷ δι-
αρκῶς τὸ παρελθόν...

(Μικρὴ παύση. "Ενα ζευγάρι ἔρχεται καὶ κάθεται σ' ἕνα διπλανὸ τραπέζι. Αὐτοὶ δὲν εἶνε... Παντρεμένοι. Κάθονται πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας ἔχει γείρει σιγά-σιγά στὸν ὦμο τοῦ νέου. Οἱ σκιὲς ποὺ ρίχνει ἡ νύχτα ποὺ πέφτει δὲν ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἂν τῆς φιλῇ τὰ μαλλιά—μὰ πρέπει νὰ τῆς τὰ φιλῇ. Δὲν μιλοῦν. Ζοῦν τὴν παροῦσα στιγμή. Τὴ ζωὴ ποὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχει «θυμάσαι»— τὴ ζωὴ ποὺ ἴσως εἰσιμάζει τὸ «θυμάσαι» τοῦ μέλλοντος. Οἱ παντρεμένοι ἀλλάζουν ματιές).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γελαστά).— Θυμάσαι...

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Πάλι «θυμάσαι»; Σὺ ἡ ἴδια δὲν εἶπες πῶς στένο-
χωρεῖ τόσο αὐτὴ ἡ λέξη;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ἴσως νὰ εἶμαι πολὺ απαιτητικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ὅσο ἴσως δὲν πρέπει. Ἴσως νὰ παραγνω-
ρίζω τὴ σημερινὴ ζωὴ μας.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τὴν κυττάζει χωρὶς νὰ μιλά).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Νὰ μὴ θέλω νὰ βλέπω τίς στιγμές της. Γιατὶ δὲ μπορεί νὰ εἶναι ὁλόκληρη γυμνὴ ἀπὸ «στιγμές» καὶ ἡ «παροῦσα» ζωὴ μας. Δὲν τίς βλέπουμε, ἴσως...
"Ετσι καθὼς θρῖσκόμεστε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον ὅλες τίς ὥρες, δὲν κυττάμε νὰ τίς ξεχωρίσουμε αὐτὲς τίς ἰδιαιτέρους στιγμές. Μπορεῖ ἀκόμα κι' ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ εἶναι μιὰ «στιγμὴ», ποὺ ἐμεῖς, καθὼς τὴ ζοῦ-
με τόσο ἐντατικά, δὲ μπορούμε νὰ τὴν ἀπομονώσουμε...

(Μικρὴ παύση. Ὁ ΑΝΤΡΑΣ τράβηξε τὴν καρέκλα του κοντὰ στὴν καρέκλα τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ. Πέρασε σιγά-
σιγά καὶ τὸ χέρι του στὸν ὦμο της. "Ε-
κείνη, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε γελαστὴ
στὰ μάτια. "Εγείρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο
του, ἄφησε τὸ χέρι της στὸ δικό
του).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γελαστά).— Πάν-
τοτε τὰ χέρια σου ἦσαν κρύα. Θυ-
μάσαι...

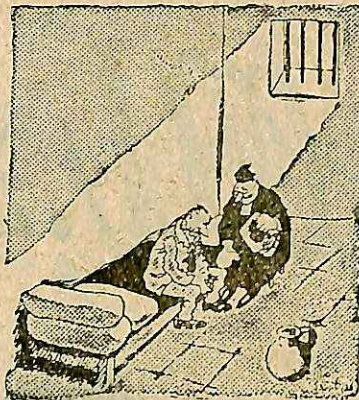
Ο ΑΝΤΡΑΣ (τῆς κλείνει μὲ τὸ
χέρι τὸ στόμα. Γελαστά κι' αὐτός).
— Οὐ, μὲ σκότισες πιά μὲ τὸ «θυμά-
σαι»... Θυμάσαι τοῦτο, θυμάσαι ἐ-
κείνο... (Τάχα θυμωμένος). Δὲ θυ-
μάμαι τίποτα... Κι' οὔτε θέλω νὰ
θυμηθῶ. Προτιμῶ νὰ ζήσω. Τὴν «πα-
ροῦσα στιγμή», καθὼς λές κι' ἐσύ...
(τὴ φιλεῖ ἑαφνικά).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀποτραβιέται. Τοῦ
δείχνει τὸ διπλανὸ ζευγάρι). "Ήσυ-
χα, μὰς βλέπουν...

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Μὴ φοβάσαι. Αὐ-
τοὶ τώρα ταξιθεύουν. "Ανάμεσα στὰ
σύγγεφα μὲ τὴν ὁτομοτρίε των ὁ-
νεύρων. Γιὰ νὰ «θυμοῦνται» ἀργό-
τερα κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους...
(τὴν ξαναφιλεῖ).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

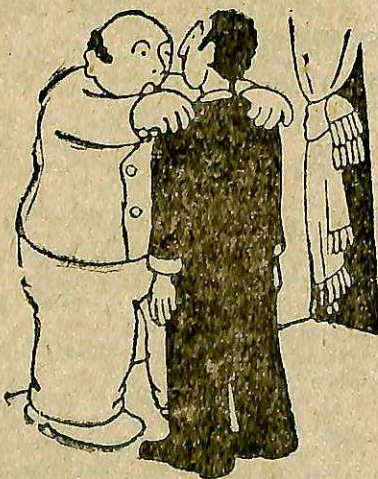
Ὁ συνήγορος.— Ἄν θέλεις νὰ
σώσης τὸ κεφάλι σου, πρέπει νὰ μὴ
πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Ὁ κατηγορούμενος.— Κε-
λά... νὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, μὰ
...ὄχι καὶ τὸ πού ἐμεῖς τὰ λεγόν...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Ὁ γέρος σύζυγος.— Νά, κίττα μὲ
τί μοιάζεις ὅταν φορῇς τὸ νέο σου κα-
πέλλο...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

"Ἦλθε παιδί μου ἡ ἐποχὴ νὰ πᾶ-
ρης κι' ἐσύ μιὰ γυναίκα...
— Ἀπὸ ποιόν, μπαμπά;

Ἱστοριοῦλες

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Πίπης, δύο νεαροί,
ναυαγισμένοι, τέως ὑποψήφιοι γιὰ τὸ
Ἐθνικὸ Μελόδραμα, ἀπεφάσισαν νὰ συνε-
ταιρισθοῦν καὶ νὰ διβάλουν τὸ ψωμί τους
τραγουδώντας στοὺς δρόμους. Πῆραν
λοιπὸν μιὰ κιθάρα καὶ ἄρχισαν τὴν πε-
ριοδεία στὶς συνοικίες.

Ἀρῶν τραγοῦδῃσαν ἀρκετὰ κάτω
ἀπὸ τὰ παράθυρα, ὁ Τάκης ποὺ δὲν ἔ-
βλεπε νὰ πέφτει φράγκο, λέγει τοῦ συν-
τρόφου του:

— Δὲς νὰ μὴ μὰς ἄκουσαν Πίπης;
— Δὲν φαντάζομαι. Δὲν εἶδες ὅτι ἔ-
κλεισαν ὅλα τὰ παράθυρα;

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ... ΔΙΑΓΝΩΣΕΩΣ

Οἱ δύο φίλοι συναντῶνται ὕστερ' ἀπὸ
καιρὸ.

— Βρὲ καλῶς τὸν Κώστα μου! Τί γί-
νεσαι, πῶς περνᾷς;

— Ἄστα δὲν εἰμαι καλά...

— Καὶ τί ἔχεις;

— Νά κάτι πόνους ἐδῶ στὴ μέση.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! Καὶ δὲν πᾶς
σὲ κανένα γιατρό;

— Πῆγα σὲ δύο:

— Λοιπόν;

— Μοῦ εἶπαν καὶ οἱ δύο τὰ ἴδια πρά-
γματα.

— Δηλαδή;

— Μοῦ ζήτησαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ διακό-
σιες δραχμές...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

Τὸ διαβάσαμε σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ ἑφη-
μερίδα καὶ εἶναι αὐθεντικώτατον:

«Νέος Κύριος, θρῖσκόμενος εἰς τὰς
παρονομάς τοῦ γάμου του, ζητεῖ πρόσω-
πον σοβαρόν, μὲ ὑγιᾶ κρίσιν τὸ ὅποιον νὰ
καταρθώσῃ μὲ ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχη-
τα νὰ τὸν πείσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ παν-
τρευθῇ. Ἀπευθυντέον εἰς τὰ νοσφεῖα μας
ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Π.»

ΜΑΘΗΜΑ

Στὸ σχολεῖο ἡ διδασκάλισσα Κὰ Εὐ-
πραξία, λέγει στοὺς μαθητὰς της:

— Παιδιά μου, θὰ σὰς διαβάσω τῶρα
μιὰ φράση. Προσέξτε καλά: «τὰ παιδιά
πηγαίνουν εὐχαρίστως στὸ σχολεῖον». Τί
εἶναι αὐτὸ τὸ εὐχαρίστως;

Ἐνας πιτσιρίκος:

— Ἐνα ψέμμα, κυρία!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἡ κυρία θυμωμένη στὴν ἀπρεσία:

— Πῶς συμβαίνει Ἀγγελῆ, κάθε φο-
ρὰ ποὺ μπαίνω στὴν κουζίνα νὰ σὲ βλέ-
πω νὰ μὴν κάνης τίποτα;

— Εἶναι γιατί ἡ κυρία φοβάει μαλα-
κὲς παντοφλές καὶ δὲν τὴν ἀκούω ποὺ
ἔρχεται.

Ἡ παθητικὴ ζωὴ τοῦ ΤΑΥΡΟΝ ΠΟΟΥΕΡ

Εἶναι πολὺ δύσκολο, ὅταν πρόκει-
ται νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς μὲ τὴ
ζωὴ ἐνὸς μεγάλου ἀστέρος νὰ ξε-
χωρίσῃ τί εἶναι πραγματικότης
καὶ τί θρόλος.

Τώρα τελευταία ἐγράφηκε σὲ ὅλα τὰ
κινηματογραφικὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου
ὅτι ὁ γόης Τάυρον Πόουερ παντρεύεται
τὴν Ἀνναμπέλα. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ
δὲν ἦσαν παρά ρεκλάμα. Ποτὲ ὁ νεαρὸς
Τάυρον δὲν σκέφτηκε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν
μικρὴ Γαλλίδα, ἡ ὁποία τόσες φορές ὡς
πῶρα μὰς ἔχει γοητέψει, καὶ οὔτε καὶ ἡ
Ἀνναμπέλα συγκινήθηκε ποτὲ ἀπ' τὴν
ὁμορφίαν τοῦ μοντέρου Ἀμερικανοῦ ἱπ-
πότη.

Ἐτσι λένε στοὺς κινηματογραφικοὺς
κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐτσι εἶπαν
καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι
στὶς δηλώσεις ποὺ ἔ-
καναν στὶς ἐφημερί-
δες.

Τώρα, ποῖος ξέρει.
Ἴσως στὴ διάψευση
νὰ ἔγκειται ἡ ρεκλά-
μα καὶ ὄχι στὴν ἀ-
ναγγελία τῶν ἀρρα-
θῶν. Αὐτὸ μόνο τί
μέλλον θὰ τὸ δείξη.

Μὲ τὴν εὐκαιρία
αὐτὴ ὁ τύπος ἀσχο-
λεῖται πάλι μὲ τὴν
ζωὴν τοῦ Τάυρον Πό-
ουερ καὶ μὲ τοὺς ἑ-
ρωτῆς του.

Μεταξὺ ἄλλων, ἕνα
μεγάλον Εὐρωπαϊκὸ
περιοδικὸν μιλά γιὰ
τὴν ζωὴν τοῦ προτοῦ
γινοῦ γνωστός σὲ ὅλη
τὴν ὀφῆλιο, τότε ποὺ
ὁ σημερινὸς γόης δὲν
ἦταν παρά ἕνας ἀ-
πλὸς θεατρίνος στὴ
Νέα Ὑόρκη.

— ❧ —

Φαίνεται ὅτι μερι-
κοὶ ἄνθρωποι ἐγεννή-
θηκαν μόνον γιὰ νὰ
γοητεύουν. Αὐτὸ τὸ
ρόλο θὰ τοὺς ἔχη ἀ-
ναβέση ἡ Θεῖα Πρό-
νοια. Ὁ Τάυρον Πό-
ουερ ἔφηβος σχεδὸν
ἀκόμη κατάλαβε ὅτι
δὲν χρειαζόταν νὰ κα-
ταβάλῃ καμμιὰ προ-
σπάθεια γιὰ ν' ἀφίση
στὶς γυναῖκες καὶ νὰ
ἐπιτύχῃ, στὸ θέατρο,
Ἐτσι ἔκανε τὰ πρῶ-
τα πειράματα στὴ θε-
ατρικὴ Μαρτίν Μπέ-
ης τῆς Νέας Ὑόρ-
κης ὅπου σοὶ δόσαν
κάτι μικρορολάκια.

Αὐτὸ γινόντων στὴ
1935 τότε ποὺ ὁ Τάυ-
ρον, ἡ μάλλον Τάι,

δπως τὸν λέγαν οἱ φίλοι του— δὲν ἦταν
παρὰ δεκαεννέα ἐτῶν.

Τὸ κάθε του βῆμα, ἡ κάθε του κίνη-
σις, τὸ κάθε του χαμόγελο τὸν καθιστοῦ-
σε συμπαθητικόν. Ἡ πλύστρα τῆς 4θης ὁ-
δοῦ, ποὺ τὸν ἔβλεπε καθημερινῶς τοῦ
πῆγαινε στὸ δωμάτιό του ἐκατὰ δόσεις
τὰ ρούχα του γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ συχνότε-
ρα. Ἡ ἐστιατορίσά του— γέννημα καὶ
θρέμμα τῆς Βαρκελώνης ἡ ὁποία ὡς γνω-
στὸν ἔχει συνηθισεῖ νὰ βλέπῃ ὠραίους
νέους νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς γραφικὸς
τῆς δρόμους— τοῦ πρόσφερε ὁτιδήποτε
φοῦτο τῆς ζητοῦσε πέρνοντας γιὰ πλη-
ρωμὴ ἕνα χαμόγελό του μόνο.

Ὅταν ὁ Τάυρον Πόουερ τελείωνε τὸ
φαί καὶ ἔλεγε στὸ γκαρσόνι τοῦ ἐστια-
τορίου:

— Σήμερα, Τόμμι θάθελα νὰ μὴ μὲ

ὑποχρεώσῃς νὰ πληρώσω.

Ἄλλ' ὁ Τόμμι ἐσπευδε, ἐντελῶς ἀ-
διαμαρτύρητα νὰ προσέσθῃ σὲ μιὰ πλάκα
ἐναν ἀριθμὸν ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸ ἀν-
τίμιστο τοῦ γεύματος.

Ἐάν πάλι ὁ «Τάι» ἔλεγε.

— Τόμμι, μπόρεῖς νὰ μὴ δανείσῃς
μισὸν δολλάριο ὡς αὐριό;

Ὁ Τόμμι ἔδωκε τὸ χέρι του στὴ τσέ-
πη καὶ ἔδινε αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ ὤ-
ραϊος καὶ καλόκαρδος πελάτης του.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἡ γοητεία ποὺ ἐξασχοῦσε ὁ Τάυρον
σὲ ὅλους ἦταν ὁλοφάνερη καὶ ἐπιβεβαιω-
νόνταν στὴν κάθε περίπτωση.

Μιὰ μέρα στὸ ἐστιατόριο ὅπου ἔτρωγε
πῆγε κι' ἕνας ἀγνωστός κύριος ὁ ὁποῖος
εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπρόβλεψε τὴν προσοχὴ ὁ-
λων τῶν πελατῶν γιατί φορούσε μιὰ ὑ-
πέροχη καὶ κομψότα-
τη γραβάτα.

Ὁ Τάυρον ποὺ κα-
θόταν καὶ ἔτρωγε, σ'
ἕνα τραπέζι, μόνος
μαγεύτηκε καὶ αὐτὸς
ἀπ' τὴ γραβάτα.

Τόσο ποὺ στὸ λέ-
λος δὲν μπόρεσε νὰ
κρατηθῇ πιά ἀλλὰ
σηκώθηκε καὶ πλησί-
ασε τὸν ἀγνωστό ποὺ
τὴ φορούσε.

— Συγγνώμη, κύ-
ριε μπορεῖτε νὰ μὴ
τῆτε ἀπὸ ποῦ ἀγορά-
σατε τὴ γραβάτα σας;

Ὁ ξένος σήκωσε
τὰ μάτια, ἐκύτταξε
τὸν Τάυρον καὶ χω-
ρίς νὰ πῇ λέξη ἐλυ-
σε τὴ γραβάτα καὶ
τὴν πρᾶξῃς ἀπ' τὸ
λαίμυ τοῦ.

— Ἀφοῦ σὰς ἄρε-
σε... ἔκανε, ἐπιτρέψτε
μου νὰ σὰς τὴ προ-
σφέρω.

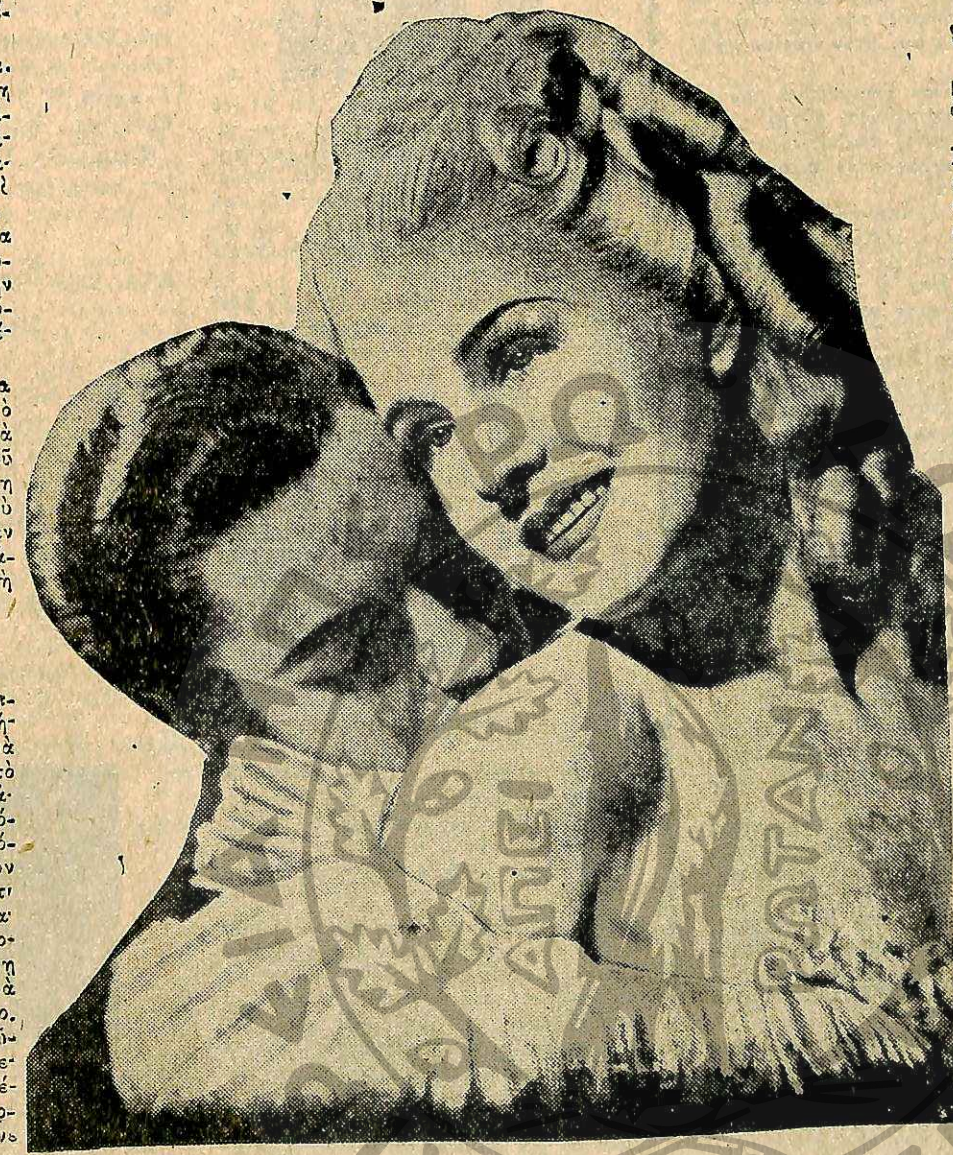
Καὶ ξανάσκυψε πᾶ-
νω ἀπ' τὸ πιάτο του
γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ
φαί του.

— ❧ —

Ἀπὸ τότε οὐδαίνα
ὕπνοις ἡ ἐξέλιξις:

Ἡ γειτονία στὴν
ὁποία θρῖσκόνταν τὸ
θέατρο, ὅπου ἔπαιζε ὁ
Τάυρον καὶ τὸ ἐστια-
τόριο ὅπου ἔτρωγε,
δὲν ἦταν ἀλήτικη βε-
βαία, ἀλλὰ οὔτε καὶ
φιλοφειοῦσε στὸν
κόλπο της διπλωμα-
τικὸς ὑπαλληλὸς καὶ
πρίγκιπας.

Νοικοκυνοῦνται ἡ
μὲ φωτογραφίαι καὶ
καὶ ἐτοιμοπόρτα σπύ-
τια, αὐτοῦ καθόταν ὁ

Ὁ Τάυρον Πόουερ καὶ ἡ Νόρμα Σήρερ, σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς «Μαρίας
Ἀντουανέτας» ποὺ προβάλλεται τῶρα στὰς Ἀθήνας.

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

— ❧ —

Τάυρον Πόουερ.

Τα κορίτσια ήταν όλα όμορφα και προκλητικά.

Ο Τάυρον Πόουερ έπαιρνε πάντα τον ίδιο δρόμο για να πάει απ' το θέατρο στο ρεστωράν, διαδρομή που έμοιαζε λιγάκι με αμάρτσια τριτοβάθμια όπως έλεγαν οι φίλοι του. Ο Τόμμου το γκαρσόνι του ρεστωράν έλεγε ότι σε διάστημα δύο μηνών όλα τα κορίτσια της γειτονιάς δούλευαν αλληλοδιαδόχως «μνηστές» του Τάυρον.

Κατά βάθος, το γκαρσόνι ήταν ανήσυχο κάπως απ' τις έρωτικές επιτυχίες του γόητος. Στον αριθμό 25 της 45ης οδού καθόταν η Τερέζα, μια φλογερή Ναπολιτάνα την όποια ο νεαρός σκόπευε να παντρευτεί.

Κατά τύχη, η Τερέζα δεν είχε βρεθεί αντιμέτωπη ακόμα με τον Τάι και ο Τόμμου ήταν ήσυχος προς το παρόν. Άλλα ένα δειλί: η Τερέζα βρέθηκε στο δρόμο την ώρα που πέρασε ο Τάυρον.

Η νέα ήταν εξαιρετικά χαριτωμένη και ο νεαρός ήθοποιος σκέφθηκε ότι για να τελειώσει καλά η μέρα του θα έπρεπε στη καρδιά του ν' ανάψει η φλόγα ενός καινούριου έρωτος.

Ο Τάυρον ρίλησε λίγα λεπτά με τη Τερέζα και ύστερα την άφησε και κατευθύνθηκε προς το εστιατόριό του. Έκει, άμεσα ανάγγειλε την νέα του κατάκτηση, στον Τόμμου, στον όποιον τ' έλεγε όλα.

Ο Τόμμου ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται στην αποκαλύψη αυτή.

Αναγκάστηκε τότε, παίζοντας τα όλα για όλα να ομολογήσει στον φίλο του το μεγάλο του μυστικό.

Άλλα να πού η απάντηση του Τάυρον τον γέμισε ξανά ελπίδα και χαρά.

— Δεν έπαιξα ποτέ με την καρδιά κανενός ανθρώπου, είπε ο νεαρός ήθοποιος Τόμμου, σου υπόσχομαι να μην ξανασυναντησω ποτέ πια τη Τερέζα.

Και εκράτησε το λόγο του.

Πώς όμως ο Τάυρον Πόουερ ήθελε απ' τη Νέα Υόρκη στο Χόλλυγουντ; Αυτό ακριβώς θα σάς πούμε τώρα.

Στο ρεστωράν όπου έτρωγε ο Πόουερ επήγαινα συχνά τότε και ο Μπούργκες Μερντίθ, γνωστός καλλιτέχνης του Μπορντουαί.

Ο Μερντίθ συμπαθούσε πολύ τον Τάυρον και καθόταν ώρες και συζητούσε με αυτόν.

Μια μέρα τον ρώτησε έτσι στα πεταχτά γιατί τάχα να μη διαλέξει την κινηματογραφική καριέρα.

Ο Τάυρον δεν έβγαλε λέξη. Τι να πω; Έσκέφθηκε εξανασκέφθηκε. Και μια μέρα, ρώτησε αυτός τώρα τον Μερντίθ.

— Τι χρειάζεται για να πάω στο Χόλλυγουντ;

Ο Μερντίθ έσκισε ένα κομματάκι χαρτί απ' τον κατάλογο των σαγιονών και έγραψε ένα όνομα και μια διεύθυνση.

Σε λίγες μέρες ο Τάυρον έβγαλε από την Νέα Υόρκη. Πήγε στο Χόλλυγουντ, συνάντησε τον περίφημο Λανίχ, τον σπουδαιότερο «κατασκευαστή αστέρων».

Εμίλησε μαζί του, έκλεισε το πρώτο συμβόλαιο...

Να συνεχίσουμε; Πάρτε οποιαδήποτε βιογραφία γνωστού αστέρα. Η ζωή του Πόουερ από δω και στο εξής είναι ίδια με όλων των προηγούμενων, όμοια με τη ζωή εκείνων που θα τον διαδεχθούν, όμοια με όλων των αστέρων που δεν χρειάστηκε παρά να τους δοθεί μια ευκαιρία για να διακριθούν και να βριαμβεύσουν.

ΝΤΙΚ ΟΜΦΩΝ

Νέα από το Χόλλυγουντ

Η ΝΤΕΑΝΝΑ ΕΙΝΑΙ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Η νεαρωτάτη και χαριτωμένη θεντίττα Ντεάννα Ντάμπιν, το ανούαν-γκατέν του αθηναϊκού κοινού, είναι ερωτευμένη. Δεν πρόκειται περί συνήθους διαφημιστικής ρουκέτας, από εκείνες που εκτοξεύουν

ται από καιρού εις καιρόν και με τη πιά απίθανα περιεχόμενα, για την τόνωση του ενδιαφέροντος των κινηματογραφόφιλων προς τον Α ή Β αστέρα.

Η Ντεάννα εδέχθη στην παρθενική της καρδιά το πρώτον θέλος του μικρού παιανθρωπάκου που λέγεται Έρωτας.

Ως προς τον καίτιον (και δε όψεται) που χάλασε την ήσυχία του κοριτσιού, έψυθησθη στην αρχή ότι είναι ο Μέλβον Ντούγκλας. Όχι, εν τούτοις. Είναι μάλλον ένας νεαρός τεχνικός του στούντιο όπου εργάζεται η μικρούλα στάρ.

Το Χόλλυγουντ συνεκινήθη με την είδηση. Η Ντεάννα είναι πολύ συμπαθητική εκεί και όλοι της εύχονται να μην είναι πολύ μεγάλη η απογοήτευσή που θα της έλθη. Γιατί όπως δήποτε θα έλθη. Αυτή είναι η τάξι στην πρωτεύουσα των αστέρων...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ

Δεν πληρώνουν φόρους μόνον οι κοινοί θνητοί, αλλά και οι αστέρες. Κατ' ισχυρότερον λόγον αυτό παρ' την... ούρανιον ιδιότητά τους, αφού θγάζουν του κόσμου τα λεπτά.

Τις τελευταίες αυτές μέρες έκλήθησαν από την φορολογική υπηρεσία όλοι οι εργαζόμενοι στο Χόλλυγουντ καλλιτέχναι του κινηματογράφου, να υποβάλλουν τις δηλώσεις των. Με την ευκαιρία αυτή έγιναν και τι καρδίες σήμερα εβδομαδιαίως ο καθένας από τους μεγάλους στάρ.

Πρώτος και καλλίτερος έρχεται ο Σαρλώ, με 25.000 δολάρια την εβδομάδα.

Κατόπι έρχονται: η Μάε Ούιτ με 15.000 δολάρια, η Γκοέτα Γκάρμπο με 13.000 δολ., η Μαχλένε Ντάρριλ

με 12.000 οι αδελφοί Μάρξ με 12.000 η Ζανέτ Γκαίνουρ με 11.000 δολ. ο Ουίλλιαμ Πόουελ, με 11.000 δολ. η Κλωντίε Κολμπέρ με 11.000, η Σόνια Χέννε με 10.000, η Νόρμα Σήρερ με 10.000, το ίδιο και οι: Κλάρκ Γκαίμπλ, Ρόναλντ Κόλμαν και Γκάρι Κούπερ. Ακολουθούν η Τζόαν Κράουφορντ με 7.000 δολ. η Ζανέτ Μάκντοναλντ με 6.500 δολ. το ίδιο και η Καίη Φόανσις. Η Σίρλεϊ Τέμπλ κερδίζει 6.000 δολάρια την εβδομάδα. Η Γκραίης Μούρ 8.000, η Κάθριν Χέμπουργκ 9.000. Το ίδιο και ο Σάρλ Μπουαγιέ και ο Φρέντ Άσταϊρ.

Θέλετε τώρα και μερικές λεπτομέρειες; Λοιπόν: η πλουσιότερη στάρ του Χόλλυγουντ είναι σήμερα η Μάε Ούιτ. Η πιο πτωχή... η Γκρέτα Γκάρμπο, η όποια είναι σήμερα εις κατάσταση πτωχεύσεως! Η μικρούλα Σίρλεϊ Τέμπλ κερδίζει όσα και ο βασιλεύς της Αγγλίας.

ΕΝΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Στο φίλμ «Άμεσος ανάκληση» που γυρίζει τώρα ο Λεόν Ματό, θα υπάρχει και μια σκηνή στην όποια θα εμφανίζεται ένα στούντιο. Έτσι θα έχη το κοινόν την ευκαιρία να ιδή τί γίνεται και πίσω απ' αυτά τα όποια βλέπει.

ΕΝΑ ΦΙΑΜ ΤΟΥ κ. ΜΠΕΝΕΣ

Η Έλυσάβετ Μπρόγκνερ, μια από τις συμπαθέστερες στάρ, επανέρχεται στην οθόνη. Θα γυρίσει, υπό την διεύθυνση του συζύγου της Πάουλ Κτσίινερ το φίλμ «Στόλεν

Λάϊφ» (Η ζωή ενός άλλου) που δεν είναι άλλο παρ' ένα μυθιστόρημα του κ. Έντουαρ Μπένες.

Ως γνωστόν, ο άλλοτε πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας, ήτο και δικίμος μυθιστοριογράφος. Η ταινία αυτή θα έχη, όπως προβλέπεται, μεγάλην επιτυχία.

ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ ξεσηκώθηκε να πάει την Κυριακή παραμονή της Πρωτομαγιάς, στη Νέα Σμύρνη. Η κόρη κι' ο γαμπρός της είπαν με τρόπο:

— Πού θα πές μοναχή σου μέσα στον κόσμο;

— Γιατί να μην πάω; ξεφώνισε. Έσείς καθίστε στ' αυγά σας, εγώ θα πάω να δω την κουμπάρα μου την Πιπίνα και τ' Άνθυστρία καλέ. Λένε πως θα μαζευτεί η γής κι' ο κόσμος. Ά δεν πάω τώρα, πότε θα πάω;

— Μά... να μη σε τσαλαπατήσουνε... είπα διαταχτικά η κόρη της η Σουλτάνα.

— Θα πάω να σάς φέρω και Μάη. Η Πιπίνα έχει ένα περιβόλι πουναι, μια χαρά. Ύστερα μη φοβούστε, έμένα δεν με τρομάζει ούτε ο κόσμος, ούτε το ραβάνι. Θα πάω να ξεσκάσω λιγάκι, που κλειστήκα πιά μέσα στο σπίτι σαν την καλογρηά...

Την Κυριακή από το πρωί ήτανε σε μια φασαρία. Ξύπνησε απ' τα χαράματα για να τελειώσει όλες τις δουλειές του σπιτιού. Κατά τις τέσσερις το απόγευμα, ντύθηκε με τα καλά της, πήρε, μια κλαδωτή όμπρελλα, τη μεγάλη τσάντα της και φώναξε στην κόρη της:

— Σουλτάνα, φεύγω. Θα πάρω το δμνιμπους και θα μπαρκαριστώ απ' το Ζάππειο. Τα μάτια σου δέκα στην εξώπορτα, να μη μπή κανένας μέσα και νάς γδόση. Και πέ του γαλατσή, αύριο να νάς φέρη γάλα, πουναι Πρωτομαγιά να πιούμε, να μην ψωριάσωμε.

— Καλά μαμά, απάντησεν η κόρη... Η Προφυρία τράβηξε να πάρη το λεωφορείο.

— Όρα καλή εύλογημένη, τής είπε ο παπά Ίγνάτιος, εφημέριος στον Βύρωνα.

— Καλό νάχης γέροντα, είπε στραβομουριασμένη, πάω στ' Άνθυστρία στη Νέα Σμύρνη.

Και καθώς κάθισε μέσα στο λεωφορείο έδεσε ένα κόμπε στο μαντίλι της.

— Ήθελ καλέ! Παπής βρέθηκε στη στράτα μου, σε καλό μου.

Στο Ζάππειο κατέβηκε και πήρε το χίτρινο αυτοκίνητο της Πόουερ, που πάει στο συνοικισμό της Νέας Σμύρνης. Κόσμος πολός. Οι περισσότεροι έστάκοντο όρθιοι. Ο όγκος της Προφυρίας έσπρωξε δυο νέες, παραμέρισε μια γυναίκοιλα και παρακάλεσε μια νταντά:

— Πάρε χριστιανή μου το μικρό στα γόνατά σου να κάτσωμε κι' εμείς. Μπιλιέτο πλερώσαμε Δέν ήμαμε τζάμπα!

Η νταντά την κούταξε και δεν κουμπήθηκε. Η Προφυρία γέννηκε μπαροδίτι:

— Χαρά στην άδαντροπιά σου! ξεφώνησε.

Χτύπησε την πόρτα με τρόπο, σαν να χτυπούσε το κεφάλι της νταντάς. Η Πιπίνα μια γυναίκοιλα χλωμή κι' άσθενι-

— Δεν θέλει το μωρό είπα η νταντά. Θα κλάψη.

— Όποιος δέ θέλει να ζυώση δέκα μέρες κοσκινίζει κερά μου. Νάτο, δέτο, πως κάθεται απάνω μου, μιλιά δε δγάζει το πουλάκι μου.

Έκείνη τη στιγμή το μικρό γύρισε κι' είδε την χοντρή γρηά που το κρατούσε, άφηκε μια σπριγγλιά και σήκωσε όλο το λεωφορείο στο πόδι.

Ταυτοχρόνως η Προφυρία αισθάνθηκε ένα ζεστό ύγρο να βρέχει τα γόνατά της. Σηκώθηκε σαν να την περέχυσαν με ζεματιστό νερό.

— Άχ! Το γρουσουζικό, μ' έκανε σούφτα καλέ!...

Το σόρεμά της είχε μια στρογγυλή ύ-

— Και πές του γαλατά αύριο ποδνε πρωτομαγιά, να φέρη γάλα!

γοασία μπροστά, που έκανε τον κόσμο να δάλλη τα γέλια. Η Προφυρία τάβαλε με την νταντά.

— Γιατί αν τόπιανες εσύ στα γόνατά σου δε θα μου τήνε ξεπολούσε, να πάω στο δίξτο μυριαμένη, είπα, σκουπίζοντας το φόρεμα με το μαντίλι.

— Δεν είναι τίποτα, μωρό είπε μια μητέρα...

— Κοκώνα μου, το ξέρω, σε ξένο πινιό εκατό ξυλίες δεν είναι τίποτα! Κούταξε γάλα που μ' έκανε το τζαναμπέτικο! Ήθελ θα γολοπερευθώ!

Το λεωφορείο είχε φθάσει πιά στην πλατεία της Νέας Σμύρνης, κι' η Προφυρία κατακόκκινη σαν παντζάρι τράβηξε μέσα στον κόσμο να πάη στο σπίτι της κουμπάρας της.

Χτύπησε την πόρτα με τρόπο, σαν να χτυπούσε το κεφάλι της νταντάς. Η Πιπίνα μια γυναίκοιλα χλωμή κι' άσθενι-

κά, έτρεξε τρομαγμένη και άνοιξε.

— Άνοιξε Πιπίνα μου γιατί θα μούρ-θη κόλλας. Κούταξε χάλια. Ήρθα μούσκεμα από ένα μούλικο μέσα στο αυτοκίνητο.

Η γυναίκοιλα χαμογέλασε:

— Γούρι, γούρι είπε. Δεν παίραζε, θα έβαλα ένα σιδεράκι στη φωτιά να πατήσω τη φούστα να στεγνώση.

Την περιποιήθηκε, τής έδωσε γλυκό, καφέ, τής έδειξε τον κήπο, τις κόττες, το περιστέρι.

— Σαν φεύγεις θά σου δώσω μερικά έσκα αυγά τής μέρας, να τα κάνης κρόκ κάθε πρωί τση Σουλτάνας.

— Σ' εύχαριστώ Πιπίνα μου με υποχρέωσες! Καλέ η Σουλτάνα δεν έχει ανάγκη. Για κείνο το γαμπρό μου που τότε βλέπω χλωμιασμένο. Δε ξέρω μά οι σημερινοί άντρες Πιπίνα μου, δεν έχουνε νακαρά να σταθούνε στα ποδάρια τους!

Η κίνηση στην πλατεία ήτανε μεγάλη. Από τα σχολοπάτια μιας γειτονικής πόρτας η Προφυρία κι' η κουμπάρα της, παρακολούθησαν τ' Άνθυστρία, με τα ώραια κορίτσια, είδαν τα βεγγαλικά, τη μουσική, τη φασαρία.

— Άχ! μάτια μου ζυοροιά, φώναξε η Προφυρία, θαρρώ πως βρίσκομαι στη Σμύρνη, στο μεγάλο ντοναλακά καλέ. Τι όραία περιτεχνήματα και τί κοπέλλες, μια και μιλά!

Πολύ άργα ξεκίνησε μ' ένα στεφάνι που τής χάρισε η Πιπίνα και δέκα φρέσκα αυγά, σε μια χειροσασκκούλα.

— Καλή νύχτα μάτια μου, και του χρόνου νάμιασε καλά. Πάω να βρω μια θέση μέσα στ' αυτοκίνητο...

Βιαστική και χαρούμενη μπήκε πάλι στο λεωφορείο. Κόσμος και κοσμάκης. Η Προφυρία όμως βρήκε θέση στα πίσω καθίσματα, ακούμπισε το στεφάνι πλάι όρθιο και κράτησε τ' αυγά στα γόνατά της. Μια παρέα μεθυσμένων μπήκε στην πρώτη στάση, με τραγούδια και φωνές.

Το αυτοκίνητο πήρε δρόμο στη λεωφόρο, όταν ένας χοντρός από τους γλεντζέδες κλονίστηκε και κάθισε επάνω στ' αυγά της.

— Άχ! τ' αυγά μου! ξεφώνισε η Προφυρία.

Όλοι στορέψανε να δούνε την καταστροφή. Το χαρτί έσκισε και τ' αυγά γενήκανε όμελέττα που άπλώθηκε υποστά της και στα πίσω του πανταλονιού του μεθυσμένου.

— Τέτοιες ώρες, αυγά παίρνουνε μαζύ τους κυρά μου; είπεν αυτός, διαπιστώνονμε τα δάχτυλά του την κατάσταση του πανταλονιού του.

— Μωρέ μεθύστακα, έγεις μούτρα και μιλάς; το είπα η Προφυρία. Για δέμα σε τι γάλα με κατάντησες!

Ροδοκοκκινισμένη και περιχυμένη με τ' αυγά, ήτανε σαν άστακός μανιτζά.

Στο αυτοκίνητο του Βύρωνα, την κού-

ταξαν δλοι με εἰρωνικά βλέμματα, νά κρατάη τὸ στεφάνι, πασαλειμμένη με τ' αὐγά.

— Όταν ἔφθασε σπῆτι της ζύπνησε τ' ἀντρώγονο.

— Ἄν ἤρχοσθε μαζί μου, δὲ θά τὰ πάθαινα αὐτά, γρίνιαζε, ὅσο γδυνότανι γιὰ νὰ πλυθῇ.

— Καὶ τοῦ χρόνου νάσαι καλά, νὰ μᾶς ξαναφέρῃς τὴν Πρωτομαγιά, εἶπε ὁ γαμπρός της.

Τὸν ἀγριοκότταζε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰ νὰ τῷ καιρὸς, τὸ Μᾶη τὸν ἔφερα. Εἶνε ὁ καλύτερος Μᾶης τῇ γειτονιάς.

Κρέμασέ τονε με τ' ἄστρο.

Ἔβαλαν μιά καρέκλα καὶ κρέμασαν τὸ στεφάνι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, κι' ὅστερα ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Πρῶτ', πρῶτ', ζύπνησε ἡ Προφουρία καὶ χαϊρένησε τίς γειτονίσσες.

— Καὶ τοῦ χρόνου! Καὶ τοῦ χρόνου. Εἶδετε τὸ Μᾶη μου; Τὸν ἔφερα ἀπ' τὴ Νέα Σμύρνη. Οὐλο τριαντάφυλλο καὶ μανιτιὰ εἶνε...

Οἱ γειτονίσσες κῦτταζαν τὴν πόρτα της καὶ πῆθαιναν στὰ γέλια.

— Γιατί γελᾶς κερά μου; φώνηξε ἡ γρηά.

— Μᾶς κογιονάρεις Προφουρία μου; Μᾶης εἶν' αὐτός πού κρέμασες; εἶπε μιά.

Τὰ μάτια τῆς Προφουρίας κῦτταζαν τὴν πόρτα. Μία μεγάλη πλεξίδα ἀπὸ κρεμμύδια καὶ σκόρδα εἶχε ἀντικαταστήσει τὰ λουλούδια.

— Ἀχ! Τὰ νεῦρα μου! Ἀδίκημα ὦρα νὰ τοῦρθη ὅποιος μὴν τὸ κατάφερε! Ἐφώνησε κι' ἔπεσε μούγκριζοντας στὰ χέρια τῆς κόρης της.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ζευγάρια

Χαρούμενα τραβοῦν δυὸ δυὸ, τὰ ἐρωτικά ζευγάρια καὶ τὴν ἀγάπη τραγουδοῦν, γραμμή, παλιά κι' ἀρχάρια, ὥσπου νὰ στήσουν τὸ χορὸ στὸν πλάτανο ἀπὸ κάτου!

Παλιὸς κι' ἐγὼ τραγουδιστὴς καὶ χορευτὴς ἀντάμα, κυττοῦσα μόνο ἀπὸ μακριὰ κι' ἀπόλυτα ἀπ' τὸ κλᾶμα, γιατί εἶχα ἐντὸς μου χορευτὴ τὸν ἴσκια τοῦ θανάτου!

Α.Π. ΜΟΥΜΕΛΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ

ΤΙ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Ὁ κύριος Χ. εἶχε ἐπιπλώσει μιά νέα γκαρσονιέρα καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκάλεσε μερικοὺς φίλους του νὰ τὴν ἐγκαινιάσουν. Προτοῦ καθίσουν στὸ τραπέζι, ὁ Ἀμφιτρώων ἐγύρισε τοὺς καλεσμένους του στὸ ἀπαρτεμᾶν γιὰ νὰ τοὺς τὸ δείξῃ.

— Ὅπως βλέπετε, εἶπε, λίγα πράγματα μὲ λείπουν ἀκόμη. Μία πλαφονιέρα τετράγωνη, μερικά μπιμπλὼ καὶ μιά κρεμάστρα γιὰ τὰ καπέλλα τῶν καλεσμένων.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος Χ. ἐπαίρνε δέκα δέματα. Τὰ ἀνοίγει. Καὶ τὰ δέκα περιείχαν κρεμάστρες!

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

— Μπαμπά δός μου πενήντα λεπτὰ νὰ τὰ δώσω σὲ μιά γρηούλα πού εἶναι ἀπ' ἔξω.

Ὁ πατέρας συγκινημένος:

— Καὶ γιατί θὰ τῆς δώσης παιδί μου;

— Πουλᾷει κάτι ὠραίες καραμέλλες καὶ θέλω νὰ πάρω μιά.

ΠΩΣ!

Ἐκείνη.— Ὅταν θὰ παντρευτοῦμε, θέλω νάχωμε τρεῖς ὑπηρετές.

Ἐκεῖνος.— Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἔχης, ἀγάπη μου... τὸν ἕνα πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο!

ΕΝΑΣ ΗΛΙΘΙΟΣ

Ἡ Κυρία Μελομένη δίνει δεξίωση στὸ σπίτι της. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς καλεσμένους της, δηλώνει ὅτι θὰ τραγουδήσῃ με συνοδεία πιάνου ἕνα κομμάτι.

Ὅλοι σιωποῦν καὶ μόνο ἀπὸ μιά ἄκρη ἀκούγεται κάποιος ψιθύρος.

Ἡ Κα Μελομένη πού δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ πού ἔρχεται ὁ ψιθύρος, φωνάζει τὴν χαμαριέρα της καὶ τῆς λέγει σ' αὐτή:

— Διλή, κῦτταζε ποιὸς εἶνε ὁ ἡλίθιος πού δὲν λέγει νὰ βουδαθῇ;

Καὶ ἡ Διλή:

— Εἶναι ὁ κύριος, κυρία...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ μαγειρίσσα γράφει στὴν κουζίνα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

— Τί δύσκολο πού εἶναι νὰ γράψῃ καὶ νὰ εἰς ἑρωτικό γράμμα. Δὲν δρίσκω τίς λέξεις πού πρέπει...

Ἡ καμαριερούλα:

— Γράφου: ἐσωκλείοντας θὰ ἔρῃς καὶ δυὸ ἐκατοστάκια γιὰ τὸ χαρτζηλίκι σου.

ΑΣΦΑΛΕΣ ΚΕΡΔΟΣ

Σ' ἕνα ὥρολογιάδικο μπαίνει μιά κυρία καὶ ζητάει νὰ ἀγοράσῃ ἕνα ρολόι γιὰ τὸν σύζυγό της. Μένει ὅμως κατὰπληκτη ὅταν ἀκούῃ τίς τιμές.

— Πενήντα δραχμὲς αὐτὰ τὰ ρολόγια! Καὶ πῶς κατορθώνετε καὶ κερδίζετε μὲ τόσο χαμηλὲς τιμές.

— Ἀπὸ τὰ ρολόγια δὲν κερδίζουμε τίποτε κυρία μου, ἀπαντᾷ ὁ ὥρολογιάς, κερδίζουμε ὅμως ἀπὸ τίς ἐπισκευές τους.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

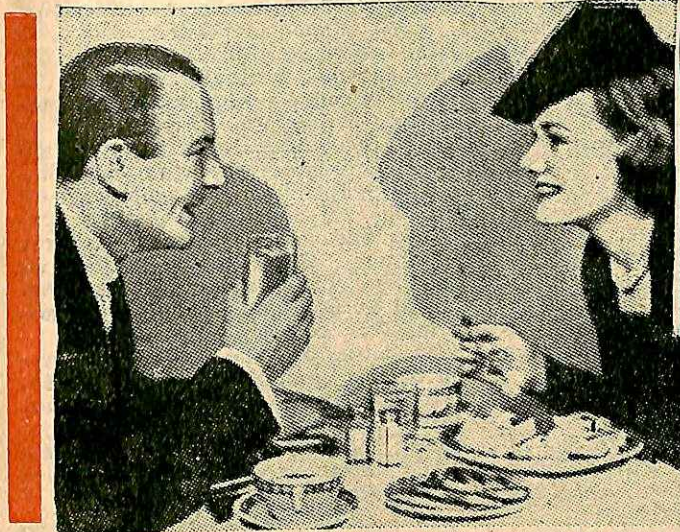
Στὸ μουσεῖο, ὁ πατέρας στὸ γυῖό του, ἱπρὸς τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου:

— Βλέπεις Κωστάκη, αὐτὴ τὴν δυστυχήσιμη χωρὶς χέρια; Εἶχε καὶ αὐτὴ τὴν μανία νὰ τρώγῃ τὰ νύχια της καὶ νὰ πῶς κατήντησε!..

ΑΝΑΦΟΡΑ

Ἐνας ἀγορφοῦλ᾽ ἔχει πιάσει ἐπ' αὐτὸν τὸ φῶρος κάποιον πού ἔπιανε πουλιά σὲ μιά ἀπηγορευμένη ζώνη καὶ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἀναφορά:

«Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι συνελάβαμε τὸν ὀνόματι Χ. κάτοικον τοῦ χωρίου Ψ. συλλαμβάνοντα πετούμενα ἐντὸς τῆς ἀπηγορευμένης διὰ τὴν ἀγρὰν τῶν τοιοῦτων ζώων. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Χ. προσέφερε ὅλας τὰς δεούσας καὶ ἀναγκαίους ἀπαραίτητους ἐγγυήσεις, διὰ τοῦτο ἀφήσαμε τοῦτον προσωρινῶς ἐλεύθερον καὶ τὰ ζωορρηθέντα πετούμενα, ζῶντα τε καὶ νεκρά.»

ση... Προσπάθησε νὰ τὴν μισήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε. Βαθεῖα μέσα στὴν καρδιά του ἔμενε πάντοτε ἀναλλοίωτη ἡ εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης του Σουζάννας. Τὰ χρόνια πού περνοῦσαν δὲν στάθηκαν ἱκανὰ γιὰ νὰ τὴν σθῶσουν. Εἶχε μείνει ἀνυπνδρος καὶ ἡ βαθεῖα πληγὴ πού τοῦ εἶχε ἀνοίξει ἡ προδοσία τῆς ἀγαπημένης του, ξανάνοιγε συχνὰ καὶ τὸν ἔκανε νὰ πονᾷ.

Ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, ὅταν ἔξαφνα σταμάτησε κυριευμένος ἀπὸ μίαν ἀόριστη ἀνησυχία. Τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε κλείσει καλὰ τὴν ἐρῶση τοῦ λουτροῦ καὶ προτίμησε νὰ γερῇ νὰ βεβαιωθῇ, παρὰ νὰ εἶναι ὅλο τὸ βράδυ ἀνήσυχος. Ἡ ἐρῶση ἦταν κλειστὴ καὶ ὁ ἔτιεν ἐτοιμαζόταν νὰ ξαναφύγῃ. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ στάθηκε γιὰ λίγο μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ κυττάχθηκε. Διῶρθωσε λίγο τὴν γραβδότα του, στερέωσε τὴν χρυσὴ καρφίτσα πού τὴν συγκρατοῦσε, πέρασε ἄλλη μιά φορὰ τὴν θούρτσα πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά του, χάιδεψε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦταν καλὰ ξυρισμένος καὶ ὅστερα ἐξέκρινε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν γενική αὐτὴ ἐπιθεώρηση.

«Πρῶτὴ φορὰ πού με προσκαλεῖ ὁ προϊστάμενός μου στὸ σπίτι του, σκέφθηκε, δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ πάω ὅπως κι' ὅπως». Κῦτταξε τὸ ρολόι του καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμη νωρίς, προτίμησε νὰ πάῃ με τὰ πόδια. Ἦταν ἀνοιξίς. Γύρω του πρασινίζαν τὰ δένδρα καὶ μοχοβολοῦσαν τὰ λουλούδια. Προχωροῦσε σκεπτικός, προσπαθώντας νὰ μαντεύσῃ γιὰ ποιὰν αἰτία τὸν εἶχε καλέσει ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος στὴν ὁποία ἐργαζόταν. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀπλὸς οικονομικὸς συντάκτης τοῦ φύλλου, τί, λοιπόν, νὰ τὸν ἤθελε; Ὑστερα ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ σιγὰ-σιγὰ ἕναν πολὺ παλιὸ σκοπὸ. Ἀπόρησε πῶς τοῦ εἶχε ἔρθει στὸ μυαλὸ αὐτὴ ἡ παλιὰ μελωδία πού τοῦ θύμιζε τόσες καὶ τόσες στενωχῶρες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Ἀλήθεια, πῶς εἶχαν συμβεῖ τότε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Τὴν στιγμὴ αὐτὴ πού ἔβλεπε τὸ ὄνειρό του νὰ πραγματοποιηθῇ, νὰ πλησιάσῃ δηλαδὴ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου του, εἶχε χάσει τὴν Σουζάννα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, ὅπως χάνει κανεὶς ἕνα πολυτίμητο ἀντικείμενο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἐπεβράδυνε τὸ θῆμα του καὶ ἀρχισε νὰ ἀναπολῇ τὰ περασμένα αὐτὰ χρόνια. Εἶχε ἀπουσιάσει γιὰ δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ γυρίζοντας πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του γιὰ νὰ συζητήσῃ με τοὺς γονεῖς της τίς λεπτομέρειες τοῦ γάμου. Ἐσῆγε, ὅμως, πληροφόρηθηκε ὅτι ἡ Σουζάννα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀκολουθώντας τὸν πλούσιον τραπεζίτη κύριο Ράιτ, με τὸν ὁποῖο θὰ παντρευόταν μόλις ἔφθανε στὴν Νέα Ὑόρκη. Οἱ γονεῖς της δὲν θέλησαν νὰ τοῦ δώσουν περισσότερες πληροφορίες καὶ ὁ ἔτιεν ἤλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ λάβαινε κάποιαν εἰδηση τῆς Σουζάννας πού θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε τὸ τί εἶχε συμβεῖ. Ἀλλὰ μ' ὅλο πού εἶχαν περάσει χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότε δὲν εἶχε ἀκούσει οὔτε τὸ παραμικρὸ, δὲν εἶχε λάβει οὔτε μιά της λέξη. Ἡ Σουζάννα, ἡ ὠραία μελαχροινὴ Σουζάννα, ἡ Σουζάννα πού κάθε της χαμόγελο τοῦ χάριζε τὴν εὐτυχία, εἶχε παραβῇ ὅλους τοὺς ὅρκους πίστεως πού τοῦ εἶχε κάνει καὶ εἶχε ἀκολουθήσει τὰ δολάρια τοῦ πλούσιου Ἀμερικανοῦ.

Πόσο εἶχε ὑποφέρει στὴν ἀρχὴ... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ αὐτοκτονήσῃ, νὰ σκοτώσῃ, νὰ κάνῃ τρέλλες, νὰ ξεχά-

Φθάνοντας στὸν προθάλαμο τοῦ προϊσταμένου του, ἄκουσε ἀπὸ μέσα φωνὲς πού πρόδιναν ὅτι στὸ σαλόνι ἦταν συγκεντρωμένη μιά μεγάλη συντροφιά. Ὁ διευθυντὴς τὸν ὑποδέχθηκε μόνος του, τὸν ὡδήγησε μέσα στὸ σαλόνι καὶ τὸν συνέστησε στοὺς ἄλλους προσκεκλημένους του. Ἦταν μιά πολὺ παράξενη συντροφιά ἀπὸ Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς. Ὅλοι τοὺς ὅμως μιλοῦσαν ἀγγλικά καὶ ὁ ἔτιεν σκέφθηκε ὅτι ὁ διευθυντὴς του τὸν εἶχε καλέσει μόνον καὶ μόνον, ἐπειδὴ μιλοῦσε κι' αὐτὸς θαυμάσια τὴν ἀγγλική.

Στὸ τραπέζι ἔτυχε νὰ κάθεται δίπλα σὲ μιά κυρία ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἡ ἡλικία της ἦταν ἀπροσδιόριστη. Τὴν ρώτησε τίς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἦταν ἐνθουσιασμένη. Τὸν ρώτησε κι' αὐτὴ ἂν εἶχε ἐπισκεφθῇ ποτὲ τοῦ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἂν εἶχε ἐκεῖ γνωστούς.

— Ὁχι. Δηλαδή... ἐγνώριζα κάποτε κάποια Γαλλίδα πού νομίζω ὅτι εἶναι τώρα στὴν Νέα Ὑόρκη. Εἶχε παντρευθῇ κάποιον πλούσιον Ἀμερικανὸ τραπεζίτη, τὸν κύριο Ράιτ.

Ὁ ἔτιεν εἶχε κοκκινίσει ἐλαφρὰ καὶ ὡς πρόφερε ἀδελφὰ τὰ λόγια.

— Ὁχι δά, εἶπε με ἐκπληξίῃ ἡ Ἀμερικανὴ. Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοήτε τὴν Σουζάννα Ράιτ;

— Ναι, ναι, ψιθύρισε ὁ ἔτιεν.

— Για φαντασθῆτε. Ἡ Σουζάννα εἶναι ἡ πιὸ καλὴ μου φίλη.

Ὁ ἔτιεν προσπάθησε νὰ φέρῃ τὴν συζήτηση σὲ ἄλλο θέμα, ἀπὸ φόβο μήπως ἀκούσει τίποτα λεπτομέρειες πού θὰ μπορούσαν νὰ τὸν στενοχωρήσουν. Ἀλλὰ ἡ Ἀμερικανὴ ἐννοοῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ συζήτηση γιὰ τὴν πιὸ καλὴ της φίλη.

— Πιστεύω νὰ ἔχετε μάθῃ ὅτι ὁ ἀνδρας της πέθανε περὺ καὶ ὅτι στίς 15 Ἰουνίου πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἡ Σουζάννα στὸ Παρίσι. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού θὰ ξαναἰδῇ τὴν πατρίδα της ὅστερα ἀπὸ τόσα καὶ τόσα χρόνια καὶ δὲν θέλει πότε νάρθῃ ἡ μέρα. Πρόκειται νὰ μείνῃ ἐδῶ τρεῖς ἐβδομάδες.

Ὁ ἔτιεν πῆρε μιά βαθεῖα ἀναπνοή.

— Καὶ ἐξέρετε, συνέχισε ἡ Ἀμερικανὴ. Δὲν ἔχει ἀλλάξει σχεδὸν καθόλου. Πάντοτε ἡ ἴδια: γλυκιά, χαριτωμένη, με τὰ ὠραία της ξανθὰ μαλλιά...

— Περιέργω, εἶπε ὁ ἔτιεν. Ἡ Σουζάννα πού εἶχα γνωρίσει ἐγὼ ἦταν μελαχροινὴ, με ὠραία, ἀτακτὰ ὀλόμαυρα μαλλιά.

Ἀρχισε νὰ αἰσθάνεται κάποιαν ἀνακούφιση. Τόσα καὶ τόσα χρόνια τώρα φανταζόταν ὅτι ἡ Σουζάννα ἦταν ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη, ὅπως τὴν θυμόταν ἀπὸ τότε. Ἡ ἰδέα ὅτι μπορούσε νὰ εἶχε ἀλλάξει, ὅτι εἶχε γίνει διαφορετικὴ, ὅτι δὲν ἦταν πιά ἡ Σουζάννα ὅπως τὴν εἶ-

χε γνωρίσει και όπως την θυμόταν, το ήταν ευχάριστη.

—Ναί, ναί, έχετε δίκιο, είπε η 'Αμερικανίδα. 'Η Σουζάννα είχε ωραία μαύρα μαλλιά. Ξεχνάτε όμως ότι έχουν περάσει τόσα χρόνια και ότι προτιμήσε να τα μεταβάλει σε ξανθά, παρά να τα ίδια να άσπρίζουν.

—Νά άσπρίζουν; είπε ο 'Ετιέν που δεν μπόρεσε να κρύψει την άπορία του.

—Γιατί σάς φαίνεται παράξενο; Οι στενοχωρίες άσπρίζουν γρήγορα τον άνθρωπο και, εδώ που τά λέμε, η Σουζάννα δεν ήταν καθόλου καλόου εύτυχισμένη. 'Εγώ, η πιο καλή της φίλη, μπορώ να σας θεβαιώσω ότι η ζωή της είναι ένα δολοκλήρο δράμα.

Η καρδιά του 'Ετιέν άρχισε να χτυπά δυνατά. Μήπως είχε φθάσει η στιγμή να μάθει την εξήγηση αυτού του μεγάλου μυστικού που του είχε άποσπάσει την μνηστή του και είχε καταστρέψει όλη του την εύτυχία; Γύρισε και κύταξε την συνομιλήτριά του με ένα ύφος σαν να της έλεγε: «Σε παρακαλώ, διηγήσου μου περισσότερα».

Είτε έπειδή κατάλαβε τις σκέψεις του, είτε έπειδή της άρεσε η φλυαρία, η 'Αμερικανίδα συνέχισε:

—Δεν θα έπρεπε ίσως να σας διηγηθώ περισσότερα, μιά και γνωρίζετε την Σουζάννα. Έχει, όμως, περάσει τόσος καιρός από τότε, ώστε φαντάζομαι ότι δεν κάνω τίποτα κακό. Είναι άλλωστε τόσο ρωμαντική αυτή η ιστορία. Τον καιρό που κατοικούσε ακόμη στο Παρίσι, η Σουζάννα είχε αγαπήσει κάποιον νέο με τον οποίο είχε άρραβωνιασθεί. Ο πατέρας της, όμως, που ήταν έμπορος και είχε καταστραφή οικονομικά, την έπείξε να παντρευθεί με τον Ράιτ που ήταν ο κυριώτερος πιστωτής του και άγαπούσε παράφορα την Σουζάννα. 'Εκείνη δεν ήθελε να άκούσει ένα τέτοιο πράγμα και περιέμενε καρτερικά την ημέρα που θα έφευγε αυτός ο Ράιτ από το Παρίσι για να ξαναγυρίσει στην 'Αμερική. 'Εκείνος όμως δεν έφευγε και στο τέλος, κάποιο έραδυ που έλειπε ο άρραβωνιαστικός της Σουζάννας σε ταξίδι, οι γονείς της έπείσαν στα πόδια της και την παρακάλεσαν με δάκρυα στα μάτια να τους λυπηθεί και να τους σώσει από την καταστροφή. Η Σουζάννα κάμφθηκε στο τέλος, αλλά έθεσε ως όρον ότι θα έφευγε την άλλη ημέρα κι' άλλος για την 'Αμερική, πριν γυρίσει ο άρραβωνιαστικός της από το ταξίδι και ότι δεν θα ξαναπατούσε ποτέ πια το πόδι της στο Παρίσι.

Ο 'Ετιέν άκουγε με άπληστία τα λόγια της 'Αμερικανίδας και ζητούσε ένδοιμυχώς συγγνώμη από την Σουζάννα, έπειδή την είχε κατηγορήσει ως άπιστη.

—Δεν τον ξεχάσε ποτέ της, συνέχισε η άλλη.

—Σας το είπα; ρώτησε ο 'Ετιέν, προσπαθώντας εις μάτην να φανή αδιάφορος.

—Ω! Μου μιλούσε τόσο συχνά κι' αυτόν. Νομίζω μάλιστα ότι αν τύχαινε να τον ξανα συναντήσω και αν κατά σύμπτωση ήταν κι' αυτός ακόμη, ελεύθερος και έξακολουθούσε να την αγαπά...

Ο 'Ετιέν γύρισε άλλοι το πρόσωπό του για να μην καταλάβει η συνομιλήτριά του την συγκίνησή του. Χίλιες δυο σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του. Προσπαθούσε να ζωντανεύει μπροστά του την εικόνα της γερασμένης από τον καιρό Σουζάννας. Προσπαθούσε να αναλογισθεί την σκηνή κατά την οποία θα έρισκόντουσαν πάλι αντιμέτωποι ο ένας στον άλλο. Άλλά η 'Αμερικανίδα διέκοψε πάλι τους συλλογισμούς του.

—Αν είναι έτσι όπως μου τον περιέγραφε, τότε την καταλαβαίνω άπολύτως, είπε Ψηλός, με ωραία ξανθά μαλλιά, όμορφος, με πολύ καλή καρδιά και άνθρωπος με μεγάλο μέλλον. Την τελευταία φορά που μου μίλησε κι' αυτόν, μου έλεγε ότι σήμερα θα ήταν άσφαλώς διάσημος, θα είχε κάποια ανώτερη θέση.

—Ναί, ναί, είπε με λυπημένο ύφος ο 'Ετιέν.

—Δεν μου ανέφερε ποτέ το έπαινόμό του, τον διέκοψε η 'Αμερικανίδα. Κάθε φορά που μιλούσε κι' αυτόν, τον έλεγε άπλως, ο 'Ετιέν.

Όταν σε λιγάκι τελείωσε η δεξίωσις και έτοιμαζόντουσαν όλοι για να φύγουν, η 'Αμερικανίδα είπε στον 'Ετιέν:

—Άλήθεια, ξεχάσα να σας πω ότι η Σουζάννα θα μείνει στο ξενοδοχείο «Κοντινεντάλ» και ότι θα χαρή πάρα πολύ αν συναντήσει μερικούς από τους παλιούς της γνωρίμους.

—Ναί, ναί, είπε με λυπημένο ύφος ο 'Ετιέν.

—Δεν μου ανέφερε ποτέ το έπαινόμό του, τον διέκοψε η 'Αμερικανίδα. Κάθε φορά που μιλούσε κι' αυτόν, τον έλεγε άπλως, ο 'Ετιέν.

Όταν σε λιγάκι τελείωσε η δεξίωσις και έτοιμαζόντουσαν όλοι για να φύγουν, η 'Αμερικανίδα είπε στον 'Ετιέν:

—Άλήθεια, ξεχάσα να σας πω ότι η Σουζάννα θα μείνει στο ξενοδοχείο «Κοντινεντάλ» και ότι θα χαρή πάρα πολύ αν συναντήσει μερικούς από τους παλιούς της γνωρίμους.

Ο 'Ετιέν γύρισε με άργό βήμα στα γραφεία της έφημερίδος και κάθισε στο τραπέζι του, προσπαθώντας να συγκεντρώσει το μυαλό του στην δουλειά του. Μά ήταν άδύνατον.

Τα λόγια της 'Αμερικανίδας βούιζαν στ' αυτιά του. Η Σουζάννα θα έρισκόταν σε λίγες ημέρες στο Παρίσι. Τον αγαπούσε, είχε υποφέρει για χάρη του, είχαν άσπρίσει πρόωρα τα μαλλιά της. Είχε θυσιάσει ή ίδια και τον είχε θυσιάσει κι' αυτόν, για να σώσει τους γονείς της. Καυμένη Σουζάννα. Πόσο την είχε άδικήσει! Πόσο θα ήθελε να πέσει στα πόδια της, να της ζητήσει συγγνώμη.

Τα εύδυμα

Τον καθυσήχασε

—'Επρόκειτο σ' ένα αθηναϊκό θέατρο να αναβιβασθεί ένα καινούργιο δραματικό έργο. Ο συγγραφέας παρακολουθεί με αγωνία τις τελευταίες δοκιμές. Με αγωνία, γιατί βλέπει ότι η πρωταγωνίστρια εξακολουθεί να παρουσιάζεται άμελήτητη.

Ο συγγραφέας, πρό του κινδύνου να ιδη το έργο του να πέφτει ύστερα από την πρώτη παράσταση, πλησιάζει την πρωταγωνίστρια και της λέγει δειλά:

—Βέβαια, θα έχετε τον καιρό ως την πρώτη, να συμπληρώσετε την άποστήθιση του ρόλου σας.

Και η πρωταγωνίστρια, κατηγορηματικά:

—Ω! μην άνησυχήτε διόλου. Όσα δεν θυμηθώ θα τα συμπληρώσω μόνη μου!

γνώμη για τα όσα είχε φαντασθεί. Ένας μικρός υπάλληλος του γραφείου ήρθε να του άναγγείλει ότι τον ζητούσε ο άρχισυντάκτης. Ο 'Ετιέν σηκώθηκε θάρσυμος και πήγε στον άνωτέρο του.

Ο διευθυντής, είπε αυτός, μου έδωσε έντολη να κανονίσω τις άδειες του προσωπικού από τώρα, έπειδή από τον Αύγουστο και ύστερα πρέπει να βρίσκονται όλοι πάλι στην θέσι τους. Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε πόσον καιρο άδειαν θέλετε και αν θα μπορούσατε να την πάρετε έντός του 'Ιουνίου;

Ο 'Ετιέν σκέφθηκε για μια στιγμή ότι δεν μπορούσαν να έλθουν βολικότερα τα πράγματα και έτοιμαζόταν κι' άλλος να πη ότι είναι σύμφωνος. Άξαφνα όμως πέρασαν έντελώς διαφορετικές σκέψεις από το μυαλό του.

—Θα σας άπαντήσω σε λιγάκι, είπε.

Γύρισε πάλι στο γραφείο του, κλειδώθηκε μέσα, έκρυψε το πρόσωπό του με τις δυο του παλάμες και άρχισε να σκέπτεται:

«Τί του είχε πη ή 'Αμερικανίδα; Η Σουζάννα μιλούσε για κάποιον όμορφο ξανθό νέο, με πολύ μεγάλο μέλλον που θα ήταν σήμερα άσφαλώς διάσημος. Δεν θα άπογοητευόταν τώρα αν άντικρυς έναν άσημαντο συντάκτη μιάς έφημερίδος, γερασμένο πρόωρα από την άπογοήτευση κάποιος χαμένης αγάπης; Δεν θα ήταν καλλίτερα να μη τον συναντήσει, να μη μάθει τίποτα κι' αυτόν; Ύστερα θα μπορούσε κι' ο ίδιος να φανή άπέναντι της γερασμένης πρώην μνηστής του έτσι όπως θα έπιθυμούσε; Η ιδέα ότι τόσο και τόσο χρόνια άνηκε σε κάποιον άλλον, δεν θα τον άποξένωνε από αυτήν που την είχε όνειρευθεί δική του και μόνον δική του;

Σηκώθηκε από την θέση του και διευθύνθηκε άποφασιστικά στο γραφείο του άρχισυντάκτη.

—Είναι πολύς καιρός τώρα που λογαριάζω να κάνω ένα μικρό ταξίδι στην Άγγλια, του είπε. Άν μπορούσατε να μου δώσετε τρεις εβδομάδες άδεια, θα ήταν μοναδική εύκαιρία για να πραγματοποιήσω αυτό το σχέδιο.

—Και θέβαια, του άπήντησε ο άρχισυντάκτης. Άλλωστε πέρσι δεν πήρατε καθόλου άδεια, ώστε έχετε το δικαίωμα να άπουσιάσετε τρεις εβδομάδες. Και από τότε θέλετε να άρχιση ή άδεια σας;

—Από τας 15 'Ιουνίου, είπε άποφασιστικά ο 'Ετιέν.

Ύστερα γύρισε πάλι στο γραφείο και ρίχθηκε στην δουλειά, σαν να μην είχε μεσολαθήσει τίποτα.

Στις 15 'Ιουνίου δύο τραίνα διασταυρώθηκαν σε κάποιον ένδιάμεσο σταθμό. Το ένα έφευγε από το Παρίσι για τον Βορρά και το άλλο έρχόταν από τον Βορρά για το Παρίσι.

Αν το ήξερε ή Σουζάννα ότι ο 'Ετιέν έφευγε για να μη την συναντήσει, δεν θα ξεκινούσε από την Νέα Υόρκη για να γυρίσει στην πατρίδα της. Και όμως ο 'Ετιέν την αγαπούσε πάντοτε. Την αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε έφευγε για να μη την κάνει να αισθανθή κάποια μεγάλη άπογοήτευση.

ΜΩΡΙΣ ΓΚΟΥΝΤΕΚΕ

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναικής σκηνής

Η άγνωστη ΒΑΣΟ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ

ΠΡΕΠΕΙ εύθες εξ άρχης να κάμωμε μιά επανόρθωση. Η κ. Μανωλίδου, η έκλεκτή αυτή καλλιτέχνις του «Βασιλικού Θεάτρου» δεν λέγεται Βάσω όπως την ξέρουμε, όπως την διαβάζουμε στα προγράμματα, όπως καθιερώθηκε τέλος πάντων να την γράφουμε και να την λέμε. Βασούλα είναι το μικρό της όνομα. Έτσι την φωνάζουν όλοι ανεξαιρέτως οι συγγενείς της, οι συνάδελφοί της, οι γνωστοί της. Άδύνατον να την συνηθίσουν με το άλλο, το έπσημο όνομα της: Βάσω. Και δεν πρέπει να την άδικούμε Βάσω είναι πολύ άχαρο, πολύ κρύο, πολύ παγερό όνομα για μιά τόσο χαριτωμένη νεαρή κυρία, όπως ή κ. Μανωλίδου. Ένώ Βασούλα είναι έντελως άλλο πράγμα. Το λάμδα που υπάρχει στην τελευταία συλλαβή, αυτή η ίδια ή κατάληξις «ουλα» — που θυμίζει παιδούλα, μικρούλα, ώμορφουλα κ. τ. λ. — δίνουν στη λέξη πολύ από τη δροσιά και από την νεανικότητα που χαρακτηρίζουν την νεώτερη από τις πρώταγωνίστριες του «Βασιλικού». Γιατί, μά την άλήθεια, ή κ. Μανωλίδου έχει αυτό το πλεονέκτημα Μ' όλα τα είκοσιπέντε χρόνια της — όσα τουλάχιστον όμολογεί ή ίδια — διατηρεί όλη την θελκτική δροσεράδα της κόρης των δεκαοκτώ, των είκοσι το πολύ χρονών. Κι' όξω απ' την σκηνή να την δείτε, δεν θα την πήτε μεγαλύτερη. Άφήστε πια το χαμόγελό της, που είναι αυτά τα ίδια τα νειάτα. Σας κάνει να θυμάστε τον ποιητή που έλεγε πως όταν ή αγαπημένη του γελοούσε, «στα μάγουλά της άνθιζαν τριαντάφυλλα τ' 'Απρίλη!» Μην νομίζετε όμως ότι ή νοστορία της άπέχει δά και πολύ από τη νοστορία του κοριτσιού των δέκα όκτώ χρονών. Ένώ ακόμα πέρναμε την συνέντευξη αυτή, υπήκε στο καμαρίνι της κ. Μανωλίδου ή συνάδελφος της κ. Κατίνα Παξινού. Ντυμένη το χρυσστόλιστο κοστούμι της αυτοκρατειρας Ειρήνης της 'Αθηνάς, έπιθλητική, όπως πάντα της δά και αγέρωχη σαν μιά ιτιά, γέμισε άμέσως το καμαρίνι με την παρουσία της. Ερώτησε κι' έμαθε πως ή συνάδελφος της βασάνιζε έλαφρώς τον ύποφαινόμενο με μιά άτέλειστη σειρά άρνήσεων στις έρωτήσεις. Και

για να την πειράξη μās είπε:

—Όταν τελειώσετε, έλάτε να σας πω έγω ένα σωρό πράγματα για την Βασούλα.

Έχετε δει κοριτσάκι όταν ή φιλέναδα του άπειλεί να άποκαλύψη τα μικρά μυστικά του; Έτσι παρόμοια κοκκίνισε, φούσκωσε τα μάγουλά της, και μάζεψε τα φρύδια της ή κ. Μανωλίδου. Είχε πάρει τοίς μετρητοίς την άπειλή και με την άπλοκότητα παιδούλας ήταν έτοιμη κι' άλλος να «χολιάση».

—Αυτό να κάμετε κυρία Κατίνα, και να δητε αν σας ξαναμιλήσω πια ποτέ μου!...

Θα το πιστέψετε; Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, τα δάχτυλά της πήγαν σε μιά στιγμή να κάμουν τη γνωστή μας από τα μαθητικά θρανία χειρονομία, την όποια συνωδεύαμε πάντα

με την περίφημη φράση: «Έλα! Θα σου κόψω!»

Μάλιστα! Ήταν έτοιμη να της κόψει της κ. Παξινού ή Βασούλα, αν ή πρώτη τολμούσε να την μαρτυρήσει στον ύποφαινόμενο. Έννοείται ή σκηνή σκόρπισε ήλαρότητα. Δεν άργήσαμε όμως να πληροφορηθούμε ότι συχνά-πυκνά ή κ. Μανωλίδου όταν έχει λόγους να είναι θυμωμένη με καμμία συνάδελφό της της «κόβει» πραγματικά και με το πείσμα που χαρακτηρίζει τα παιδιά, παύει να της μιλά, μ' όσες εξηγήσεις κι' αν της δίνουν.

Το έπεισόδιο δίνει νομίζουμε μιά εικόνα της ιδιοσυγκρασίας της κ. Μανωλίδου. Να την πούμε ύστερα απ' αυτό μεγάλο παιδί, θα ήταν σωστό και δίκαιο. Πώς όμως να δώσης το χαρακτηρισμό σε μιά βεντέτα που είναι ήδη κυρία και πού έχει στη ραχούλα της — βλέπετε άρχισαμε και μεις τα ύποκοριστικά — είκοσι πέντε όμολογημένα χρονάκια;

— — —

Συνήθως οι ήθοιοι και πρό πάντων οι πρωταγωνίστριες, αισθανόνται την ύποχρέωση ενώπιον της δημοσιογραφίας να δηλώσουν με στόμα γεμάτο ότι έλάτρευαν το θέατρο από παιδάκια, ότι και στίς φασκίλες ακόμα το θέατρο ζητούσαν κι' όνειρευόνταν. Φυσικά, δεν τις παρεξηγούμε, άφού το έπαγγελμα τις άναγκάζει να έχουν θρυλικοποιήσει ως κι' αυτά τα μικρά τους χρόνια. Να όμως ή κ. Μανωλίδου που άποτελεί εξαίρεση στον κανόνα. Δεν άγαπούσε, λέει, το θέατρο από μικρή, δεν το έλάτρευε. Όταν μιά φορά της έδωσαν στο σχολείο ένα ρόλο για να τον παίξει σε κάποια μαθητική παράσταση, άρνήθηκε να δεχθή. Ντεπόταν να έμφανισθή μπροστά σε κόσμο και να πη όλες εκείνες τις «αχαλαμάρες». Άκόμα και τα ποιήματά της άρνιόταν να τα άπαγγείλει στη σχολική έορτή. Ύπό τας συνθήκες αυτές φυσικά το μόνο που δεν έβαζε στο μυαλό της ήταν ότι κάποτε θα έβγαίνα στη σκηνή.

Εσπούδασε στο παρθεναγωγείο Χίλλ κι' όταν πήγε να το δίπλωμά της, έπεθύμησε να γραφή στην δραματική σχολή του 'Εθνικού

Η Κ. Βάσω Μανωλίδου ως Έμμα στην «Ζακυνθίνα Σοφία».

Θεάτρου μας. "Οχι για να γίνει ήθοποιός. Αυτό επαναλαμβάνουμε ούτε το σκεφτότανε καν. Να μορφωθεί μάλλον ήθελε και να μη κλεισθεί από τόσο μικρή στο σπίτι. Ο πατέρας της, θεατρώφιλος άγνός, έδωσε, ύπ' αὐτοῦς τὸς δόρους τὴν συγκρατήσῃ του. Καὶ τὰ μαθήματα ἀρχισαν καὶ τέλειωσαν ὁμαλὰ. Στὸ μεταξὺ ὅμως εἶχε ἀποκαλυφθῇ τὸ ταλέντο της καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς τῆς ἔδωσαν πτυχίο μὲ ἀρίστη. Ὁ κολακευτικός ὅμως αὐτὸς θαμὸς τῆς ἀνοίγε αὐτοδικαίως τὴν πόρτα τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Τῆς ζήτησαν νὰ τὴν προσλάβουν στὸν κρατικὸ θίασο καὶ μιὰ τέτοια εὐκαιρία φυσικὰ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἀφῆνε. Ὁ πατέρας τῆς ὁ ἴδιος τὸ σκέφθηκε καὶ τὸ ἀπεφάσισε. Ἔτσι ἡ κ. Μανωλίδου ἐγινε ἡθοποιός. Ἐπαίξε σὲ πολλὰ ἔκτοτε ἔργα. Πρωταγωνίστησε πολλές φορές καὶ ἐκράτησε μὲ ἐπιτυχία ρόλους μεγάλους, ὅπως τῆς Ὁφελίας στὸν κ' Ἀμλετ καὶ τῆς Ἰουλιέττας, στὸ γνωστὸ σαίξπηρειο ἀριστοῦργημα. Στὸν «Πειρασμό» τοῦ Ξενοπούλου θριάμβευσε, στοὺς «Φοιτητὰς» ἐπίσης, καὶ σ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἔργα ἔδειξε πόσο πλούσιο εἶναι τὸ ταλέντο τῆς. Σήμερα θεωρεῖται ἡ καλλίτερη ἐν ζῆντι τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς καὶ κανεὶς δὲν ἀρνέιται ὅτι ἡ ἐμφάνισίς της σὲ κάθε ρόλο εἶναι ἕνα ἀληθινὸ χάρισμα γιὰ τὴν ὄραση καὶ τὴν ἀκοή τοῦ θεατοῦ. Ἡ σκηνὴ γεμίζει στὴν παρουσία τῆς μὲ τὸ αἰθέριο ἐκείνο ἄρωμα τῆς νεότητος ποὺ κι' ἂν δὲν ἔχη τέλος πάντων σχέση μετὰ τὴν τέχνη, δὲν παύει νὰ μᾶς γοητεύῃ τόσο ἔντονα, ὥστε νὰ ξεχνοῦμε τὸν συγγραφέα καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὸ θέαμα.

Μικρὴ, μαθήτρια ἡ κ. Μανωλίδου, παρ' ὅτι θὰ περίμενε κανεὶς, δὲν ἦταν ζωηρὴ. Δὲν ἤθελε θέβαια νὰ ἔχη καὶ τὸν τίτλο τῆς φρόνιμης, γιατί εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὅλες αἱ φρόνιμες μαθήτριες ἦταν συγχρόνως καὶ ἀσχημες, μαραμένα πλάσματα, στραγγισμένα ἀπάνω στὸ βιβλίο καὶ στὴν μελέτη, ἐφρόντιζε ὅμως νὰ μὴν κἀν ποτὲ ἀταξίες, γιατί δὲν τῆς ἄρεσε νὰ τῆς κάνουν παρατηρήσεις. Ὡστόσο τῆς ἄρεσε κάποτε - κάποτε νὰ θάζη στὰ αἶματα τὶς ἄλλες μαθήτριες γιὰ νὰ τὶς ἐλέγῃ νὰ μαλλιοτραβιδῶνται καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐκείνη ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἔτσι δὲν ἀφῆνε εὐκαιρία νὰ μὴ θάλλῃ τὰ «φυτιλᾶκια» τῆς κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸν λόγο τὴν ἔλεγον «σιγανὸ ποταμάκι». Δὲν ἦταν ὅμως ἡ δόλια τόσο πανηρούτικη ὅπως τὴν θεωροῦσαν οἱ συμμαθήτριές της. Μόνο ποὺ διεσκέδαζε μὲ τὰ καυγαδᾶκια τῆς τάξεως καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὰ προκαλῇ καμμιὰ φορὰ γιὰ νὰ κἀν χάξι. Τὴν ἴδια ἀδυναμία ἔχει καὶ σήμερα. Τὸ καυγαδάκι, τὸ ἐπεισοδιακὸ τὸ χαίρεται, τὸ γλεντᾷ. Φυσικὰ ἐκείνη βρίσκει πάντοτε ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ τὴν ἀποκαλοῦν «φραγκοπαναγιά». Τὴν ἀδικοῦν ὅμως. Γιατὶ αὐτὴ ἡ περίφημη σεμνότης καὶ συστολὴ ποὺ ἔχει δὲν εἶνε ὑποκρισία ἀλλὰ καθαρὴ, εὐλικρινὴς ἐκδήλωση τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς. Ἔτσι εἶναι πλάσμενὴ καὶ δὲν φταίει θέβαια σ' αὐτὸ.

Εἶπαμε σεμνότητα καὶ θὰ σὰς ἐξαιφνιάσῃ λίγο. Κι' ὅμως δὲν ἐρμηνεύουμε παρὰ τὴν πραγματικότητα. Ἡ κ. Μανωλίδου ἔχει ἐρολογουμένως μιὰ σεμνότητα ποὺ στὰ παρασκηνία δὲν τὴν βρίσκεις εὐκολὰ. Ἄν δὲν ντρεπότανε μὴν τὴν πάρουνε γιὰ

"Εξυπνα 50%.

ΠΝΕΥΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ μαμά, φουρισμένη:

— Νίτσα, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μαθαίνω; Σὲ εἶδαν στὸν Κῆπο νὰ κάθῃσαι στὰ γονατὰ ἐνὸς νεαροῦ!

— Τῶκανα γιὰ οἰκονομία μαμά, γιὰ νὰ μὴν πληρώσω τὴν δραχμὴ γιὰ τὸ κάθισμα.

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὁ ἑνας.— Τελείωσε πιά. Εἶπα τῆς γυναικός μου νὰ συμμαζεύῃ γιατί ἄλλοιως θὰ σκοτώσω ὅποιον τῆς κάνει κόρτε.

Ὁ ἄλλος.— Τότε καλὰ θὰ κάμῃς νὰ ἐφοδιαστῇς μ' ἕνα ὀπλοπολυβόλα.

ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

— Τὸν βλέπεις αὐτὸν ἐκεῖ; Εἶναι, ὁ δεύτερος, παλῆνθρωπος τοῦ κόσμου. Τοῦ δάνεισα χίλιες δραχμὲς καὶ ἀκόμη νὰ μοῦ τὶς ἐπιστρέψῃ!

— Καὶ ὁ πρῶτος ποιὸς εἶναι;

— Ἐγώ.

ΤΟΥ ΤΟ ΔΙΔΗΜΩΣ

Ὁ κ. Π. στὸν νεαρὸ ποὺ τοῦ ζηταὶ τὴν κόρη του.

— "Οχι κύριε! Δὲν ἀνέρεψα ἐγὼ τὴν κόρη μου γιὰ νὰ ζῇ μ' ἕνα θάλακ!

Ὁ ὑποψήριος μ' ἕνα χαμόγελο:

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὴν ζῶω κύριε.

ΟΝΤΩΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ

Ὁ φαλακρὸς κύριος θυμωμένος στὸν καταστηματάρχην:

— Μοῦ ἔχετε πῇ κύριε, ὅτι τὸ φάρμακό σας εἶναι καταπληκτικὸ κι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μοῦ φυτρώσῃ τὶς τρίχες, ἔρριξε καὶ τὶς τελευταῖες ποὺ εἶχα!

— Καὶ δὲν εἶναι καταπληκτικὸ αὐτό;

χαξὴ κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν κατηγορήσουν ἐπὶ σιγανοπαπαδισμό! θὰ περπατοῦσε μὲ τὰ μάτια στραμμένα στὴ γῆ. Μὰ θέλετε καλλίτερη ἀπόδειξη; Δὲν θάφει τὰ χεῖλιά της! Κι' ὅχι γιὰ νὰ κάμῃ τυχὸν περισσότερη ἐντύπωση, ἀλλὰ γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴν κόκκινη πᾶστα ἐπάνω στὰ χεῖλιά της. Τῆς φαίνεται, λέει, πὺς ἔχει φάει σοκολάτα καὶ ἔχασε νὰ σκουπίσῃ τὸ στόμα της! Γεγονὸς εἶνε πάντως ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνὴ δὲν χρησιμοποιοῖ καλλυντικά.

Ἡ ζωὴ τῆς εἶναι μετρημένη, συγκρατημένη, νοικοκυρισμένη. Ἀλλὰς τε τὸ θέατρο δὲν τῆς ἀφίνει πολλές ὥρες διαθέσιμες. Ἀδυναμίες μεγά-

λές δὲν ἔχει. Τὸ ὑπαίθριο τῆς ἀρέσει φυσικὰ οἱ ἐκδρομές, ἡ θάλασσα, τὸ κολύμπι. Ψοφᾷ γιὰ τὰ γλυκίσματα, τοῦλάχιστον στὰ παρασκήνια τοῦ «Βασιλικοῦ» εἶναι πασίγνωστη ἡ λιχουδιά της. Ἡ κ. Παξινοῦ εἶναι ἡ τακτικότερη, ζαχαροπλάστis τῆς. Κάθε τόσο θὰ τὴν δῇ νὰ μπαίνει στὸ καμαρίνι τῆς μὲ πᾶστες στὰ χεῖρα.

— Σοῦφερα πουλάκι μου λίγα γλυκά! Εἶναι ἡ στερεότυπη φράση μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ κ. Παξινοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισή της.

Ἀγαπᾷ ἀκόμα καὶ τὴν μουσικὴ. Παίζει ἄλλωστε πιάνο καὶ ἂν δὲν ἦταν ἡθοποιός, ἀσφαλῶς θὰ γινόταν μιὰ καλλιτέχνης τοῦ πιάνου ἀρίστη.

Ἄλλες ἀδυναμίες τῆς εἶναι τὰ ταξίδια, τὸ σωφάρισμα—γιατὶ ἔχει δικὸ τῆς αὐτοκίνητο—καὶ ὁ κινηματογράφος... Ἀ, τὸ σινεμά εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἀπολαύσεις τῆς. Ἀλλὰς τε ἐπαίξε κι' ἡ ἴδια σ' ἕνα ἑλληνικὸ φιλμ, τὸ «Ἐξω φτώχεια» καὶ εἶχε μάλιστα καὶ ἐπιτυχία πολὺ καλὴ.

Αὐτὰ εἶναι ὅλα ποὺ ἔχουμε νὰ γράψουμε γιὰ τὴν κ. Μανωλίδου. Πολλῶν λογίων δισταγμοὶ τὴν ἔκαναν νὰ μὴν ἀπαντήσῃ σ' ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις μας. Μὲ τὸ τοιγκέλι θγάλαμε κι' αὐτὰ τὰ λίγα, γιατί ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης δὲν χωνεύει καὶ τόσο τὶς συνεντεύξεις. Θυμάται λέγει, πολὺ πρὶν ὅγῃ στὸ θέατρο, ποὺ διάβαζε στὴν «Ἐβδομάδα» συνεντεύξεις μὲ γνωστὰ καλλιτέχνιδες καὶ ἐφρίττε μὲ τὶς ἀπαντήσεις των.

— Ἐγώ, ἔλεγε ἀγανακτισμένη, ἂν ἦμουν ἡθοποιός, ποτὲ δὲν θὰ ἔδιναι συνεντεύξεις. Ἡ τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἔλεγα τέτοια πράγματα!

Προφανῶς τὴν τρομάζει ἡ δημοσιότης. Τὸ γεγονός ὅτι χιλιάδες ἀναγνώσται θὰ πληροφορηθοῦν ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς τὴν ἀναστατώνει. «Ἄς μοῦ λείπουν!» λέγει μὲ ἀποστοργή. Γι' αὐτὸ, ὅταν ἡ συνάδελφός της δεσποινὴ Ρένα Ροζάνη ποὺ ἦταν παρούσα κατὰ τὴν συνέντευξή, μᾶς διηγήθηκε ἕνα ἀνέκδοτο ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς κ. Μανωλίδου, ἡ Βασούλα, ὅχι μόνο ἐγινε θηρὸ μὲ τὴ φιλί της, ἀλλὰ καὶ μᾶς θερμοπαρεκάλεσε νὰ τὸ ἐξαίσουμε ἀμέσως καὶ νὰ μὴ τὸ γράψουμε.

Ἀμ' δέ, ποὺ θὰ τῆς κάνομε τὸ χατήρι! Τὸ γράψουμε ἀμέσως τῶρα, γιατί κι' ὁ ἀναγνώστης ἔχει τὰ δικαιώματά του. Δὲν εἶναι δὲ καὶ τίποτα τὸ καταπληκτικὸ. Ἀπλοῦστατα: ἡ κ. Μανωλίδου ἀποκοιμήθηκε μιὰ μέρα στὸ καμαρίνι τῆς καὶ δὲν ὄγῃκε στὴν τελευταία πράξη τοῦ ἔργου ποὺ ἐπίζεται! Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς παραστάσεις τοῦ «Ἀνθράκου» τοῦ Διαβόλου τοῦ Μπέρναρ Σὼ. Ὁ πρῶτος χρόνος ποὺ ἐπαίξε στὸ θέατρο καὶ ἡ κ. Μανωλίδου δὲν εἶχε συνηθιστὴ ἀκόμα στὸ ξενύχτι.

Μ' ὅλους τοὺς καφέδες, τὰ θιέφαρά της κλεινάνε συχνὰ καὶ τῆς ἐπαίξαν ἕνα πολὺ ἀσχημὸ παιχνίδι. Μιὰ ἀπερίγραπτη νύστα τὴν βασάνιζε κάθε θράδυ. Καὶ κάποτε ἡ καταστορφή ἐπῆλθε. Ἡ Βασούλα εἶχε ξεπλώσει, στὸ διάλειμμα, στὸν καναπέ τοῦ καμαρινιοῦ τῆς κι' ἐκεῖ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὁ ὁδηγὸς τῆς σκηνῆς ἔχασε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ καὶ ἡ αὐλαία ἀνοίξε χωρίς τὴν Μανωλίδου στὴν σκηνή.

Ὁμολογούμενως τέτοιο κάζο δὲν εἶχε ἐξαγγίλει. Οἱ συνάδελφοί της ὅταν τὸ διηγούνται σπάζουν ἀκόμα καὶ τώρα στὰ γέλια...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

25 ἀνοίξεις

Ἐνα τρυφερὸ διήγημα τοῦ Ρομπέρ Φρανσι

ΜΟΥ σταίλατε, δεσποινίς μου, ἕνα γράμμα πολὺ θαρραλέο ποὺ σὰς τιμᾷ καὶ γιὰ τὸ ὅποιον ὑποεῖτε νὰ ὑπερφηανεύσθε. Δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω ὅμως. Ἐγὼ τὴν κακὴ συνήθεια, βλέπετε, νὰ διαβάω καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ μαντεύω ὅτι κατὰ θάθος εἴσατε κουρασμένη, ἀπογοητευμένη ἴσως, παρ' ὅλους τοὺς ρητορισμοὺς σας καὶ τὰ παλαιὰ σας λόγια. Ἐσεῖς θέβαια, κρυδὸσαστε περίφημα, ἀλλὰ εἶναι καὶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεφύγουν τὴν προσοχὴ ἐνὸς γερόλυκου σαν καὶ ἐμένα.

Ἐπὶ παραδείγματι, λίτε, ἔτσι μὲ κάποια περιφρόνηση ὅτι εἶστε «εἰκοσιπέντε ἐτῶν». Γιατὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ὅρος; Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦμουν δεκαοχτὼ χρόνων ἔνοιωθα τὸν ἑαυτὸ μου γέρο. Ἀπὸ τότε πέρασαν πολλὰ χρόνια, δὲν πιστεύω νὰ ἀμφιβάλλετε γι' αὐτὸ καὶ ὅμως ἀκόμα δὲν κατάρθωσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι εἶναι ὥρα νὰ μῶ στὸ περιθώριο. Τὴν εὐτυχία τὴν βρίσκει κανεὶς σὲ κανένα σταυροδρόμι συνήθως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὕστερα ἀπὸ μεγάλη πεζοπορία, ἐσεῖς δὲ δὲν διασχίζετε παρὰ τὰ πρῶτα σας χιλιόμετρα ἀκόμα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα μὴν ξαναπῆτε «εἰμαι εἰκοσιπέντε χρόνων». Προτιμότερο νὰ λέτε ὅτι ζήσατε «εἰκοσι πέντε ἀνοίξεις» ὡς τώρα. Ἀνοίξεις. Μὰ ναί... τὴν ξέρετε. Αὐτὸ τὸ διαξάνο φῶς ποὺ πλημμυρίζει αὐτὲς τὶς μέρες τὸ δωμάτιό σας, πρὶν ἀπ' τὸ ξύπνημά σας, καὶ σχηματίζει μὲ τὰ παιγνιδίσματά σας τὸν κρεββάτι σας καὶ στὰ γέσιμά σας χίλιες τόσες ἀνταύγειες δαμαντιῶν. Εἶναι ὥρα, εἶναι χαρῶν πρᾶγμα μιὰ ἀνοίξις. Μὰ εἰκοσιπέντε ἀνοίξεις εἶναι ἀκόμα πιὸ χαρῶπες.

Γελᾶτε. Κουνᾶτε τὸ κεφάλι σας; Δὲν μὲ πιστεύετε; Δὲν μ' ἀρέσει διόλου ἡ ἱμέρα γιατί ξέρω πὺς δὲν θὰ μιλήσω ποτὲ οὔτε γιὰ σὰς, οὔτε γιὰ μένα καθὼς εἶμαστε. Μ' ἀρέσουν οἱ ἱστορίες ὅμως καὶ ἐπ' εὐκαιρία θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ. Μιὰν ἀληθινή. Γιατὶ γελᾶτε; Ἀκούστε τὴν. Εἶμαι βέβαιος πὺς ἅμα τελειώσατε τὸ βιβλάκι τῆς θὰ νοιώσετε ἄθελά σας τὴν ἰνᾶντὴ νὰ τραγουδήσετε, θὰ δῆτε.

Λοιπὸν, ἀρχίζω. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πᾶσι πολλὲς, πάρα πολλὲς καὶ ἀπὸ τότε.

Ὁ γερόλυκος ποὺ σὰς γράφει αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐδούλευε ἐκεῖνο τὸ χρόνο στὶς Γκαλερί ντὸ Μπὸν Σαμαριταῖν ὡς ὑποδιευθυντὴς τοῦ τμήματος γαντιῶν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω θέβαια ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὔτε κατ' ἐλάχιστον καὶ ὅμως, χάρις σ' αὐτὴν μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ νὰ νοιώσω καὶ ψυχὴ μᾶς νέας, ποὺ σὰς μοιάζει δεσποινίς, καὶ ἡ ὁποία λεγόταν ἀπλῶς Μονίξ, ὅπως ἐσεῖς σὰς λέτε Σουζάν.

— — —

Ἐνα θράδυ, κατὰ τὶς 7, (τὸ κατάστημα εἶχε κλείσει πιά καὶ ετοίμαζομεν νὰ φύγω) ἦρθε ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματός μου καὶ μὲ βοήθη γιὰ νὰ μῶ πῇ ὅτι τὴν ἐπομένη τὸ τμήμα μου θὰ εἶχε μιὰν ἀκόμα πωλήτρια, νεοπροσληφθεῖσα.

Μιὰ νέα ὑπάλληλος, συνηθισμένη ὑ-

πόθεσις. Δὲν ἄξιζε οὔτε νὰ τὸ σκεφτοῦμαι καν.

Τὴν ἐπομένη, λίγο πρὶν ἀπ' τὶς 9 μοῦ κουδάλισαν τὴ Μονίξ. Εἶμαι ἡ νέα ὑπάλληλος μοῦ εἶπε ἀπλᾶ, ριχνώντας μοῦ ἕνα βλέμμα φοβισμένο. Ὑστερα κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ κύριος ἀποδιεθυνητῆς τοῦ τμήματος γαντιῶν νόμισε ὅτι τὸ σοβαρὸ τοῦ ὅρος εἶχε τρομοκρατήσει τὴ μικρὴ. Ἀλλὰ ἐδόγηκε γρήγορα ἀπ' τὴν πλάνη του.

— Ἐξέρτε, ἐξακολούθησε ἡ Μονίξ, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δουλεύω σὲ μαγαζί. Ὡς τώρα ἦμουν σὲ ἐργοστάσιο. Πρέπει νὰ μοῦ δείξετε...

— — —

Ἦταν μιὰ νέα μελαχροινούλα, μὲ μούσιλα ἀνασηκωμένα, χεῖλῃ ἀχνάρα καὶ σκαμμένα, μιὰ μικρὴ Παριζιάνα τῶν προαστείων ποὺ θάπρεπε νάχε ἀρχίσῃ νὰ περπατᾷ ἀπὸ πολλὴ νωρίς νὰ ἐργάζε-ται πρὶν ἔρθῃ ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς καὶ νὰ μὴν τῶν συχνὰ ὅσο θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσε. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἐντελὲς ἀκομψο, καλὲς μπαμπανιερέ, παπούτσι ξεφτισμένα καὶ κανένα, οὔτε τὸ παραμικρότερο ὕγχιος μακιγιάζ δὲν τόνωνε τὴν γλωμάδα τῆς ἐπιδερμίδος τῆς.

Ὁ κύριος ἀποδιευθυντῆς, σὲ ἐφίτηκε ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ θάκανε θλιβερωτάτη ἐντύπωση, ἔτσι ἀφῆσε κα-θὼς ἦταν.

Ἐξέρε γιὰ λίγα τὰ κεφάλι του μὲ ἀμνηχανία καὶ ὕστερα ἀνῆγγε με ὅρος ὅσο μπορούσε πὺς γλυκὸ καὶ πιὸ ἐγκάρδιο.

— Δεσποινίς, ὁ προσωπάριος τοῦ «Μπὸν Σαμαριταῖν» ἔχει καθορίσει ποῖα προσόντα πρέπει νὰ ἔχουν οἱ πωλήτριες μας. Ὑγεία, εὐθυμία καὶ ταχύτης, αὐτὰ ἀπαιτοῦνται. Ὅτι καὶ ἂν σὰς ζήτησῃ ὁ πελάτης πρέπει νὰ το κανετέ γρήγορα καὶ χωρίς νὰ σβῆναι τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλῃ σας. Ἐπειτα, τὰ μάγουλά σας πρέπει νὰ εἶναι ῥόδινα νὰ φαίνονται ὅτι ὁ ἀέρας ποὺ κυκλοφορεῖ ἐδῶ μέσα εἶναι τὸ ἴδιο ὕγιεινός καὶ ζωογόνο μὲ τὸν ἀέρα ποὺ φυσᾷ στὶς βουνοκορφές. Καταλάβατε;

—Ναί, ναί... Θέλετε νὰ δίνουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι μᾶς δίνετε μισθὸ θαυμάσιο... ἔτσι, καὶ ὅτι πηγαίνουμε ἐξοχὴ τὸ καλοκαίρι.

— Ἀκριβῶς... ἔκανε ἐκπληκτὸς λιγάκι ἀπὸ τὴν τόση εὐλοκία.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ πῆτε αὐτὸ ἀμέσως. Γιὰ νὰ δώσω τέλος στὴ συζήτηση ἐχάλεσα τὴν πρώτη πολήτρια τοῦ τμήματος καὶ τῆς ἀνέθεσα τὴν μεταμόρφω-

ση καὶ τὴν ἐκπαίδευση τῆς Μονίξ. Οἱ δύο γυναῖκες ἀπεσώθησαν, στὴ τουαλέτα. Σ' ἕνα τέταρτο ἡ «καινούργια» παρουσιάστηκε φρεσκαρισμένη, μ' ἕνα κασπὸ γιὰκά πάνω ἀπ' τὴ ποδιά τῆς μπριγιαντιναρισμένα μαλλιά καὶ τὰ μαγουλάκια τῆς θαμμένα ῥόδινα.

Γιὰ κάμποση ὥρα στάθηκε κοντὰ στὴν διτρίνα τῆς καὶ τὴν παρακολουθοῦσα. Ἀλλὰ σὲ λίγο κατάλαβα πὺς ἦταν περριπτόν. Τὰ κατὰφερεν περίφημα στὴν νέα τῆς δουλειά. Καμμιὰ πελάτισσα δὲν διέτύπωσε τὸ παραμικρότερο παράπονο γι' αὐτὴν καὶ τὸ σπουδαιότερο, δὲν ἄφησε κανέναν νὰ φύγῃ χωρίς νὰ τὸν πείσῃ νὰ ψωνίσῃ κάτι.

Τὸ θράδυ, τὴν ὥρα ποὺ σχολνοῦσε τὸ προσωπικὸ, νόμισα ὅτι ἦταν καθῆκον μου νὰ τὴν ρωτήσω γιὰ τὶς ἐντυπώσεις τῆς.

— Ἀ, εἶναι περίφημα, κύριε, μοῦ ἀποκρίθηκε ζωηρὰ. Καὶ καθόλου δύσκολα. Πουλοῦσε σὲ ὅλους χαμόγελα. Ἐξοχὴ δουλειά!...

— — —

Πέρασε καιρὸς. Ἐνα πρωτὶ—ἦταν ἀνοίξη σὰν καὶ τώρα—ἡ Μονίξ ἦρθε καὶ μὲ βοήθη μὲ μάγουλα κατακόκκινα καὶ μάτια ποὺ πετούσαν φλόγες ἀπ' τὴν χαρά.

— Διαβάστε αὐτὸ, κύριε. Πῆρα τὸ χαρτί ποὺ μοῦ ἔστεινε, τοῦ ἔειπε μιὰ ματιά. Φράσεις συμβολαιογραφί-

νές, τοπικές καὶ ψυχρές. «Σὰς ἀναγγέλλωμεν ὅτι κατόπιν τῆς διαθέξης τῆς ἀποβιώσεως θέβας σας... κλπ, κλπ... περριέρχονται εἰς τὴν πλήρη κυριότητά σας...».

— Καὶ τώρα, τί πρέπει νὰ κάνω, κύριε;

— Διόλοε... μὰ νὰ πᾶς νὰ δῆς ἀπὸ χτήμα σου.

— Ὡ, κύριε... ἂν ξέρατε τί εὐτυχία ποὺ εἶμαι... Σπῖτι, χτήμα... μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο.

Σὲ λίγο δειλὰ-δειλὰ μοῦ διετύπωσε τὴν παράκλησή της.

Πῶς νὰ ἀρνηθῶ; Φοβόταν νὰ πῇ μὴ νῆ της... Καὶ δέχτηκα νὰ τὴ συνοδεύω.

— — —

Τὴν ἐπομένη μιὰ χαρούμενη νεανικὴ παρέα ἐξεστράτευσεν γιὰ τὸ Μίντ-Λέ-Ζολί. Ἀνάμεσά τους, ἦμουν ὁ πιὸ γέρος ἐγώ, ἀλλὰ ὅχι καὶ ὀλιγώτερο τρελλός, σὰς θέβαια. Μιλοῦσα κίχλας γιὰ καταφύγιο, γιὰ διακοπές, γιὰ σευραζιὴ-πάρτυ καὶ ἐφῆα χίλια τρελλὰ ὄνειρα.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58).

Λ Ο Υ Λ Ο Υ Δ Ι Α

Έρωτικό λεξικό

Τὰ λουλούδια είναι πολύ χρήσιμα στους έρωτευμένους. Όχι μόνο γιατί άποτελούν τὸ ἰδεωδέστερο καὶ τὸ εὐγενέστερο δῶρο, ἀλλὰ καὶ γιατί μπορεί νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρῶτης τάξεως... ἀσύρματος τηλεγράφος πρὸς συνεννόησιν.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὴ σημασίαν τους:

Ἡ ἀ ν θ ε μ ι ε σημαίνει: «Σὰς φέρνω τὴν εὐτυχίαν».

Ἡ τ ο υ λ ι π α: «Μπορῶ νὰ σὰς ἐκδηλώσω τὴν ἀφοσίωσή μου»;

Ὁ π α ν σ ε ς: «Δὲν σκέπτομαι παρὰ μόνον ἐσὰς».

Ἡ π α σ χ α λ ι α: «Ἡ καρδιά μου σὰς περιμένει».

Τὸ τ ρ ι α ν τ ᾱ φ υ λ λ ο: «Σὰς ἀνῆκα γιὰ πάντα».

Τὸ χ ρ υ σ ᾱ ν θ ε μ ο: «Μακρὰ ἀπὸ σὰς στενοχωροῦμαι».

Τὸ λ ε υ κ ᾱ ν θ ε μ ο: «Ἐχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς».

Ἡ μ υ σ ο τ ι ς: «Μὴ με λησμονεῖ!»

Τὸ ἀ γ ρ ῖ ρ ο δ ο: «Μὴν ἀρνήσθαι νὰ με βλέπετε».

Τὸ ἡ ρ ᾱ ν θ ε μ ο: «Δὲν μπορείτε νὰ ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν εὐκρίνειά μου».

Τὸ γ α ρ ῦ φ α λ λ ο: «Ἐπαψαν οἱ ἀμφιβολίες μου. Πιστεῶ στὴν ἀγάπην σας».

Ἡ ἀ ν ε μ ῶ ν η: «Δὲν θὰ κουρασθῶ ποτὲ ἐπιμένοντας στὴν ἀγάπην μου».

Τὸ σ π ᾱ θ ὁ χ ο ρ τ ο: «Ἐχει ἑπτὰ φύλλα, τὸ ραντεβὺ μας εἶναι γιὰ τίς ἑπτὰ».

Τὸ α λ γ ὁ κ λ η μ α: «Συνδέομαι μαζί σας».

Τὸ γ ε ρ ᾱ ν ι: «Ἡ εὐτυχία μου εἶναι νὰ ζῶ κοντά σας».

Ὁ ὑ ᾱ κ ι ν θ ο ς: «Εἶσθε ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς μου».

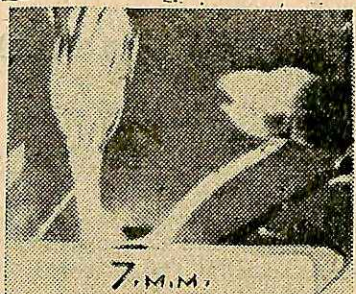
Ἡ ὀ ρ τ ᾱ ν σ ι α: «Τὰ καπρίτσια σας με λυποῦν».

Τὸ κ υ κ λ ᾱ μ ι ν α: «Φλέγομαι νὰ σὰς κατακτήσω».

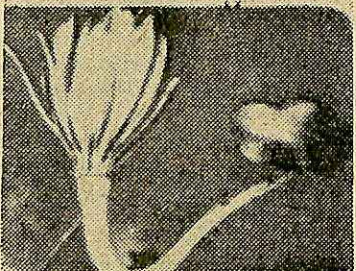
Ἡ ἱ ρ ι ς: «Ἐλπίζω νὰ σὰς κατακτήσω».

Ἡ ὨΡΑΙΑ

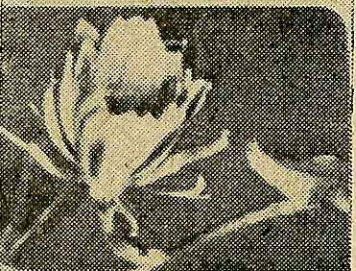
Ἡ «Ὠραία τῆς Νυκτός» εἶναι ἓνα παράξενο φυτὸ ποὺ φύεται στὸ Μεξικὸ. Τὸ λουλούδι τοῦ ἀνοίγει με ἀστραπισία ταχύτητα, μέσα σὲ διάστημα 2 ½ ὥρων! Ἡ σειρά τῶν φωτογραφιῶν ποὺ δημοσιεύουμε παραπλευρῶς, ἐπάρθηκε ἀνὰ χρονικὰ διαστήματα μισῆς ὥρας. Στις 7 μ.μ. τὸ μπουμπούκι ἔδειξε τάσεις ἀνθίσματος. Ὁ φωτογράφος τὸ ἐφωτο-

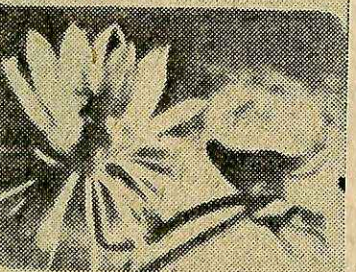
7. M.M.

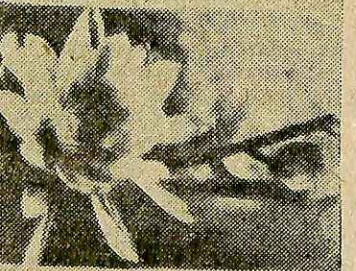
7. 30' M.M.

8. M.M.

8. 30' M.M.

9. M.M.

Τὸ νόημα τῶν λουλουδιῶν

Τὰ λουλούδια, ὅπως γράφομε εἴην παρὰ πλεονεκτήματα, ἔχουν τὸ καθένα μιὰ σημασίαν γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ συνεννόησιν τῶν ἐρωτευμένων. Ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ἔχουν ἓνα θαυμάσιο νόημα γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἐρωτευμένο ἢ μή.

Ἀκούστε το:

Ἄλλα μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ γιὰ τὴν φιλίαν, γιὰ τὸ πάθος, γιὰ τὴν τρυφερότητα. Τὸ χρῶμα των, τὸ σχῆμα των, ἡ εὐωδία των ἐκφράζουν χίλια, δυὸ εὐγενικὰ πράγματα.

Ἔτσι, τὰ λ ε υ κ ᾱ λουλούδια συμβολίζουν τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐκρίνειαν.

Τὰ ἀ σ π ρ ο κ ὀ κ ι ν α, δόξα καὶ τιμὴ.

Τὰ κ ὀ κ κ ι ν α, θάρρος καὶ ἔρωτα.

Τὰ θ υ σ σ ι ν ι ᾱ, ἠρωτισμὸν καὶ πάθος.

Τὰ μ π λ ῆ, ἀφοσίωσις καὶ πίστις.

Τὰ γ α λ ᾱ ν ᾱ, λεπτότητα καὶ υἱική στοργή.

Τὰ μ ὠ θ, γλυκύτητα καὶ καλωσύνη.

Τὰ θ ι ο λ ῆ, λατρεία τῶν ἀναμνήσεων.

Τὰ κ ι τ ρ ι ν α συμβολίζουν τὸ μῖσος καὶ τὴν μνησικακίαν.

Τὰ π ρ ᾱ σ ι ν α, τὴν νεότητά καὶ τὴν δύναμιν.

Τὰ π ο ρ τ ο κ ᾱ λ λ ι ᾱ (χρυσασία), τὸν θρίαμβον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Καταλαβαίνετε τώρα τί μπορεί νὰ ἐκφράσῃ ἓνας κατάλληλος ἢ προσεκτικὸς συνδυασμὸς ἐνὸς μπουκέτου ποὺ θὰ προσφέρετε σ' ἓνα ἀγαπημένον πρόσωπον.

Ὡστε, κάθε ἐρωτευμένος μπορεί ἄριστα, συνδυάζοντας σ' ἓνα μπουκέτο τὸ εἶδος τῶν λουλουδιῶν με τὸ χρῶμα των, νὰ ἐκφράσῃ πολὺ σαφῶς.

ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

γράφει ἀμέσως. Κι' ἔπειτα, κάθε μισή ὥρα ἔπαιρνε τις φωτογραφίες ποὺ βλέπετε. Στις 9.30 μ.μ. τὸ λουλούδι ἦταν σ' ὅλην τὴν λαμπρότητα. Ἀλλοίμονο δέμως! Ἡ ζωὴ τοῦ σ' αὐτὴ τὴν κακὰ κατάσταση δὲν διαρκεῖ οὔτε μιὰ ὥρα. Καὶ σὲ λίγο μαραινέται. Θὰ χρειασθοῦν πάλι δώδεκα ὁλόκληροι μῆνες γιὰ νὰ ξαναβῇ ἓνα νέο λουλούδι!

ΕἶΝΑΙ ἓνας σοφὸς λογοτέχνης ὁ κ. Κ. Καρθαῖος. Καὶ ποιητὴς ἐξαιρετικὸς. Ἀλλὰ προπάντων εἶναι ἓνας μεταφραστὴς ἀθαστος.

Δὲν μεταφράζει, ξαναδημιουργεῖ. Ποιὸς δὲν ἔχει διαβάσει τὴ θαυμασίαν ἐκείνην «Μπαλλάνταν τῆς φυλακῆς τοῦ Ρήντιγκ» τοῦ Ὁσκάρο Οὐάιλντ ὅπως τὴν εἶχε μεταφράσει στὴ γλῶσσα μας ὁ κ. Καρθαῖος;

Πέντε ἐκδόσεις ἔχει σημειώσει ὡς τώρα τὸ ποιητικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἀγγλοῦ αἰσθητικοῦ καὶ τὴν ἐκδοτικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία τοῦ τῆς ἐφείλει βέβαια στὸ γεγονός ὅτι σπανιότατα ἀπεδόθη τόσο ἐξοχα στὴν ἐλληνικὴ ποίημα γραμμένο σὲ ξένη γλῶσσα.

Ἀμ' ἡ μετάφρασις τοῦ «Δόν Κιχώτη» γιὰ τὴν πρόληψιν ὅτι τὸ ἀριστούργημα τοῦ Θερβάντες ὕστερα ἀπ' τὴν παλαιὰ μετάφρασιν τοῦ Σκυλίτση δὲν μποροῦσε νὰ ῥθ' ἄλλον καλλίτερον.

Ἐλλήνα μεταφραστὴ. Ἀκόμη ἐπίστευαν ὅτι ὁ «Δόν Κιχώτης» γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ ὁνόματι τὴν καθαρῶς ἔχει μεταφραστῇ.

Πὸν ὁ κ. Καρθαῖος τοὺς διέψευσε παταγωδῶς. Ἐβάζει κάτω τὸ πρωτότυπον, τὸ ἰσπανικὸν δηλαδὴ κείμενον καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τίς ἐκδόσεις σὲ ἄλλες γλώσσας —γιατί ἔχει πενήντ' ἑξῆς— ἀπέδωκε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου Ἰσπανοῦ συγγραφέα στὴν δημοτικὴν.

Κατάπληξη ἐπρόκαλες ἡ ἐργασία τοῦ αὐτοῦ ὅταν ἄρχισε νὰ δημοσιεύεται στὸ «Νουμά» τοῦ 1919.

— ΕΠ —

Ὁ κ. Καρθαῖος ποὺ τὸ πραγματικὸν τοῦ ὀνόματι εἶναι Δάμων γεννήθηκε ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια στὴν Ἀθήναν σ' ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου.

Ὁ πατέρας τοῦ ἦταν καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου μας, τῆς μαθηματικῆς σχολῆς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ θαυρ. μελετητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς συγχρόνου φιλολογίας.

Ὁ θεὸς τοῦ πάλι ἦταν ποιητὴς, καθαρῶς ἰσπανικός, ἀξιόλογος ὅμως. Ὡστε ἀπ' αὐτοὺς πρέπει νὰ κληρονόμισε τὴν ἀγάπην γιὰ τὴν φιλολογίαν, ποὺ εἶνε ὅμως γι' αὐτὸν πάθος πραγματικόν.

Στὰ μαθητικά του χρόνια ἡ κλίσις τοῦ ἦταν στὰ μαθηματικά ποὺ τ' ἀγαποῦσε πολὺ.

Ὁ πατέρας τοῦ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐγγραφῇ στὴν μαθηματικὴν σχολή. Φοβόταν, λέγει, μήπως δὲν κατόρθωνε νὰ γίνῃ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ καθηγητὴ τοῦ γυμνασίου δὲν τὸν ἔβλεπε!

Ἐλήφθη, λοιπὸν, ἀπόφασις νὰ γίνῃ μηχανικός, γιὰ ἄλλους λόγους ὅμως ἐνέγρα-

Μιλοῦν οἱ ποιηταὶ μας

Ὁ κ. Κώστας Καρθαῖος

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτὸ του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

φη τελικῶς στὴ σχολὴ τῶν Εὐελπίδων.

Ὁ κ. Καρθαῖος δὲν ἦταν ὅμως γεννημένος γιὰ ἀξιωματικούς. Ἡ φιλολογία τὸν εἶχε ἀπὸ μικρὸν γοητεύσει.

Ὅταν μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπ' τὴν σχολὴν Εὐελπίδων πῆγε στὴν Βιέννη γιὰ ἀνώτερες σπουδὰς καὶ κατατάχθηκε σ' ἓνα ἀπ' τὰ συντάγματα τῆς Αὐστρίας, οἱ Αὐστριακοὶ συνάδελφοί του τὸν ἐδίδα-

παν τίς περισσότερες ὥρες τῆς σχολῆς τοῦ κλεισμένον μέσα στὴν ἐκδοτικὴν τοῦ συντάγματος νὰ εἶναι σκυμμένος ἐπάνω στὰ συγγράμματα τῶν Γερμανῶν φιλοσόφων καὶ προπάντων τοῦ Σοπενάουερ, στὴν ἐ-

πίδραση τοῦ ὁποῦ ὀφείλεται καὶ ἡ ἀπαισιοδοξία ποὺ ὑπάρχει στὰ πρῶτα του ποιήματα.

Ὅταν τελείωσε τὴν σπουδὴν τοῦ στὴ Βιέννη ταξίδεψε σὲ διάφορα μέρη τῆς Γερμανίας καὶ στὸ Παρίσι καὶ ἐπείτα γύρισε στὴν Ἑλλάδα ὅπου διωρίσθηκε ἀμέσως καθηγητὴς τῶν ἀνωτέρων μαθημάτων καὶ τῆς πυροβολικῆς στὸ σχολεῖον τῶν Ὑπαξιωματικῶν.

Στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἔλαβε μέρος ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου στὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε τότε καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Μεταξάς.

Ἀργότερα, δηλαδὴ τὸ 1917 λόγω τῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ἐποχῆς ἐξεπορίσθη στὴ Σαντορίνη καὶ κατόπιν στὴν Κέα.

Ἐκεῖ ἐνεπνεύσθη καὶ ἔγραψε τὰ «Τραγούδια τοῦ νησιοῦ» ποὺ τὰ ἐξέδωσε ἀργότερα. Τὰ ποιήματα αὐτὰ διακρίνονται, καθὼς παρατηρεῖ ὁ κ. Τέλος Ἀγας, γιὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐμ-

πνεύσεως, τὴν ἀπλότητα τῆς μορφῆς καὶ τὴν ἐντονὸν ἀπαισιοδοξίαν των ποὺ ἀναλάσσεται ὅπως με σαρκαστικὴν σάτυραν ἢ με στωικισμόν.

Ὁ κ. Καρθαῖος ἐπανῆλθε στὸ στρατὸ τὸ 1920 γιὰ νὰ ἀποστρατευθῇ ἀργότερα μετὰ τὸ βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου. Ὑστερῶτα προήχθη στὸ βαθμὸν τοῦ στρατηγού.

Ἀπὸ τότε ἀφοσιώθηκε πᾶσι ἐξ ὅλων κλήρου στὴν προσφιλεῖ του λογοτεχνία.

Στὴν ἀρχὴν λέγει ὁ ἴδιος χαριτολογώντας —ὁ στρατὸς ἦταν ἡ ἐπίσημος σύζυγός μου— ἡ φιλολογία ἡ ἐρωμένη μου.

Ὑστερα μετὰ ἄφησε ἡ ἐπίσημη σύζυγός μου καὶ τότε βέβαια ἐπέστρεψε νὰ παντρευτῶ τὴν ἐρωμένην μου...

Τὴν λατρεῖται λοιπὸν, τὴν φιλολογίαν.

Ἀν τοῦ ἀπηγόρευαν νὰ γράφῃ ἢ νὰ διαβάξῃ, νοιάζετο πῶς θὰ ἔπαινε νὰ ζῇ. Εἶναι μιὰ εὐτυχία, μιὰ διαρκὴς ἀπόλαυσις γι' αὐτὸν ἡ λογοτεχνία.

Ἡ μεταφορὸς τοῦ τὸν κάνει νὰ νομίζῃ, ὅτι δὲν ἔχει δώσει σπουδαία σημασίαν στὰ γράμματα τοῦ τόπου μας, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ δίνει ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ τὸ καλὸ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

— ΕΠ —

Ὅταν τὸν ἐρωτήσαμε με τί ἀσχολεῖται τὸν τελευταῖον καιρὸν μᾶς ἔδωσε μιὰ πρωτότυπη ἀλλὰ τόσο σημαντικὴ ἀπάντησιν.

— Μεταφράζω, εἶπε, πρῶτα τὸν Σαίξπηρ. Κυρίως ὅμως προσπαθῶ νὰ μάθω τὰ ἑλληνικά. Γιατί βρίσκω πῶς τὴ γλῶσσά μας δὲν τὴν ξέρουμε ἀρκετὰ ὥστε νὰ τὴν ἔχουμε καθυποτάξει τελείως καὶ καταστήσῃ ὄργανόν μας πλούσιον καὶ δυνατόν.

Ἡ καθαρῶς εἶναι ἀσχημὴ. Ἡ δημοτικὴ γράφεται ἀπ' τοὺς περισσότερους ἐλλήνας. Ὅταν συνεργάζομαι στὰ λεξικὸν τοῦ Ἐλευθεροδράκῃ βρῆκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψω πόσο λίγο ξέρουμε τὴ γλῶσσά μας.

Ὁ κ. Καρθαῖος μπορεί ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσῃ ἔτσι, γιατί στὰ ἑλθὺς ἔνας (Συνέχεια στὴ σελίδα 45).

Ἡ κόκκινη ρόμπα

Κόκκινη ρόμπα, κόκκινα νύχια, κόκκινα χεῖλια, καλλιὰ ὅπως εἶναι σὰν ξεθωριάζον τὰ χαμομήλια.

Μεγάλα μαύρα μάτια, θλιμμένα, ὠραία ἀκόμα, σὰ μαρμαρένιο τὸ πρόσωπό της σφιχτὸ ἓνα στόμα.

Μὰ ἔτοιμα πάντα γιὰ νὰ πετάξουν δυὸ περιστέρια, ὅπως δεμένη κρατᾷ στὴ μέση, πίσω, τὰ χέρια.

Μὲ κάτι κόκκινα, με φιοῦμπες κόκκινα (κινεσὰς) ψηλά γοβάκια, μπρὸς στὸ κατῶφλι (κεῖ ποὺ σταυρῶνουν) τὰ δυὸ σοκάκια)

Ὡρες στὴ θύρα, τὰ μεσημέρια, στέκει: ὡς διαβαίνει χαμογελά, λές, σὰν ἀπὸ κόσμον κατατρεγμένο.

Μὰ ὅταν βραδιάζουν τὰ στενορύνια, καὶ κλείνει ἡ θύρα, κι' ἀπ' τὸ γυαλὶ τῆς λίγο φῶς χύνεται (νεταὶ) σὲ ἥσκιον πλημμύρα,

(Ἐξὲ πετρενία ὀρθὰ σκολοπάτια πᾶνε κεῖ κάτω) ἓνα γραμμόφωνον λείει ἀπὸ μέσα τὰ ριζικά του.

Ἐτοῦτη ἡ ἀλλοιώτικη θλίψη, γιὰ (μένα) δὲν εἶναι ξένη: σὰν ξεχασμένο παλιὸν μου κρίμα μέσα μου ἀξάνει.

Κόκκινα χεῖλια, ποὺ δὲν ἀνοίξατε νὰ πῇτε λέξη ποτέ μου, μάτια ὠριόθλιβα, μήπως σὰς ἔχω φταίξει;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

τεύονται στα σοβαρά, στα πολύ σοβαρά. Και αυτό είναι ακριβώς που φοβάμαι. Τι θα συμβεί σ' αυτήν την περίπτωση; Είναι τραγικό για μας να εξαρτάται η τύχη μας από τα καπρίτσια ενός νέου.

Η κ. Ωμπερτέν είχε θυισθεί σε σκέψεις. Προσπαθούσε να ξαναθυμηθεί μερικές περασμένες σκηνές.

— Όχι. Δεν βλέπω τίποτα που να δικαιολογεί αυτούς τους φόβους σου που με τρομάζουν τόσο πολύ. Και στο κάτω-κάτω, και αν ακόμη υποθέσουμε ότι μπορεί να γοητευθεί ο Ντενίς από την δεσποινίδα Ντωμενέ, δεν πιστεύω να είναι τόσο τρελλός, ώστε να ξεχάσει τι θα σήμαινε γι' αυτόν ένας δεύτερος γάμος. Έρως; Αυτή είναι μία λέξις φτιαγμένη για να την προφέρουν τα χείλη αισθηματικών δεσποινίδων. Δεν είναι πραγματικότητα. Άλλα και αν είναι, δεν συμβαίνει αυτό κάθε μέρα.

— Και όμως συμβαίνει. Πιο συχνά μάλιστα από ό,τι φαντάζεσαι. Ο Ντενίς είναι ακόμη στην ηλικία που μπορεί να έρωτευθη. Και μπρός ένα τέτοιο πράγμα, δεν θα σκεφθώ γι' αυτόν ένας δεύτερος γάμος. Για κ'ι' τα ενέπειες που θα έχω.

Εδώσε στην αδελφή του ένα μπλόκ ιχνογραφίας, μέσα στο οποίο σχεδιάζε ο Ντενίς. Ο γέρος θεός δεν ήταν από τους ανθρώπους αυτούς που έχουν τύψεις συνειδήσεως, όταν κάνουν κάτι που δεν είναι και τόσο σωστό. Του χρειάζονταν απόδειξεις για τις υποψίες του και γι' αυτό τον άφωτο έβλεπε από το δωμάτιο του άνεψιού του εκείνο το μπλόκ.

Η κ. Ωμπερτέν το πήρε στα χέρια της, άρχισε να το ξεφυλλίζει και το πρόσωπό της πήρε την έκφραση μεγάλης φροντίδας. Μαζί με διάφορα άλλα σχέδια που είχε φτιάξει εκεί μέσα, ο Ντενίς είχε δοκιμάσει πολλές φορές να σχεδιάσει και το πρόσωπο της δεσποινίδος Ντωμενέ. Τα σκίτσα του δεν ήταν και πολύ επιτυχημένα, αλλά μαρτυρούσαν συνεχή προσπάθεια και επιμονή. 'Επί πλέον παρίσταναν όλα το προφίλ της 'Ισαβέλλας που ήταν σι' αλήθεια λεπτό και γοητευτικό.

— Ανοησίες, είπε η κ. Ωμπερτέν, συγκρατώντας τον θυμό της. Σου έπαναλαβόμουν ότι ο Ντενίς κυττάζει απλά μια νέα χωρίς να κάνει άλλες, βαθύτερες σκέψεις. Έκτος αυτού δεν έμαθε ποτέ του να δουλεύει και για τον λόγο αυτό έκτιμάει πάρα πολύ την περιουσία του.

— Εγώ δεν πιστεύω τόσο εύκολα όπως εσύ. 'Αν παρ' όλα ταύτα βλέπω τον έρωτα επάνω απ' την περιουσία του; Μά σου πω την αλήθεια, εγώ θα προτιμούσα να είχε ο γιός σου διαφορετικό χαρακτήρα. Δεν χαίρεται αρκετά την περιουσία του. Δεν επιζητεί τις ήδονες που θα έπιζήτουσαν τόσο και τόσο άλλο στην θέση του. Είναι, θαρρώ, και γίνεται κάθε μέρα θαρύτερος. Αυτό είναι που με ανησυχεί περισσότερο από κάθε άλλο. Με καταλαβαίνεις πι-

στεύω. Την περιουσία του την χαίρεσαστε περισσότερο εμείς παρά αυτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Την ίδια μέρα η 'Ισαβέλλα Ντωμενέ, ήρεμη, ανίδεη, χαρούμενη, δέχονταν την επίσκεψη της Μιλέτ Κορμιέ. Είχε καλέσει και τις δύο αδελφές. Πολύ κομψή, αλλά ντυμένη μ' έναν τρόπο που πρόδινε ότι δεν έδινε εξαιρετική σημασία στις εκκεντρικότητες της μόδας και ότι της ήταν αδιάφορο τι θα σκεπτόταν ο κόσμος γι' αυτήν, ή μικρότερη κόρη του συμβολαιογράφου Κορμιέ εξέγησε στην 'Ισαβέλλα ότι η μεγαλύτερη της αδελφή, η Μαρία, λυπόταν πολύ που δεν μπορούσε να έλθει, έπειδή της είχε παρουσιασθή κάποιο εμπόδιο. Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ και η 'Ισαβέλλα είχαν ιδιαίτερο λόγο να ευχαριστηθούν για την απουσία αυτή. Κάθισαν και οι τρεις μαζί γύρω σ' ένα καλοστρωμένο τραπέζι, φορτωμένο με φρούτα και γλυκά, κάτω από την σκιά ενός δένδρου.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ, που είχε πληροφορηθή από την 'Ισαβέλλα τα σχέδια της Μιλέτ, είχε μιάν εμπνευσή που της φαινόταν εξαιρετική και χάρις στην οποία ήλπιζε ότι θα κατωρθωνε άφ' ενός να την βοηθήσει για να επιτύχει και άφ' ετέρου να ξαναφέρει αυτό το αγριοκάτσικο σε κάπως πιο ήμελους δρόμους. Σκόπευε να την συστήσει σε κάποιο γνωστό της πρόσωπο που εργαζόταν σ' ένα μεγάλο έκδοτικό οίκο.

Η Μιλέτ ευχαρίστησε την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ με απροσποίητη έκδηλωση ευγνωμοσύνης, αλλά της δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν μπορούσε να δεχθή την προσφορά της, έπειδή δεν συμβιβαζόταν καθόλου με τα σχέδιά της.

— Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, είπε, αλλά αυτό δεν συμβιβάζεται καθόλου με τον χαρακτήρα μου. Θα με διώξουν άμέσως. Μου είναι αδύνατον να γράφω διαφορετικά από ό,τι νομίζω πως μπορώ να γράψω. Όχι. Το ταλέντο δεν μπορεί να εργασθώ κατά παραγγελία. Δεν θα μπορούσα να αναλάβω ποτέ μου μία τέτοια δουλειά.

Η 'Ισαβέλλα, που είχε προειδοποιήσει την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ για το σκοπό της προσφοράς της, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. Περισσότερο την έκανε ίσως να γελάσει η ιδέα ότι ο έκδοτικός οίκος που είχε συστήσει η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ στην Μιλέτ, ήταν ένας οίκος έκδόσεως εκκλησιαστικών και ήθολογικών έργων.

— Πλησιάζετε στην διτρίνα ενός διποιοδητότε έκδοτικού οίκου του είδους αυτού, είπε η Μιλέτ στην δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ. Δεν θα ήθελε τίποτα άλλο από θιβλία γραμμένα από γνωστούς εκκλησιαστικούς συγγραφείς, ευαγγέλια, συνόψεις, χρηστομάθειες κ. τ. λ. 'Αν ζητήσετε κανένα ρομάν ή θα σάς κυττάξουν περίεργα ή θα ψάξουν μέσα στις αποθήκες τους για να ιδούν μήπως κατά τύχη το έχουν. Εγώ όμως, δεν θέλω να ιδω τα θιβλία μου πεταγμένα στις γωνίες.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, άρχιστε να δίδετε τα έργα σας στους πιο μεγάλους έκδοτικούς οίκους του Παρισιού, είπε η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ με κάποια ειρωνεία.

— Υστερα πρόσθεσε:

— Μά, μικρούλα μου. Δεν πιστεύω να σκοπεύετε να γράψετε πράγματα προωρισμένα να ελάφουν την ήθικη των ανθρώπων. Αυτό θα σάς έκανε να έχετε τύψεις συνειδήσεως. Δεν σκεπτόσαστε πόσες νεαρές ψυχές θα μπορούσατε να πάρετε στον λαμό σας; Υπάρχουν δυστυχώς αρκετοί Γάλλοι συγγραφείς που δι-ασύρουν το όνομα της γαλλικής λογοτεχνίας σ' όλον τον κόσμο. Αξίζει τον κόπο να επιδιώκοντε την συνειδητή σας, μόνον και μόνον για να μπορέσετε να αποκτήσετε μιάν εύκολη αλλά παροδική φήμη; Δεν νομίζετε ότι αυτό θα ήταν κάπως αντιχριστιανικό;

Μ' όλο που η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ ζητούσε να επιδελθώ στην Μιλέτ με τα πιο εύγενικά επιχειρήματα, ήταν αδύνατον να την μεταπίσει. Η νέα είχε μεγάλες φιλοδοξίες, την έκαιγε η επιθυμία να γίνει περίφημη, ήθελε να γίνει θόρυβος γύρω στο όνομά της και το χειρότερο απ' όλα, είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ικανότητά της. 'Επί πλέον δεν είχε ούτε το παραμικρό ίχνος χριστιανικής πίστεως και αυτό έξηγοῦσε, ίσως, όλα τα άλλα. Η μόνη πίστις που είχε, ήταν η πίστις στην δόξα που θα απέκοιψε εύθως μετά την δημοσίευση των πρώτων της έργων.

— Α! Τώρα καταλαβαίνω, είπε η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ, μ' ένα ύφος που πρόδινε δυσαρέσκεια και πικρία. Πρό δλίγου μόλις καιρού ένας κριτικός εξέφραζε την άπορία του για τον τρόπο με τον οποίο γράφουν όλοι οι καινούργιοι συγγραφείς και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι γράφουν όχι έπειδή τους άρεσει να γράφουν, αλλά από υπολογισμό.

— Όμοιολογώ ότι δεν με μεταχειρίζαστε με τον πιο καλό τρόπο, είπε η Μιλέτ, κάπως ταραγμένη. Ποιός σας είπε ότι σκοπεύω να γράψω τέτοιου είδους θιβλία; Περιμένετε πρώτα να έκδοθώ το πρώτο μου έργο και να διαβάσετε το τί θα πη ή κριτική. Έσείς μού προτείνετε κάτι που θυμίζει τα κοττόπουλα που τα κλείνουν μέσα στην αούλη και τους κόβουν τα φτερά για να μη μπορούν να πετάξουν μακρύτερα. Εγώ όμως θέλω να είμαι ελεύθερη. Μου άρεσουν οι έκτασεις που δεν έχουν όρια.

— Καμένη μικρούλα. Φανταζόσαστε τον έαυτό σας σαν αετό. Δεν θα χρειασθώ και πολύ για να καταλάβετε πόσο έχετε γελασθή.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ γέλασε μ' ένα γέλιο που πρόδινε ειρωνεία και οίκτιμο και δεν έπέμεινε περισσότερο επάνω σ' αυτό το θέμα. Για ποιο λόγο να δώσω σ' αυτήν την άνοητη νέα περισσότερη σημασία από ό,τι της αξίζει;

Η 'Ισαβέλλα που είχε πειραχθεί από την όχι και τόσο εύγενική στάση της Μιλέτ και από την καταφανή δυσαρέσκεια της δεσποινίδος ντε Ρεϊζεβίλ, προσπαθούσε να εξομαλύνει τα πράγματα. Σε λιγάκι όμως η Μιλέτ τις απειχαιρέσει και η 'Ισαβέλλα την συνάδουσε ως την πόρτα του κήπου.

— Αχ, Μιλέτ, Μιλέτ, της είπε. Θα μπορούσατε να άρννησθε την προσφορά της δεσποινίδος ντε Ρεϊζεβίλ με τρόπο ολιγώτερο κατηγορηματικό. Μπορούσατε να της πείτε ότι σας χρειάζεται καιρός για να σκεφθώτε... τέλος πάντων να πείτε κάτι δι-

αφορετικό από όσα είπατε.

— Ίσως Μην ξεχνάτε, όμως, ότι δεν είπα το παραμικρό που θα μπορούσε να θίξει την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ. Άμα σκεφθώ λιγάκι πιο ήρεμα, θα το άναγνωρίσω κι' η ίδια. Ωρεβουάρ, αγαπητή μου 'Ισαβέλλα.

Η 'Ισαβέλλα γύρισε πάλι κοντά στην προστάτιδά της. Την έβηκε πεισμένη και σκεπτική.

— Έπεσα έξω, 'Ισαβέλλα, της είπε μόλις την άντικρυσε. Άλλως τε με είχατε προειδοποιήσει. Αυτή η μικρή είναι ένα κομμάτι σίδερο. Δεν ξέρω ακριβώς τι σκοπεύει να κάνει, αλλά έχω την γνώμη ότι δεν είναι άξια να την έχετε φίλη. Δεν θα ξανασχοληθώ πια μαζί της. Όσο για το ταλέντο της, μού φαίνεται ότι γελαστήκαμε και οι δύο. Είναι θεία έξυπνη, ευστροφή, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Της λείπει η εμπνευσίς. Όλος ο κόσμος είναι εις θέσιν να γράφει ένα, δύο ή και τρία μυθιστορήματα. Υστερα όμως τον έγ-καταλείπει η εμπνευσίς. Νομίζω ότι και η Μιλέτ είναι αυτό το είδους.

— Δεν ξέρω, άπάντησε η 'Ισαβέλλα. Το θέλει είναι ότι έχει μεγάλα όνειρα, μεγάλες φιλοδοξίες.

— Τι σημασία έχει αυτό; Μπορεί μ' όλα αυτά να είναι μιά άνοητη και τίποτα περισσότερο. Εγώ τουλάχιστον νομίζω ότι αυτή η νέα που φαντάζεται ότι είναι άνωτερη από όλον τον κόσμο, δεν θα κατορθώσει άλλο, παρά να καταστρέψει την ζωή της. Δεν την κατηγορώ, έπειδή θέλει να γράφει. Είμαι, όμως, της γνώμης ότι οι άνοησιες της δεν θα άρέσουν σε κανένα. Κάποιος που την γνωρίζει πολύ καλά, μού μιλούσε πρό ημερών γι' αυτήν. Φαίνεται ότι ο γυιός της πυργοδεσποινίδος του 'Ωτρίε έδειξε μεγάλο ένδιαφέρον γι' αυτήν. Παραδέχομαι ότι έξασκει μιά μεγάλη γοητεία. Η πυργοδεσποινίδα του 'Ωτρίε όμως είχε σοβαρές αντιρρήσεις για τον χαρακτήρα της υποψηφίας νύφης της και έστειλε για τον λόγο αυτό τον γυιό της στη Μασσαλία. Και όμως, ο γάμος αυτός θα ήταν ιδανικός δια την Μιλέτ.

— Κρίμα, είπε η 'Ισαβέλλα.

— Κρίμα και πολύ, μάλιστα, πρόσθεσε η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ. Θα μετανοήση κάποτε πολύ πικρά η Μιλέτ. Θα είναι όμως πια πολύ άργα.

Πόσο θα ήθελα να ήξερα τι θα άπογίνει μιά μέρα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Ο πυργοδεσπότης του Κρουαζίλ διέσχισε άργα-άργα μιάν από τις μεγάλες σκιερές δενδροστοιχίες του πάρκου του. Έξαφνα, σταμάτησε και ύστερα έκανε μεταβολή. Η σε και ύστερα έκανε οδηγούσε στην δενδροστοιχία αυτή οδηγούσε στην πέρυγα του πύργου, στην οποία έβρισκον η θιβλιοθήκη και ο κ. Ωμπερτέν δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να ένοχη κάθε τόσο με την παρουσία του τις δύο γυναίκες που εργαζόντουσαν εκεί μέσα. Ξαναγύριζε λοιπόν προς τα πίσω, περπατώντας σιγά-σιγά, ένα γράμμα χωδε χάρμα ένα χαρτί, ένα γράμμα χωρίς φάκελλο που, καθώς φαίνεται, είχε πέσει από κάποιον. Σκέφθηκε ότι ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να είχε περάσει πρό δλίγου από εκεί ήταν η αδελφή του, η Σουζάν. Έσκυψε και σήκωσε το γράμμα. Ήταν γραμμένο μ' έναν ιδιό-τροπο γραφικό χαρακτήρα που του

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

ήταν έντελώς άγνωστος.

«Πολυαγαπημένη μου...»

Αυτές οι δύο λέξεις χτύπησαν άμέσως στο μάτι του και χωρίς να προφθάση καλά-καλά να σκεφθώ, Ρεϊζεβίλ. Άμα σκεφθώ λιγάκι πιο ήρεμα, θα το άναγνωρίσω κι' η ίδια. Ωρεβουάρ, αγαπητή μου 'Ισαβέλλα.

«Πολυαγαπημένη μου. Γιατί αυτή η έπιμονη σιωπής που μού ραγίζει την καρδιά; Φοδούμαι όπως καταλαβαίνω πολύ καλά το γιατί. Και, όμως, μού είχατε υποσχεθεί να μού γράψετε τακτικά για να έρωτε πόσο με κάνει να υποφέρω ή άγάπη που αίσθάνομαι για σας».

— Τι σημαίνει αυτό; σκέφθηκε ο Ντενίς, ζαρώνοντας τα φρύδια του. Μήπως η Σουζάν...; Έχει γούστο. Προτού προχωρήσει περισσότερο στο διάβασμα, έβριξε μιά γρήγορη ματιά στην υπογραφή: «Φρανσουά».

— Ένα έρωτικό γράμμα, σκέφθηκε πάλι ο Ντενίς. Από ποιόν όμως και για ποιόν;

Μιά εικόνα άρχισε να εμφανίζεται σιγά-σιγά μπροστά στα μάτια του. Η εικόνα της γοητευτικής και χαριτωμένης γραμματέως της δεσποινίδος ντε Ρεϊζεβίλ. Το γράμμα αυτό δεν μπορούσε να άπευδύνηται σε κανέναν άλλον από την δεσποινίδα Ντωμενέ ή την αδελφή του την Σουζάννα, με την οποία περπατούσε λίγη ώρα πριν μέσα στο πάρκο. Χωρίς να σκεφθώ ότι αυτό που έκανε δεν ήταν καθόλου σωστό, συνέχισε το διάβασμα. Τον κυριεύσε μιά μεγάλη έπιθυμία να μάθω.

«Τό ήξερα, πολυαγαπημένη μου μικρή, ότι τα γράμμά μου μαλλιά δεν ταιριάζουν καθόλου με τα όμορφα σας νειάτα. Πίστεψα όμως ότι με άγαπούσατε. Πόσο όμως υποφέρω τώρα 'Ισαβέλλα. Αυτή η...»

«Σας έβρισκα άγαπημένη μου μικρή, θυμηθήτε τις ώρες ημέρας που περάσαμε μαζί. Νά πιστέψω λοιπόν ότι είναι άδύνατον να συνδέσουμε κάποτε τις τύχες μας;»

Ο Ντενίς Ωμπερτέν έγινε κατά-χλωμος. Την στιγμή αυτή του φάνηκε ότι κάποιος του τρυπούσε την καρδιά με μιά σουβλερή βελόνα. Τόσο μεγάλος ήταν ο πόνος του. Συνέχισε, έν τούτοις, το διάβασμα:

Πόσο σκληρό ήταν από μέρους σας να με έναρρύνετε με το γλυκό σας χαμόγελο; Τότε με άγαπούσατε. Σήμερα όμως δεν με αγαπάτε πια. Πέσατε το μου. Πέσατε το. Ίσως η σκληρότης σας αυτή με άπομακρύνει από σας για την οποία έκανα τόσες και πόσες θυσίες...»

Ένας δυνατός άέρας που φύσηξε άπέσπασε το χαρτί από τα χέρια του πυργοδεσπότη. Το πάτησε με το πόδι του, έσκυψε και το ξανάσήκωσε.

Έξαφνα τον κατέλαθε μιά μεγάλη άπογοήτευσις. Σκυθρόπασε. Τι τον ένδιέφερε εκείνο το γράμμα; Αυτός ήταν αιχμάλωτος του πλούτου του, ήταν δεμένος ίσοθώς στην άνάμνηση μιάς αληθινής που δεν την είχε άγαπήσει ποτέ του. Η δεσποινίς Ντωμενέ όμως ήταν ελεύθερη άγάπης άποιον της άρεσε. Μπορού-

σε μάλιστα να κάνει και άπερισκέψιες — όπως πρόδινε αυτό το γράμμα και να δέχεται θυσίες που θα μπορούσαν να γίνουν έπικίνδυνες για το μέλλον της.

Ο Ντενίς Ωμπερτέν κάθισε σ' ένα πάγκο και έμεινε εκεί άκίνητος, παρακολουθώντας με τα μάτια του μερικές λεπτές άκτίνες του ήλιου που περνούσαν μέσα από το πυκνό φύλλωμα των δένδρων και έπαιζαν με τα χαλίκια του δρόμου. Μιά έπιμονη ιδέα τον θασάνιζε: Για ποιο λόγο μπορούσαν τα μικρά παιδιά να κλαίνε για την παραμικρή αίτια και οι άνδρες να μην μπορούν να κλαύουν, όταν η καρδιά τους σφίγγεται από τον πιο σκληρό πόνο;

«Είμαι τρελλός, σκέφθηκε στο τέλος. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα με τραβούσε τόσο πολύ αυτή η περαστική. Και όμως, γνωρίζω πολύ καλά ότι είναι άδύνατον να την παντρευθώ. Μεταξύ αυτής και έμού ύπάρχει ένας φραγμός σχεδόν άνυπέρβλητος. Αξίζει τον κόπο να λυπάμαι τόσο πολύ; Ώ! όχι!...»

Σηκώθηκε και προχώρησε άργα-άργα προς τον πύργο. Λίγες στιγμές πιο ύστερα έμπαίνε στην θιβλιοθήκη, όπου εργαζόταν η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ και η γραμματέως της. Τα μάτια του έπεσαν άμέσως επάνω στο άραιο κεφάλι της νέας και χωρίς να θέλη ένοιωσε ένα έλαφρό σκίρτημα. Υστερα γύρισε προς την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ και της είπε:

— Θα είχατε την καλωσύνη να μού έπιτρέψετε να μιλήσω μαζί σας για λίγο ιδιαίτέρως;

Η ήλικιωμένη δεσποινίς τον κύταξε με άπορία.

— Βεβαίως, κύριε, είπε. Πολύ ευχαρίστως.

Η 'Ισαβέλλα είχε πάρει στο μέτα' κάτι θιβλία και προχωρούσε προς την άλλη άκρη της θιβλιοθήκης.

— Τότε, συνέχισε ο κ. Ωμπερτέν, έχετε την καλωσύνη να με άκολουθήσετε.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ τον άκολούθησε με διαρκώς μεγαλύτερη έκπληξη. Όταν έφθασαν σε κάποιο έπλανό δωμάτιο, ο πυργοδεσπότης της είπε με ύφος κάπως ταραγμένο:

— Βρίσκομαι σε κάπως δύσκολη θέση, αλλά πρέπει να σας δώσω κάτι που θρήκα πρό δλίγου μέσα στο πάρκο. Πρόκειται για ένα γράμμα χωρίς φάκελλο. Άναγκάσθηκα να το διαβάσω για να εξακριβώσω σε ποιόν άνήκει Νομίζω... ότι δεν μπορεί να είναι κανενός άλλου εκτός από...

Ο πυργοδεσπότης έδίστασε λιγάκι και ύστερα πρόφερε το όνομα της δεσποινίδος 'Ισαβέλλας Ντωμενέ.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τό τελευταίο χαμόγελο μιάς γυναίκας στὸν Κοσμοκράτορα

Ο Ναπολέων έρριξε μιὰ ματιά γύρω του. Έκει κάτω μακριά, πέρα απ' τὸ Λόνγκ-γουντ, ἀπλώνονταν μιὰ καταπράσινη κοιλάδα, ὅστερα ἀρχίζει τὸ δάσος καὶ πίσω ἦταν ἡ θάλασσα, παντοῦ ἡ θάλασσα, ὁ θαυγάλανος ὠκεανός.

Εἶχε ἔρθῃ τὴν παραμονή, στίς 17 Ὀκτωβρίου 1815, μετὰ τὸ «Νόρθουμπερτον» στὴν Ἀγία Ἑλένη... Τὸ πρῶτο βράδυ κοιμήθηκε στὴν πανσιὸν Πόρτεϋς, στὸ Τζαίημστον, τὸν μοναδικὸ λιμένα τοῦ μικροῦ νησιού. Κι' ὅστερα, τὴν ἐπομένη τοῦ πρωῒ ὁ Κόσμπουρν, ὁ διοικητὴς τῆς μοίρας τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου ποὺ τὸν εἶχε ὠδηγήσει ἐδῶ, ἦρθε καὶ τοῦ πρότει-

Ὁ κατακτητὴς τοῦ κόσμου στὴν Ἀγία Ἑλένη.

νε, νὰ πᾶνε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Λόνγκ-γουντ, ὅπου εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ μεγάλος κατακτητὴς.

Τώρα ἡ ἐπίσκεψις στὸ Λόνγκ-γουντ εἶχε γίνει, οἱ ἀποφάσεις γιὰ τίς μετατροπὲς ποὺ θὰ ἐπύρχνοντο στὸ οἶκμα, εἶχαν ληφθῇ.

Ἦταν ὥρα νὰ γυρίσουν στὸ Τζαίημστον πιά.

Ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔδειχνε νᾶχε καμμιὰ τέτοια πρόθεση. Κύτταξε γύρω του τὴν κοιλάδα, καὶ ὅστερα τὴ θάλασσα... τὸν ὠκεανό, μακριά, στὸ βάθος, πρὸς τὴ Γαλλία.

Καὶ νὰ ποῦ ἔαφνου, καθὼς εἶχε στυλώσει τὸ βλέμμα του στὴν κοιλάδα, στὴν μαγεμένη αὐτὴ κοιλάδα ποὺ ὁμοιάζει παράδεισος, ἔτσι κυκλωμένη καθὼς ἦταν μεθυσμένη καὶ μεθυσμένη παντοῦ περιβάλλεται ἀπὸ λουλούδια, λουλούδια πολυχρώμα, ἐξωτικά εἶδε κατὰ ν' ἀσπρί-ζῃ σὲ μιὰ γωνιά, κατὰ ποῦμοιαζε μετὰ σπῖτι, μετὰ πύργο, μετὰ παλάτι.

—Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε τὸν ναύαρχο.

—Τὸ σπῖτι τοῦ Σέρ Οὐίλλιαμ Μπάλκομπ, τοῦ προμηθευτοῦ τῆς ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν. Μένει μετὰ τὴν οἰκογένειά του.

—Μπορῶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ;

—Ὁ Σέρ Μπάλκομπ θὰ τὸ θεωρήσει τιμὴ του, εἰμὶ ἐξῆς.

Ὁ Ναπολέων ἔστρεψε τὸ ἀλογό του πρὸς τὴν ὁδόν. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἐφτάσαν ἔτσι ὡς τὸ στενὸ δρομάκι ποὺ πῆγαινε ἴσια πρὸς τὸ σπῖτι, χωρὶς νὰ συναντήσουν οὔτε ψυχὴ ζωντανή.

Ὁ αὐτοκράτωρ πῆδησε ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἐνῶ συγχρόνως ἔλεγε ἀστεϊ-εὐόμενος:

—Μὴν εἶναι ὁ πύργος τῆς Κοιμωμένης τοῦ Δάσους;

Ἀπὸ τὸν προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦταν θυσιζόμενος στὴ σκιά, ἀκούστηκε μιὰ κρυστάλλινη νεανικὴ φωνή:

—Ὁχι... ὄχι, δὲν κοιμᾶμαι!

Καὶ σὺ ἀνοίγεται τῆς πόρτας ἐφάνηκε μιὰ νέα, μιὰ παιδούλα σχεδόν, ξανθιά, μετὰ πλούσια σγουρὰ μαλλιά, μετὰ μάτια γαλάζια καὶ ἕνα κουκλίστικο ρὸς στοματάκι. Ἦταν, δὲ θάταν δεκατεσσάρων χρονῶν, τόσο εἰ-δειχνε μετὰ τὴν κοντὴ φουστίτσα τῆς, τὰ μακριὰ ἄσπρα πανταλόνια τῆς καὶ τὸν κολλαριστὸ γιακά τοῦ κορ-σάζ τῆς.

Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ διόλου, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξένου, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση καὶ εἶπε:

—Εἰμὶ ἡ Μπεττοῦ Μπάλκομπ, πρόθυμη νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ὅ,τι θέλετε, κύριε Γάλλε!

Γοητευμένος ἀπὸ τὴν τόση ἀφέλεια καὶ ζωηρότητα, ὁ Ναπολέων πῆρε μετὰ τὸ δικό του τὸ χέρι τῆς Μπεττοῦ, τὸ φίλησε καὶ ἀποκρί-θηκε:

—Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς. Καταλάβατε ὅτι ἐρχόμουν ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ μοῦ εὐχήθηκατε τὸ «καλὸς ἦρθα» σὲ ἀπαισιόχο γαλλικὴ. Μοῦ κἀνατε τὸ ὠραιότερο δῶρο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ δεχθῶ. Καὶ τώρα, ἔμπροσς, μαντέψτε πῶς με λένε.

Ἡ Μπεττοῦ ἐκύτταξε κατάπληκτη τὸν ξένο. Νὰ μάντευε τὸ ὄνομα τοῦ; Μὰ τί ἦταν; Θεός;

Πίσω ἀπὸ τὸν ἀγνωστον ἀξιωματικὸν στεκόταν ὁ ναύαρχος καὶ τῆς ἔκανε ἀπελπισμένα νοήματα. Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἔδωκε τίποτα. Ὡς ποὺ στὸ τέλος ὁ Μπερτράν ἀνῆγγυε:

—Ἡ μεγαλειότης τοῦ ὁ Αὐτοκρά-τωρ!

Ὅπως ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς νή-σου, ἔτσι καὶ ἡ Μπεττοῦ εἶχε μάθει ὅτι τὴν παραμονὴ εἶχε ἀποβιβάσθῃ στὸ Τζαίημστον ὁ Ναπολέων. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇ πῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς μιλῶσε τόσο ἐγκάρδια καὶ ἀπλᾶ ἦταν ὁ θρυλικὸς κατακτητὴς.

Χωρὶς οὔτε ἴχνος σεβασμοῦ, ἐφώ-ναξε ἐκπληκτη:

—Ὡστε εἰσθε ὁ Μπόνεϋ;

«Μπόνεϋ» τὸν ἔλεγον τὸν φοβερὸ ἀντίπαλό του οἱ Ἑγγλέζοι, ὅταν τὸν ἀνέφεραν σὲ σατυρικοὺς στί-χους ἢ ὅταν ἔκαναν τὴν καρικατού-ρα του.

Τὰ λόγια τῆς μικρῆς ἐτρομοκρά-τησαν τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς.

Ἀλλὰ ὁ Ναπολέων χαμογελώντας ἔσπευσε νὰ τοὺς καθησυχάσῃ.

—Γιατί σᾶς κακοφαίνεται; Λέει ὅ,τι σκέπτεται ἡ μικρή. Εἶναι εἰλι-κρινής. Καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ.

Ὑστερα, στρεφόμενος πρὸς τὴν νέα:

—Μήπως φοβηθήκατε ὅτι ὁ Μπόνεϋ θὰ σᾶς κατασπαράξῃ ζωντανή; Ἐλ-πίζω νὰ ἡσυχάσατε τώρα... Ὁ Μπό-νεϋ σᾶς ἐρίσκει πολὺ χαριτωμένη, πρέπει νὰ τὸ πιστέψετε καὶ σᾶς θαυ-μάζει.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε καταφθάσει, εἰδοποιημένη ἀπὸ ἕνα σκλάβο τῆς φυτείας, ὅλη ἡ οἰκογένεια Μπάλ-κομπ.

Ἡ μίς Μπεττοῦ Μπάλκομπ μεγάλη πιὰ.

κομπ... ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ Ζάν, ἡ μεγαλύτερη κόρη καὶ δυὸ ἀγορά-κια δίδυμα.

Γοητευμένος ἀπὸ τὸ ἀνοιχτόκαρδο φέρισμα τοῦ κατακτητῆ, ὁ Σέρ Μπάλκομπ ὑποκλίθηκε λέγοντας:

—Ἀς λάβῃ τὸν κόπο ἡ Μεγαλειό-της σᾶς νὰ περάσῃ στὸ σαλόνι. Τὸ σπῖτι αὐτὸ εἶναι δικό σας, θάνατι τι-μὴ γιὰ μᾶς τὸ νὰ μείνετε ὅσο καιρὸ θὰ σᾶς ἀρέσῃ.

Ποτὲ πρόσκλησις δὲν ἔγινε τόσο εὐχαριστῶς δεκτή. Ἐπὶ δύο ὁλο-κλήρους μῆνες οἱ Μπάλκομπ φιλο-ξένησαν σ' ἕνα μικρὸ περιπτερο τοῦ κηπου τὸν μεγάλον αὐτοκράτορα.

Κι' αὐτὸ γίνεκε ὅχι μόνο γιατί ἦ-ταν γραφικὸ τὸ περιβάλλον, ἀλλὰ χάρις σ' ἕνα χαμόγελο, τὸ χαμόγε-λο τῆς Μπεττοῦ, τὸ τελευταῖο χαμό-γελο ποὺ ἀπευθύνθηκε ἀπὸ γυναίκα στὸν αὐτοκράτορα.

— — —

Ἀπὸ τὴν ἴδια κιόλας μέρα ὁ Να-πολέων ἐγκαταστάθηκε στὸ περι-πτερο, μόνος αὐτός, μιὰ καὶ ὁ χώρος ἦταν περιωρισμένος καὶ δὲν μπο-

ροῦσε νὰ μείνῃ καὶ ἡ συνοδεία τοῦ μόνου μετὰ τὴν ἀπαράμυλλη γοητεία τοῦ περιβάλλοντος, τῆς γαλήνης, τῆς σιωπῆς.

Δὲν τὸν φρουροῦσαν, παρὰ δυὸ στρατιώτες.

Διέθετε τίς μέρες τοῦ ὅπως ἤθε-λε καὶ ὅταν εἶχε κέφι ἔγραφε τίς πρῶτες σελίδες τῶν ἀναμνησεῶν του, τοῦ ἀθάνατου «Μεμοριάλ» του.

Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ Μπεττοῦ... Ἐνα τῆς ἐρωτικὸ χαμό-γελο, ἐξησφάλιζε ψυχικὴ γαλήνη μιᾶς ἡμέρας γιὰ τὸν δοξασμένο αι-χμάλωτο. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδε ἡ μικρή, τὸν εἶπε Μπόνεϋ ἀπὸ ἐπιπολαιότητά της.

Ἀλλὰ τώρα δὲν τολμοῦσε πιά ὁ φωτιστὴς τῆς δόξης, οἱ θρύλοι ποὺ κυκλοφοροῦ-σαν γι' αὐτόν, τὴν εἶχαν μαγεψῇ. Ἐ-θαύμαζε τὸν Αὐτοκράτορα μετὰ τὴ νεανικὴ θέρμη καὶ πίστη. Ἀλλὰ καὶ λυπόταν κιόλας γιὰ τὸν ξεπεσμό του. Ἐτσι, ὁ θαυμασμὸς ἐνωμένος μετὰ τὸν οἶκτο μὲς στὴν ἀγνὴ αὐτὴ κοριτσιίστικη ψυχὴ, ἔφτασαν νὰ μοι-άζουν μετὰ τὸν ἔρωτα σιγὰ-σιγὰ. Δὲν τὸ καταλάβαινε, δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ ὅμως ἡ φλόγα ποὺ ἔλαμπε μετὰ τὰ γαλάζια τῆς μάτια ἦταν ἐρωτικὴ, ὅταν στύλωνε τὸ βλέμμα της πάνω του, ὅταν τοῦ μιλοῦσε. Ἀλλὰ καθὼς ἦταν παιδί, ἡ ἀγάπη της αὐτὴ ἐκδηλώνονταν μετὰ πειράγματα καὶ διαβολιές.

Ἡ Μπεττοῦ δὲν ἡσύχαζε ποτέ. Τρελλαινόνταν νὰ πειράξῃ τὸν μεγα-λό της φίλο. Τοῦπερνε τὰ χαρτιά του, τοῦπερνε τὴ ταμπακίερα του, ἀρπαζε τὸ σπαθί του καὶ τὸν ἀπει-λοῦσε νὰ τὸν σφάξῃ.

Κοντὰ της ὁ Ναπολέων ἐξενοῦσε κάθε σκέψη καὶ πόνο. Ξαναγινόνταν παιδί. Καὶ τῆς ἀνταπέδιδε πειράγ-ματα πάνω στὰ πειράγματα.

Θυμόταν ἐκεῖνον ποὺ ἔφθανε στὴ Βιέννη.

Καὶ τότε ἔπαιρνε στὰ γόνατά του τὰ ἀδελφάκια τῆς μικρᾶς καὶ θαυ-καλιζόταν μετὰ τὴ σκέψη πῶς ἦσαν τὰ δικά του.

Πότε-πότε ἔπαιρνε καὶ τὴν Μπε-τοῦ στὴν ἀγκαλιά του.

—Εἶσαι κόρη μου, τῆς ἔλεγε. Ἐ-γὼ θὰ σε παντρεύω.

Ἡ νέα διαμαρτυροῦταν. Ἐλεγε πῶς δὲν εἶχε κανένα κέφι νὰ παντρευθῇ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε.

Μιὰ μέρα τὴν ἔπιασε νὰ κουβεντι-άζῃ μετὰ τὸν Λὰς Κάζ, τὸν νεαρὸ Ἑμμανουήλ.

—Σᾶς ἐπίασα, τρυγονάκια μου! ἐφώνασε εὐθύμα ὁ Ναπολέων. Ἐλα, Ἑμμανουήλ, φίλησε τὴ μνηστὴ σου!

Ἡ μικρὴ προσπάθησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ Ναπολέων τὴν κράτησε διὰ τῆς βίας, μέχρις ὅτου ὁ νέος κατα-κόκκινος ἀπὸ τὴν δειλία, ἀκούμπη-σε τὰ χεῖλιά του στὸ ρόδινο μάγου-λό της. Μόλις ἡ Μπεττοῦ ἐλευθερώ-θηκε, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ χα-στούκισε τὸν Ἑμμανουήλ.

—Μὰ γιατί; Δὲν τὸν ἀγαπᾶς; ρώ-τησε ὁ αὐτοκράτωρ.

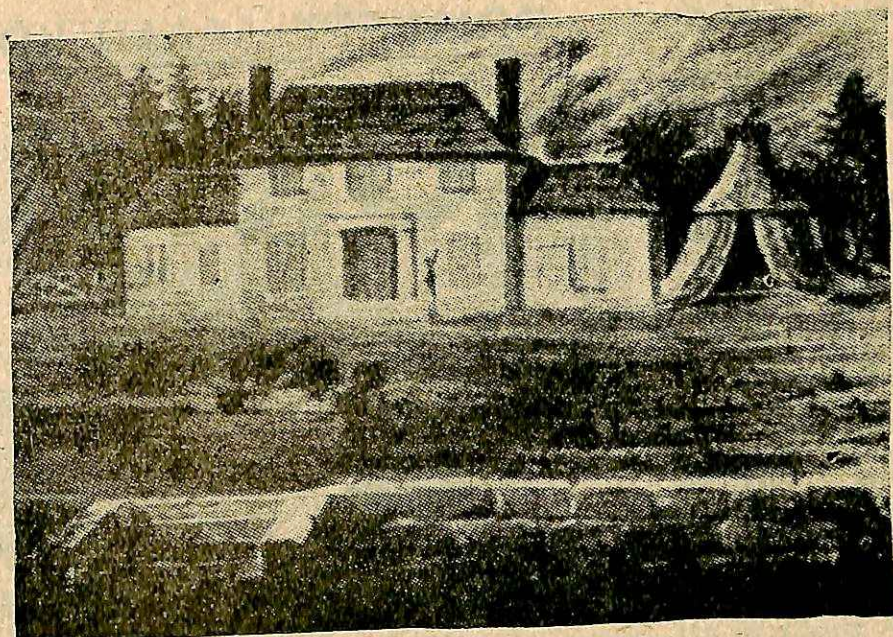
Ἡ Μπεττοῦ ἀρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.

Καὶ μὲν ποῦ! Μήπως μπορούσε νὰ ξερῇ, ἀθῶα καθὼς ἦταν, ὅτι αὐ-τὸν ποῦ ἀγαποῦσε ἦταν ἄλλος καὶ ὅχι ὁ Ἑμμανουήλ;

— — —

Καὶ ἐπὶ τέλους οἱ ἐτοιμασίες στὸ Λόνγκ-γουντ τελειώσαν. Ὁ αὐτοκρά-τωρ ἀναγκάστηκε νὰ μεταφερθῇ.

Ἐγκατέλειψε τὸ ἀνθισμένον περιπτε-ρο τοῦ Μπάλκομπ στίς 8 Δεκεμβρί-ου 1815 καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ

Ἡ ἑπαυλὶς Μπαράτα, ὅπου ὁ Ναπολέων ἔζησε τίς μόνες εὐτυχισμένες μέρες τῆς ζωῆς του στὴν Ἀγ. Ἑλένη.

θλιβερὸ οἶκμα ποῦχε μετατραπῇ σὲ φρούριο σὲ φυλακή, καὶ ὅπου ὁ Χοῦντσον Λόουες μπόρεσε νὰ θάλλῃ αὐστηρότερη καὶ συστηματικώτερη φρουρά.

—Θάρχεσαι νὰ με βλέπῃς; εἶχε πῇ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Μπεττοῦ τὴν ἡμέ-ρα ποὺ χώρισαν.

Καὶ πραγματικὰ ἡ μικρὴ πῆγαινε συχνὰ νὰ τὸν βλέπῃ στὴ φυλακὴ του.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὅπως ἄλλοτε, τώρα πιά. Ὁ μεγάλος φίλος της δὲν ἦταν ποτέ κατόμιμος ὅπως ἄλλοτε, δὲν μπορούσε νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν ει-ρωνεύεται.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσοι μῆνες. Καὶ μιὰ μέρα ὁ Οὐίλλιαμ Μπάλ-κομπ ὀνομάστηκε ταμίας στὴν Νου-βέλ-Γκάλ τοῦ Νότου. Ἐγκατέλειψε

μαζὶ μετὰ τὴν οἰκογένειά του τὴν Ἀ-γία Ἑλένη, πέρασε ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ ἀπὸ κεῖ μαρκάρισε γιὰ τὴν Αὐστραλία.

Ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ἡ Μπεττοῦ ἔλαβε τὸ θλιβερὸ μήνυμα τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος στὰ 1821.

Τὸν ἔκλαψε, πρέπει νὰ τὸν ἔκλα-ψε, ἀλλὰ κρυφά. Ποιὸς θὰ μπορού-σε νὰ τὴν νοιώσῃ ἂν τὴν ἔβλεπε;

Σὲ μιὰ παιδικὴ τῆς φίλη ἔγραψε καὶ τῆς στέλλῃ ἕνα ἐνθύμιο ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι τοῦ τάφου του.

Καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθεῖ τὸ δρό-μο της, τὰ χρόνια πέρασαν.

Κι' ἐκεῖνη ποῦχε παρηγορήσει, ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες πρὸ τελευταίας, μετὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελό της, τὸν γί-γαντα ποὺ τσακίστηκε σὺν τὸν χτύπησε κεραυνός, ἐξαχάστηκε, κα-νὲις πιά δὲν ἐξανάρθησε γι' αὐτή.

— — —

Τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1840 ζοῦ-σε στὸ Λονδίνο ἕνας νεαρὸς Γάλλος, τριανταδύο περίπου ἐτῶν, κομψός, εὐγενής, τρελλοῦτοικος λιγάκι ποὺ δὲν φαινόταν νὰ γνιόζεται παρὰ γιὰ τίς διασκεδάσεις μονάχα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὁρτανσίου, καθὼς ἦταν, εἶχαν νομίσαι κάποτε, ὅτι εἶχε πολιτικὰ σχέδια καὶ βλέ-ψεις.

Μήπως ἄλλωστε δὲν εἶχε διαδοθῇ ὅτι εἶχε ἐπιχειρήσει τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1836 νὰ ἐξαρκύκλῃ τὸ Στρασ-βούργο κατὰ τοῦ Λουδοβίκου-Φί-

λίππου; Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του ὅμως ἀποσύρθηκε στὴν Ἀγγλία. Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε:

—Θέλεις νὰ δῇς μιὰ γυναίκα ποὺ γνῶρισε τὸν αὐτοκράτορα τότε ποὺ ἦταν στὴν Ἀγία Ἑλένη;

Δέχτηκε μετὰ χαρὰ. Ὁ φίλος του τὸν ὠδήγησε σ' ἕνα ταπεινὸ σπιτά-κι τοῦ Πόρτμαν Σκούαρ καὶ τὸν παρουσίασε σὲ μιὰ χήρα, τὴν κυρία Ἀμπελ, ποὺ ἔκρυβε προσεκτικὰ τὰ κατὰξαντα μαλλιά της σ' ἕνα μαῦ-ρο νταντελένιο σκούφο καὶ εἶχε ὁ-πέροχα γαλάζια μάτια.

Μιὰ χήρα τριανταεπνέα ἐτῶν, ἄλ-λὰ πολὺ ὠραία ἀκόμα.

Καὶ ἡ χήρα αὐτὴ ἦταν ἡ Μπεττοῦ, ἡ παλαιὰ φιλεναδίτσα τοῦ κατα-κτητῆ.

Ποιὰ μοῖρα τὴν εἶχε ὠδηγήσει ἐ-κεῖ;

Εἶχε παντρευθῇ, λίγο μετὰ τὸ θά-νατο τοῦ αὐτοκράτορος, ἕναν Ἀμ-περ, ἐμπορευόμενο, ἀλλὰ χήρεψε σὲ λίγο καιρὸ καὶ ἔμεινε μόνη, μ' ἕνα παιδί καὶ μετὰ ἑλαχίστους πόρους ζωῆς.

Ἀπὸ τὸ Λονδίνο δὲν εἶχε φύγει παρὰ μιὰ φορὰ. Πῆγε στὸ Παρίσι τότε ποὺ μετέφεραν τὰ ὀστά τοῦ αὐ-τοκράτορος.

Ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῶν Ἡλυσί-ων Πεδίων παρακολούθησε τὴν τε-λετὴ, ἀκούσε γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ τὴν κραυγὴ: «Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ» καὶ ὅστερα γρήγορα-γρήγορα πῆρε τὸ καράβι καὶ ἐπέστρεψε στὸ Πόρτ-μαν Σκούαρ.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ μιλοῦσε μετὰ τὸν πρίγκηπα Λουδοβίκο Ναπολέοντα, τὸν διάδοχο τοῦ Βοναπάρτη.

Τοῦ εἶπε, καὶ πόσα δὲν τοῦ εἶπε... Τοῦ ἔδειξε τὰ ἐνθύμια ποὺ εἶχε ἀπ' αὐτόν, μιὰ μομπονιέρα, ἕνα πορσε-λένιο βάζο, ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα διαμάντι στὴ μέση. Τὰ εἶπε ὅλα. Ὁ πρίγκηψ τὴν ἀκούγε, συγκι-νημένος, ἀνῆσυχος, γιατί ἐνοιῶθε νὰ τὸ ἐξανάρχωνται στὸ νοῦ τὰ τολμη-ρὰ σχέδια ποῦχε συλλάβει κάποτε.

Καὶ ὅταν χώρισαν, ὅταν ὁ πρίν-κηψ τῆς φίλησε — ὅπως ὁ ἄλλος — μετὰ σέβασμό τὸ χέρι, ἡ Μπεττοῦ εἶχε ἀποκτήσει τὸ σπάνιο προνόμιο νάχη-δῃ νὰ ὑποκλίνεται ἔμπροσς της ἐκεῖ-νος ποὺ στάθηκε ὁ Ναπολέων ὁ Ιὸς καὶ κείνος ποὺ θὰ γινόταν ἀργότε-ρα ὁ Ναπολέων ὁ ΙΙ.

Άγανάκτησις

Βρέ Βάγγο, μά την Παναγιά
εγώ τὸ φέ-πολύ βαρειά,
πού τούτη τὴν Πρωτομαγιά
μούκανες ρεζίλικι.
Ἀνέκαθεν τὰ παραλές,
πῆρες τὶς νότες τὶς ψηλές
κι' ἐνῶ 'σαι μάπας καὶ χαλές
δείχνεις καὶ ζοριλίκι!

Σοὺ τῶχω πῆ βολές ἐφτά
πῶς δὲ μὲ πιάνουνε αὐτά,
καὶ μὲ τὰ λόγια τὰ κοφτά
καὶ τ' ἄγριο τὸ ὕφος,
μὲ κάνεις, Βάγγο, καὶ γελῶ
καὶ σὲ περνάω γιὰ τρελλό,
γιατ' εἶσαι μὲν παιδί καλὸ
ἀλλὰ ὡς μάγκας...τζίφος!

Λοιπόν, παράτα τὶς μουρμού-
τὰ σοῦ-σοῦ-σοῦ καὶ μοῦ-μοῦ-μοῦ
τὶς ἀπειλές τοῦ σκοτωμοῦ,
καὶ τάχεις κάνει ρόιδο.
Κι' ἀφοῦ ἐσὺ μὲ παρατᾶς
καὶ ἴσως-ἴσως μ' ἀπατᾶς,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σαματᾶς,
ἄλλο θὰ βρῶ κορόιδο!...

MANIΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΚΗΟ

Ἀπὸ μέρες τώρα, ἀδερφέ μου, ὁ Μένιος ὁ Περικοκλάδας, μοῦχε
ῤῥῆξει τὸ σηκῶτι νὰ πάω ἀπὸ τὸ σπῖτι νὰ δῶ τὸν σκυλό πού πῆρε
—Νὰ δῆς, ρε Βάθρακα, ἕνα σκυλί, νὰ σοῦ φύγῃ τὸ καφάσι.
—Τόσο μαγγιῶρο εἶνε, ρε Περικοκλάδας;
—Καὶ βάλε...

—Ἐν τάξει, Θάρθω...
Τὸ ὅποιον δὲν πῆγα, γιατί τὸ ἀλῆσμόνησα. Κο-
ρόμηλο τὸ δάκρυ ὁ Μένιος
—Γιατὶ ρε Βάθρακα, μοῦ τῶκανες αὐτό; μοῦ
ξηγήθηκε τὴν προτεραίαν πού τὸν εἶδα.
—Τὸ ξέχασα, ρε πατρίδα...
—Θάρθῃς αὔριο;
—Οὔτε κουδέντα νὰ γίνεταί...
Καὶ πῆγα, ἀδερφάκι. Καὶ μὲ τὸ πού μπαίνω στὸ
σπῖτι, ἀκούω ἕνα σκυλί πού χάλαγε τὴν πλάσι ἀ-
πὸ οὐρλιαχτό. Κι' ἀπάνω στὴ φασαρία νὰ κι' ὁ
Μένιος.

—Εἶνε τὸ σκυλί μου. Ὁ Ἀράπης, μοῦ κάνει.

—Μπράβο! Καὶ γιατί οὐρλιάζει ἔτσι;

—Ἀστα, ἀδερφέ μου. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔχει ξεπλώ-
σει πᾶν σ' ἕνα καρφὶ καὶ θαρυέται νὰ σηκωθῇ.

—Γι' αὐτὸ οὐρλιάζει;

—Γι' αὐτό...

—Ἐ, νά, λοιπόν!

Καὶ τοῦ ρίχνω δυὸ φασκελά τοῦ Περικοκλάδα. Μὰ ἦτανε πράμ-
μα, ἀδερφέ μου, νὰ μὲ κουβαλήσῃ στὸ σπῖτι νὰ μοῦ δείξῃ ἕνα κο-
πρόσκυλο τοῦ ντουινιά: Δὲν εἶχα δίκηο;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια εἰδῶν-εἰδῶν

Ἀπὸ παντοῦ

Περίεργα

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀνα-
τολικοδυτικῆς Βουργουνδίας,
ὑπάρχει ἕνα δένδρον ἡλικίας
28 ἐτῶν, 41 μηνῶν καὶ 12 ἡμε-
ρῶν, τὸ ὅποιον ὁσάκις ἑρέχει
μεταβάλλεται αὐτομάτως εἰς
τενεκὲν τοῦ πετρελαίου. Τὸ πε-
ρίεργον αὐτὸ δένδρον ἔχασε
πρὸ διετίας τὴν μητέρα του,
τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα.

—Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ σπα-
νάκι φύεται εἰς τὴν γῆν. Τὴν
ἀρχήν, ὅμως, ταύτην διέψευ-
σεν ὁ νεοζηλανδὸς Εὐγένιος
Τριτσιμπήδας, κατορθώσας νὰ
φυτεύσῃ σπανάκι ἐπάνω εἰς τὸ
κέλυφος ἐνὸς ὠοῦ στρουθοκα-
μήλου. Ἀμέσως μετὰ ὁ Εὐγέ-
νιος Τριτσιμπήδας ἠτοκτόνη-
σε, ρίψας δύο σφαίρας περι-
στρόφου εἰς τὸν ἀέρα.

—Ἐν παράδοξον ἐπεισόδιον
ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν διάρ-
κειαν μιᾶς συγκρούσεως τῶν
σινοϊαπωνικῶν στρατευμάτων
παρὰ τὸ Ταί - Τσὸ - Τσέ. Δύο
Κινέζοι στρατιῶται ἐπυροβό-
λουν μὲ ἕνα πολυβόλον τοὺς
ἀντιπάλους ἰων, χωρὶς, ὅμως,

—Ὁμοίως, εἰς μνήμην τοῦ
Μεγάλου Ναπολέοντος, μᾶς ἀ-
πέστειλεν ὁ κ. Β. Ρ. δραχμὰς
1,50, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ προμη-
θευθῶμεν ἕν κυτίον πυρελῶν
καὶ νὰ καύσωμεν τὸ περιεχό-
μνον τὸν ἀντι οὐλοδήποτε ἄλ-
λου πυροτεχνήματος.

Γαυρική στιχί

Ρολόγια

᾽Ω, εἶνε φτώχεια φιλάτοι,
τὰ περιττὰ τὰ λόγια!
Ἵπάρχουν ὄντως σήμερα
πολλῶν εἰδῶν ρολόγια,
πού ἔχουν διασημότητα
ἐκκληρη τῇ γῶραι,
καὶ ἔχουνε προσημῶν
νά... δείχνουνε τὴν ὥραν!

Ἵπάρχουν ὥρολογια
πολύ βαρέος ἤχου,
περίφημα χρονομετρα
τῆς τσέπης καὶ τοῦ τοίχου,
ρολόγια ποῦν ὁ κτύπος τῶν
ἐκτάκτως ἰσχυρῶν,
ρολόγια ἐνεργητικῶν,
ρολόγια τῆς χειρὸς,
ρολόγια ποῦ ἐργάζονται
περίπου μὲ συνειδησιν,
καὶ ἀρκετὰ, πῶς σταματοῦν
χωρὶς νὰ πάρῃ εἰδησιν!

Ἵπάρχουν ὥρολογια
πολλὰ ἀναμφιβόλως.
Ρολόγια ἔχει ὁ στρατός,
ρολόγια καὶ ὁ στόλος,
ρολόγια ἔχουν πάντοτε
καὶ ὅλα τὰ γραφεῖα
καὶ μόνον δὲν εὐρίσκονται
εἰς τὰ... Νεκροταφεῖα!
Ρολόϊ, ὅμως, καὶ ἐκεῖ
ὑπάρχει, ἀλλ' ἐσπάρτον,
καὶ δείχνει σ' ὅλους τοὺς θνη-
τούς

πότε... θάρθῃ ἡ ὥρα των!
Ο ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

Κοινωνικά

Ἔορτα

Αὔριον, εορτὴν Πελαγίας
τῆς μάρτυρος, δὲν ἑορτάζει,
οὔτε δέχεται ἐπισκέψεις τὸ Αἰ-
γαῖον Πέλαγος.

—Ὁ κ. Κλεόμβροτος Ψυχο-
παθίδης δὲν ἑορτάζει αὔριον,
ἀλλὰ δέχεται ἐπισκέψεις εἰς
τὸ Δρομοκαίτειον, ὅπου εὐρί-
σκεται ἔγκλειστος ἀπὸ πεντα-
ετίας.

—Εἰς τὸν ἑορτάζοντα φίλον
μου Γρηγόριον Τενεκέν, εὐχο-
μαὶ τὰ βέλτιστα καὶ συγκε-
κριμένως νὰ εὐδοκήσῃ ὁ ὕ-
ψιστος νὰ καλέσῃ τὸ ταχύτε-
ρον παρ' αὐτῶ τὴν ἐξαδέλφην
τοῦ Περσεφόνην καὶ τὴν πεν-
θεράν του Θεοδώραν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Τὸν κτρίσαντα 100 χιλιάδας
δραχμῶν, εἰς τὸ Ἑθνικὸν Λα-
χεῖον, παλαιὸν φίλον κ. Ἀγη-
χείων, παλαιὸν φίλον κ. Ἀγη-
σίλαον Μεμέτην, συγχαίρω
θερμῶς καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
ὑπενθυμίζω εἰς αὐτὸν ὅτι εὐρί-
σκεται εἰς χεῖρας μου ἀνεξό-
σκειτον γραμματίον του. Τοῖς
φρονίμοις ὀλίγα.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἀνώνυμος μᾶς ἀπέστειλε
δύο δραχμὰς καὶ τεσσαρά-
κοντα λεπτά, μὲ τὴν παράκλη-
σιν νὰ τὰ διαθέσωμεν ὡς
πρῶτον κεφάλαιον διὰ τὴν ἱ-
δρυσιν ἐνὸς καταρράκτου, πα-
νομοτύπου μὲ τὸν Νισαγόραν,
εἰς μνήμην τοῦ βασιλέως τῶν
Περσῶν Ἀρταξέρξου.

Ἀνωτερότης

Μανιώ, δὲ φέρνεσαι καλὰ
(τὸ χέρι μου μὲ γαργαλᾷ)
γιατὶ δὲν ἔχεις καταλά-
νὰ στέκης μπρὸς μου σοῦζα.
Εἰς' ὄλο ἀνυπακοή,
ἀντὶ γιὰ «ναί», μοῦ λές «βοῦ»,
καὶ μούχεις κάνει τὴ ζωὴ
μαγγούφα καὶ γρουσουζαί.

Κι' ὡς νὰ μὴν ἔφταναν αὐτά,
τώρα ξηγιέσαι καὶ γραφτά
καὶ μοῦ μιλᾷς περὶ λεφτά
σοφοδῶς καὶ δημοσίᾳ,
μὲ φέρνεις τέρτοο, δηλαδή,
κι' ἐνῶ ἐσὺ μ' ἔχεις μαδῇ-
σὰ νάμουν πρῶτο κουμουδί,
κάνεις καὶ τὴν δοσίαι.

Αὐτό, νὰ ξέρης, εἰν' κακό.
Ἐν τοῦτοις δὲν μνησικακῶ
μόνο δὲν βρίσκω λογικὸ
νάμαστε τρεῖς στὸ γύρο.
Ἐν δέ, σ' αὐτὸ διαφωνῆς
καὶ ἔχεις πάψει νὰ πονῆς,
αὔριο βράδυ στῆς Φανῆς
νὰ ἐρῇς νὰ σὲ δείρω!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

ΕΣΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἵστέ, γιαβρούμ, ἀνηψιός μου Καραμπέτ — ἴδιο ὄνομα ἔχουμε,
ἀπέ!—τσόκ-τσόκ ἔσσυπνο ἱπαιδί εἶνε. Ὅ,τι νὰ ἱρωτήσης ἔτοιμη ἀ-
κάντησις ἔχει.

—Καραμπέτ, τὸν ἱρωτῆσε πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἱπατέρας του καθὼς ἱ-
εῖχνε ὑναῖκα μου, τί εἶνε αὐτή;

—Ἰθαίκα μου!

—Ἀφερίμ, κουζούμ. Ἵστέ, ἐγὼ τί εἶμαι

—Ἱπατέρας μου!

—Μπράβο, γιαβρούμ! Κι' αὐτὸς τί εἶνε;

Καραμπέτ, κυτταγμένο ἔκανε καὶ εἶπε:

—Αὐτός... μπουνταλάς ἀντρώπος εἶνε!...

Ἀπὸ αὐτό, γιαβρούμ, εὐκολα κανεῖς μπορεῖ νὰ

ἱκαταλάβῃ πὺς ἀνηψιό μου, ἔσσυπνο ἱπαιδί εἶνε.

Ἀμὰ, τέλεια γιὰ νὰ ἱκαταλάβῃς πρέπει αὐτὸ πού

ἱπροχτὲς ἔγινε διηγούμενο νὰ ἱκάνω:

Καθὼς ἱαπλωμένος σὲ κρεββάτι μου ἱμουνα,

ἀνηψιός μου ζητηγμένος δύο ντραχμὲς ἔκανε.

—Τί θὰ ἱκάνης αὐτὰ λεφτά; ἱρωτήσα

—Σὲ γέρο πού φωνάζει ἀπ' ἔξω θὰ ἱδώσω.

Νομισμένο ἔκανα πὺς ἱζητιάνος ἦτανε, καὶ ἱδὶ-

φραγκο ἱδώσα.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο Καραμπέτ ἐγύρισε καὶ ἱπαγωτο βαστοῦσε.

—Ἀπὸ γέρο πού ἱφώναζε ἱπῆρα, εἶπε.

—Καὶ γέρος τί ἱφώναζε;

—Ἱπαγωτά, τζάνουμ!

Εἶπα, ἀνηψιό μου ἀπὸ ἱσούλο νὰ ἱσκοτώσω. ἀμὰ τὰ ἔσσυπνα παι-

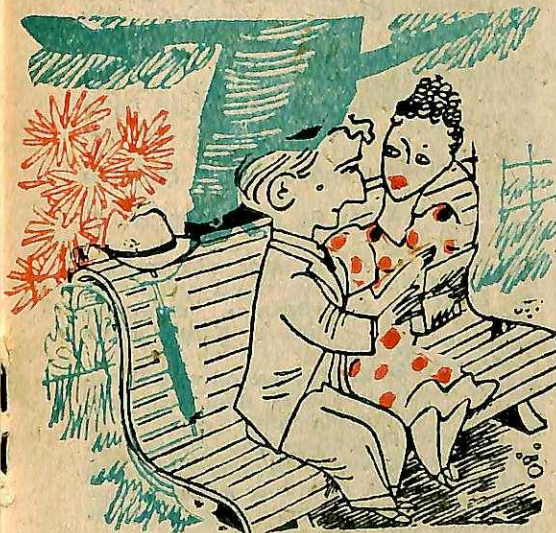
διά, ἱσούλο ντὲν ἱτρῶνε. Ἀναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ...

—Μήπως ἔχετε καμιά μαργαρίτα λί-
γο μαραμένη; Εἶναι ἔξερτε γιὰ ξεφύλ-
λισμα...

ΦΛΕΡΤ

—Δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀγαπητέ, νὰ
σπαταλᾷς κάθε τόσο τὸ «ροῦζ» σου...Πε-
ρίμενε πρῶτα νὰ τελειώσω τὰ φιλήματα.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ένας παροξυσμός γέλιου

Ο πατέρας μου γελούσε πάντα, σαν του παρουσιαζότανε ή κατ'άλληλη ευκαιρία, και πάντοτε μάς παρότρυνε να μην αποφεύγουμε την χαρά και το γέλιο. Στο φόντο της πάντα χαρούμενης οικογενείας μας, αντανακλούσε πολύ παράξενα η παρουσία του «θείου» Πέτρου, ενός μακρινού μας συγγενούς.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας μεσόκοπος, πάντα κατσουφιασμένος και πολύ τυπικός. Φορούσε μια αυστηρή ρεδιγκότα και μια φαρδιά γραβάτα. Σε μας, στα παιδιά προξενούσε λίγο φόβο, μα κατά βάθος τον συμπαθούσε. Εκείνη την εποχή εγώ ήμουν 15 χρονών. Ο αδερφός μου ήταν μικρότερός μου κατά τρία χρόνια κι' η αδελφή μου η Σοφία, μια αρκετά νόστιμη κοπέλλα, ήταν τότε δεκαενηνιά έτων δεσποινίδα.

Ταχτικά επίσης μας επισκεπτότανε και κάποιος άλλος μακρινός συγγενής μας, ο Στέφανος, που φοιτούσε τότε σε μια ανώτερη έμπορική σχολή.

Αυτός ταίριαζε περίφημα στην παρέα μας, γιατί είχε πάντα το χαμόγελο στο στόμα.

Ο θείος Πέτρος δεν αγαπούσε τον Στέφανο. Ο Στέφανος τον κορόιδευε, έννοείται, όταν εκείνος έλεγε, γιατί άλλοιώς θάταν πολύ επικίνδυνο.

— Έξ' άλλου — έλεγε ο Στέφανος, σαν να ζητούσε να δικαιολογήσει τον εαυτό του — ο θείος δεν καταλαβαίνει από άστεια, και θα μπορούσε να προσβληθεί και να θυμώσει. Ένώ κατά βάθος είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος!

Γελούσαμε πρό παντός που ο θείος Πέτρος έδειχνε μια ολοφάνερη αδυναμία προς την Σοφία. Της συμπεριφερόταν με μια υπερβολική, σχεδόν κωμική λεπτότητα και μαλίστα, όπως ισχυριζόταν ο αδελφός μου, αν και κανένας δεν ήθελε να τον πιστεύει, συνέθεκε δύο φορές, που ο θείος αποτεινόμενος στη Σοφία κοκκίνισε σαν ένας μαθητάκος.

Το γεγονός ήταν βέβαια αξιοπερίεργο, μα εμείς δεν δώσαμε και πολλή σημασία.

Μια μέρα ο Στέφανος ήλθε μ' ένα σπουδαίο νέο: θρήνη θεοί! Μπορούσε λοιπόν ν' αρραβωνιασθώ με την Σοφία... Σε τρεις μήνες τελειώνει τις σπουδές του και θα προσλαμβανόταν αμέσως, αν όμως... Δυστυχώς υπήρχε ένας όρος: εάν καταθέσει ως έγγραφο πενήντα χιλιάδες.

Τέτοιο ποσόν δεν είχαμε, και ούτε, παρ' όλη την επιθυμία μας, θα μπορούσαμε να μαζέψουμε τόσα χρήματα. Ο Στέφανος για πρώτη φορά στην ζωή του ήταν στενοχωρημένος. Τότε η μητέρα του εξέφρασε μια περίεργη ιδέα:

— Κι' αν το λέγαμε στον... θείο Πέτρο;

Ο πατέρας μου πριν απαντήσει, σκέφτηκε κάμποση ώρα.

— Δεν θάταν άσχημο — είπε, υπογραμμίζοντας την κάθε λέξη, — ο θείος είναι πολύ πλούσιος. Το ποσόν αυτό για κείνον είναι μηδαμινό... Μπορούμε να δοκιμάσουμε.

Εκείνο το βράδυ όλοι ήσαν στο πόδι. Επρόκειτο νάρθη εκείνος από

τον οποίον εξαρτόταν η ευτυχία των δυο νέων.

Ο Στέφανος βέβαια δεν φάνηκε. Θάρχόταν την επομένη για να μάθει την απόφαση... Η μητέρα μου μιλούσε νευρικά:

— Μόνο, έξυπνα και με ήσυχία... Ο θείος είναι καλός άνθρωπος, μα πολύ προσεκτικός, και πρέπει να βεβαιωθεί πως δεν έχει τίποτε να χάσει για μια καλή πράξη... Αφήστε με να συζητήσω μαζί του.

Ο πατέρας φαινόταν πως δεν ήταν και τόσο ένθουσιασμένος για την ιδέα αυτή. Δέχτηκε ωστόσο να μεσολαβήσει η μητέρα.

Ο θείος Πέτρος θάρχότανε στις έπτά, όπως πάντα. Στεκόμουν στο

Μόνο η Σοφία στην κάμαρά της ξελαίε.

μπαλκόνι με τον αδελφό μου και κυττάζαμε πότε θα φανή στην γωνιά του δρόμου. Επί τέλους εγώ πρώτος τον αντίληψα. Περπατούσε με ταχύτερο βήμα από το συνηθισμένο του, φορούσε ένα μαύρο, μαλακό καπέλλο με μεγάλο γύρο. Στην μπουτουνιέρα του παρητήρησα πως φορούσε... ένα άσπρο τριαντάφυλλο!

— Έρχεται... έρχεται! φώναξα, τρέχοντας στο δωμάτιο.

Ο πατέρας μου έγινε ωχρός, ενώ η μητέρα μου κοκκίνισε. Βλέπετε ήταν διαφορετικής ιδιοσυγκρασίας.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, ανοίξαμε αμέσως την πόρτα: άφ'ότου άναμνε τόσο καιρό αυτή την στιγμή. Μας χαιρέτησε με εξαιρετική σοβαρότητα. Παρατήρησα πως οι μύς του προσώπου του παίζανε νευρικά. Κάθισε κοντά στο τραπέζι κι' άρχισε με τη σειρά να κυττάει επίμονα όλα τα μέλη της οικογενείας μας. Το βλέμμα του περισσότερο κάπως σταμάτησε πάνω στο πρόσωπο της Σοφίας. Η αδελφή μου κουνιότανε ανήσυχια πάνω στο κάθισμά της, μα στο τέλος τα νεύρα της δεν άνθεξαν:

— Πάω να κάνω μια βόλτα, είπε.

Φάνηκε αμέσως πως η απόφαση

αυτή της αδελφής μου ευχαρίστησε πολύ τον θείο Πέτρο. Μόλις θγήκε εκείνη, ο θείος αναστέναξε βαθεία κι' έσκουπισε με το μανδύλι του το ιδρωμένο μέτωπό του. Της μητέρας μου στιγμή εκείνη της φάνηκε, φάνηκε, κατάλληλη για ν' άρχισω την άποφασιστική της συζήτηση. Ήλθε μια βαθεία αναπνοή κι' άρχισε να λέει:

— Αγαπητέ Πέτρο! Θέλαμε να σου αναπτύξουμε μια υπόθεση...

Εκείνη την στιγμή συνέθεκε ένα περίεργο γεγονός. Ο θείος Πέτρος, αυτός ο ήσυχος, έγκρατος και τυπικός, στους τρόπους του θείος Πέτρος, με μια άποψη κίνηση έσηκωσε ψηλά το χέρι του κι' άρχισε να μιλάει, ενώ στην φωνή του διαγραφότανε καθαρά η μεγάλη του συγκίνηση.

— Με συγχωρείς, Μαρία, που σε διακόπτω, μα πρέπει πρώτα κάτι να σάς πω... Θα είμαι σύντομος. Αγαπητοί μου, σάς ζητώ το χέρι της Σοφίας! Δεν μ' έχουν πάρει ακόμα τόσο τα χρόνια και μου φαίνεται πως κι' η Σοφία με συμπαθεί λίγο. Έχω πολλά χρήματα και θα κάνω το πάν... για να ευτυχίσω!

Ομιλούσε γρήγορα, σχεδόν χωρίς να αναπνέει, σαν να είχε πυρετό. Όταν τελείωσε, το πρόσωπό του ήταν πολύ ωχρό. Στο μέτωπό του ιδρώτας εγγίμνε τις ρυτίδες και κατέβαινε προς τα κάτω.

Και τότε είδα να συμβαίνει κάτι τι το τρομακτικό: ο πατέρας μου προσπαθούσε να καταπνίξει μέσα του έναν παροξυσμό γέλιου, που από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να ξεσπάσει. Ασφαλώς ο πατέρας μου κατάλαβε αμέσως το κωμικό της καταστάσεως: ο άνθρωπος που έπρόκειτο να βοηθήσει και να κάνει ευτυχία τον έκλεκτό της Σοφίας — ζητούσε να την παντρευτεί ο ίδιος! Αυτό, βέβαια, μα την αλήθεια, ήταν αρκετά άστείο.

Κι' έγινε, εκείνο που φοβηθήκαμε: ο πατέρας μου ξέσπασε στα γέλια!

Η μητέρα θέλησε ν' αποσοδήσει την καταιγίδα: Κατι έλεγε, έκανε νοήματα, μα ήταν πια άργα. Ο θείος Πέτρος αμέσως κατάλαβε την θέση του.

— Καταλαβαίνω. Ήταν φαίνεται ήλιθια ή πρότασις μου, είπε με φοβερή, απελπισμένη φωνή. Σας ζητώ συγγνώμην... Μα δεν έπρεπε να γελάτε...

Κι' εθύς πρόσθεσε με ξαφνικό θυμό:

— Ποτέ πια δεν θα με ξαναβείτε, άθλιοι!!!

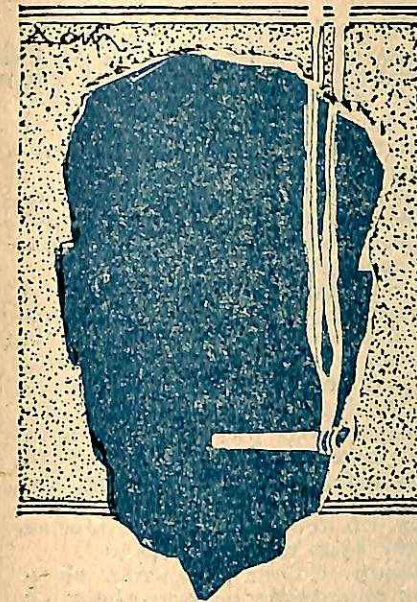
Ρίχτηκε μάλλον προς την πόρτα, παρ' όλη την προσπάθειά του να γελούσε δυνατά, απάνθρωποι, άπληστοι, σκληροί... Μόνο η Σοφία στην κάμαρά της έκλαιε.

Μερικές βδομάδες κατόπιν, ο Στέφανος θρήνη με καλή θέσι και πόρεσε να παντρευτεί την Σοφία.

Ο θείος Πέτρος πέθανε ύστερα από πέντε χρόνια. Αφησε μεγάλη περιουσία, μα όλη για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Έμεις, μας είχε άπαρνηθή μια για πάντα.

Ώστόσο, κάθε φορά που θα θυμηθούμε εκείνη την παράξενη σκηνή σκάνουμε όλοι στα γέλια.

ΜΠΟΓΔΑΝ ΜΠΕΖΙΝΣΚΙ

ΜΕΡΟΣ 1ου

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ... ΜΕΤΑ ΠΑΝΙΚΟΥ

Το μέγαρο του χρηματιστού Ντίκ Χάδρεν ήταν κατασκότεινο κατά τις δυο μετά τα μεσάνυχτα εκείνο το βράδυ, όταν ξαφνικά, σχηματίσθηκε ένα μικρό άνοιγμα σ' ένα από τα παράθυρα του Ισογείου και μια άργυρη αχτίδα της σεληνής λόγισε το σκοτάδι του διαδρόμου.

Μια χλωμή ανδρική μορφή επρόβαλε ύστερα από δυο στιγμές στο άνοιγμα αυτό, που δεν άργησε να μεγαλώσει και, σε λίγο, ένας ψηλός και αδύνατος πηδούσε σαν φάντασμα από το παράθυρο στον διάδρομο.

Ο άγνωστος, όπως είπαμε πιο πάνω, ήταν ψηλός και αδύνατος, φορούσε χονδρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούχας, είχε γκριζό κοστούμι, μια μικρή κρεατοελά κάτω από το άριστερό του αυτί και το ύφος μισοκακόμοιρου ανθρώπου. Αθόρυβα κρατώντας ένα κλεφτοφάναρο στο άριστερό του χέρι, άνοιξε μια πόρτα και μπήκε σ' ένα από τα διαμερίσματα του Ισογείου. Το διαμέρισμα αυτό, ήταν η βιβλιοθήκη του χρηματιστού Ντίκ Χάδρεν.

Ώστόσο, σχεδόν αμέσως, μόλις ο άγνωστος μπήκε στην βιβλιοθήκη και έκλεισε την πόρτα εοπίως του, ένας δεύτερος άνθρωπος πήδησε από το ίδιο παράθυρο που είχε μείνει μισοκλεισμένο, στον ίδιο διάδρομο. Ο δεύτερος αυτός άνθρωπος ήταν το αντίθετο του πρώτου, όσον αφορά την εμφάνισι. Ήταν ένας άνδρας κανονικού αναστήματος και ακαθόριστης ηλικίας, ποχύσαρκος και ροδωκόκκινος, αλλά, παρ' όλη την ποχύσαρκία του, εξαιρετικά ζωηρός και εύκιντος.

Προχώρησε και αυτός αθόρυβα προς την πόρτα της βιβλιοθήκης, από τον φεγγίτη της οποίας έφευγε στον διάδρομο ένα αμυδρό φως, αλλά, στο χέρι του δεν κρατούσε κλεφτοφάναρο, έφ' όσον ο φεγγίτης φωτίζε άσθενέστατα τα θήματά του. Κρατούσε ένα πλακέ πιστόλι μεγάλου διαμετρήματος.

Εφθασε στην πόρτα, έσκυψε, προσπάθησε να κυττάει από την κλειδαρότρυπα και, αδυνατώντας να δει εκείνο που ήθελε να δει, ωρρώθηκε για μια στιγμή με άμυχα-

Τα κατορθώματα του Λ. Φάντασμα

Η μάσκα που σκοτώνει

Του Χέρμαν Λάντον

νία. Ξαφνικά, καθώς περιέφερε ολόγυρά του το βλέμμα του, σφίγγοντας τα σαγόνια του από την ανυπομονησία, χαμογέλασε με ικανοποίηση και ρποχώρησε σ' ένα κάθισμο κοντοπόδαρο. Ίο πήρε και το τοποθέτησε μπρός στην πόρτα, όσο το δυνατό πιο αθόρυβα. Ανεβήκε κατόπιν το κάθισμα αυτό και από τον φεγγίτη κυττάει μέσα στην βιβλιοθήκη. Φαίνεται ότι ο άγνωστος αυτός ήξερε τι θέαμα θα αντίκρυζε, γιατί αμέσως κούνησε χαρακτηριστικά το κεφάλι του και μηχανικά, έφερε το χέρι του στην μέση του.

Αν το χέρι οποιουδήποτε απλωνόταν στο ίδιο μέρος της μέσης του αγνώστου, θα έψαυε ένα ζευγάρι χειροπέδες. Άλλη κίνηση δεν έκαμε ο παχύσαρκος αυτός άγνωστος. Έμεινε στην θέση αυτή ακίνητος σαν άγαλμα δέκα ολόκληρα λεπτά της ώρας και, ξαφνικά, πηδώντας από το κάθισμα, άνοιξε απότομα την πόρτα διατάζοντας και προτεινόντας το τρομερό του πιστόλι:

— Πάνω τα χέρια!

Μπροστά στο ορθάνοιχτο πιά χρηματοκιβώτιο της βιβλιοθήκης, ο άγνωστος με το μισοκακόμοιρο ύφος, στεκόταν ακίνητος και με τα χέρια ύψωμένα. Οι τσέπες του σακκακιού του φαίνονταν και οι δυο παραφουσκωμένες. Μια μουγγαμάρα θάσισε για λίγες μόνο στιγμές και την μουγγαμάρα αυτή την διέκοψε τέλος ένα ειρωνικό γέλιο του παχύσαρκου:

— Καλησπέρα σας, μίστερ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

— Αν δεν απατώμαι, έχω την ευχαιρήτηση να βλέπω μπροστά μου τον Ινσπέκτωρ Σοόμερ, άπλητησε ο άλλος.

— Την έχετε αυτή την ευχαρίστηση. Είμαι κατενθουσιασμένος από την ευχαιρήτηση εκπληξή.

— Και εγώ το ίδιο. Μήνες και μήνες περίμενα την άποψή μου ευτυχία.

— Γι' αυτό και η συνάντησή μας αυτή άρχισε με γέλια. Τόσο το καλλίτερο, Ινσπέκτωρ. Θα περάσουμε θαυμάσια απόψε! Θα γελάσουμε με την καρδιά μας!

— Εγώ άρχισα κιόλας να γελώ αλλά όπως σήδησε τα πολλά τα γέλια θα τα κάνω στο τημά.

— Στο τημά; Ποιό τημά;

— Το αστυνομικό. Εκεί που θα άδειάσουμε τις παραφουσκωμένες αυτές τσέπες σας να δούμε τί έχουν μέσα.

—Τί περίεργοι άνθρωποι τέλος πάντων που είναι αυτοί οι αστυνομικοί! Ώστόσο, για να άδειασθούν Ινσπέκτωρ οι τσέπες ενός ανθρώπου στο αστυνομικό τημά, χρειάζεται η συνεργασία δυο ανθρώπων. Ο ένος να ώδηγήσει τον άλλο στο τημά-

μα και ο άλλος... να δεχθώ να άδηγηθώ στο τημά!

— Πώς είπα; Δεν το κατάλαβα αυτό το τελευταίο...

—Τί ξεροκέφαλος που είσαι, Ινσπέκτωρ! Γι' αυτό και δεν θα κάνης τίποτα το άξιο λόγου στην ζωή σου. Γι' αυτό και δεν θα κατορθώσης να συλλάβης... ούτε τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

— Νομίζεις; Πλησίασε λοιπόν να δούμε αν εφραμίζονται στα χέρια

Ένας ψηλός άνδρας πηδούσε σε λίγο από το παράθυρο στο διάδρομο.

σου αυτές οι χειροπέδες. Είναι νεωτάτου τύπου, τελείως άνώδυνες. Εμπρός! Κάμε γρήγορα.

—Είσαι θιαστικός βλέπω, Ινσπέκτωρ.

—Πολύ! Άς μη χάνουμε λοιπόν τον καιρό μας... Και πρό πάντων...

άφησε αυτό το μισοκακόμοιρο ύφος...

—Το ύφος μου σου φτάνει τώρα;

—Ναι. Σου πηγαίνει θαυμάσια, αλλά δεν πάνει πιά... Εμπρός!...

Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» είχε κιόλας καταστρώσει το σχέδιό του, αλλά, την στιγμή που προχώρησε προς τον διάσημο αστυνομικό έπιθε αρτητή με τα δυο του χέρια τεταμένα, έγινε κάτι το άπρόοπτο που τον βοήθησε εξαιρετικά στην επιτυχία του, σάμπως να ήθελε ή θεία πρόνοια να θεοδώσει τον άσυννομικό, ότι θεοί και δαίμονες ύπεστήριζαν αυτόν τον σατανά, που, τόσες και

τόσες φορές τὸν εἶχε γελοιοποιήσει. Δὲν ἀπείχε ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ παρὰ ἓνα μῶλις μέτρο καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ θάλλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ κόλπου του, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ πάνω πάτωμα μιὰ δι-απεραστική ἀλλὰ πνιγμένη φωνὴ γυναικός, ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ τὸ ῥίγος ὁποιοδήποτε. Ταυτοχρόνως μὲ τὴν φωνὴν αὐτὴ ἀκούσθηκε ὁ γδοῦ-πος ἀνθρωπίνου σώματος ποὺ πέ-φτει σὲ πάτωμα ἀπὸ παρκὲ καὶ σχε-δὸν ἀμέσως ἐπηκολούθησαν βιαστικὰ ὑπόκωφα ἔθματα ἀνθρώπου ποὺ ἀπομακρύνονταν.

—Τί γίνεται κεῖ πάνω, Σοῦμερ! ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμα ὁ θρυλικὸς λω-ποδύτης ρωτήσῃ, ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦ-μερ τὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικὰ καὶ μηχανικὰ, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πι-στολί του. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐκείνη ἀ-μηχανία τοῦ ἀστυνομικοῦ περιέμενε ὁ θρυλικὸς λωποδύτης γιὰ νὰ δρά-σῃ. Ἀφ'ηρόντας τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του, ἐσπρώξε βίαια τὸν παχύ-σαρκο ἀστυνομικὸ ἀπὸ τὸ στήθος. Μὲ τὸ σπρώξιμο, ἐκείνος συνήλθε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔκαμε νὰ ὀπι-σθοχωρήσῃ ἓνα-δυὸ ἔθματα γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του, ἀλ-λά τὰ πόδια του μπερδεύτηκαν στὸ χαμηλὸ καθισματάκι ποὺ ἐβρίσκονταν πίσω του ἀκριβῶς καὶ ξαπλώθηκε μὲ πάταγο στὸν διάδρομο, μὲ τὰ πό-δια του στὸν ἀέρα.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ, ὁ «Λωπο-δύτης-Φάντασμα» ἀκούγει ἀπὸ τὸν ἑρῶμο, ποδοβολητὸ πολλῶν ἀτόμων μέσα στὸ μέγαρο, ἀνδρικές ὑλασφί-μιες καὶ στριγγές γυναικῶν, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ πανικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ου

ΠΟΛΥ ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν 5 τὸ πρωῒ, ὅταν ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, ἔφθασε μὲ τὴν κομψὴ του κούρσα στὸ μέγα-ρο του καὶ, λίγο ἔλειπε, τὸν ξεφώνι-σῃ, βλέποντας στὴν πόρτα τοῦ τὸν ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ μὲ δεμένο τὸ κε-φάλι.

—Ἄου! Ὁ Σοῦμερ! Καὶ σὲ τί χάλια! Ποῖος σοῦσπασε τὸ κεφάλι; —Τὸ κεφάλι;... Χμ!... Θὰ σὲ πῶ στὸν δρόμο... Ἀφ'ἡς τὴν κούρσα σου καὶ πάμε...

—Ποῦ; —Θὰ σοῦ πῶ στὸν δρόμο... —Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. —Τὸ πιστεύω. Κουρασμένος εἶμαι κι' ἐγώ. Πάμε ὡστόσο. Καὶ παίρνοντας τὸν ἀπὸ τὸ μπρά-τσο, τὸν τράβηξε στὸν ἀνήφορο, ρω-τώντας:

—Ποῦ ἴσουςα ὡς τώρα; —Παρέα μὲ μιὰ ὥραία κυρία, Λοι-πόν; Ποῦ μὲ πᾶς;

—Στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος... τοῦ κεφαλιού μου. Μὲ λίγα λόγια. Παρηκολούθησα τὸν «Λωποδύτη-Φάν-τασμα», τὸν εἶδα νὰ μπαίνει στὸ μέ-γαρο τοῦ Ντίκ Χάδρεν, τὸν ἀφῆσα νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ, τὴν στιγμήν ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ τοῦ περάσω τὶς χειροπέδες, μὲ χτύπησε χάμω σὰν χταπόδι καὶ μοῦ-κανε ἔτσι τὸ κεφάλι.

—Τέτοιο κεφάλι, σπᾶσιμο ἦθελε. Ἀφοῦ δὲν παραιτεῖσαι ἀπὸ τὴν κα-ταδίωξή του...

—Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω καὶ ἐγώ. Τὸ καταληκτικὸ ὡστόσο εἶναι ὅτι τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμήν, στὸ πάνω

πάτωμα, ἡ λαίδη Ρούθ Χάδρεν ἀφη-νε μιὰ σπαρακτική κραυγὴ καὶ ἔ-μενε κόκκαλο.

—Τί μοῦ λές! Πέθανε ἡ ὥραία αὐ-τὴ γυναίκα;

—Πέθανε, ὅπως σοῦ εἶπα. Ὁ θάνα-τός της, μολοντὶ πιστεύεται ὅτι πέ-θανε ἀπὸ συγκοπή, μὲ θάζει σὲ ὑ-ποψίες. Ἐνας ἀνθρώπος ποὺ πεθαί-νει ἀπὸ συγκοπή, δὲν ἀφήνει σπα-ρακτικὴ κραυγὴ.

—Μπράβο, Σοῦμερ! Βλέπω μὲ χα-ρὰ μου πὼς δὲν εἶσαι τόσο ἡλίθιος ὅσο φαίνεσαι.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο. Παραδέχομαι τὴν ἡλιθιότητά μου, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ μου πάθημα. Ὡστόσο, αὐτὴ τὴν στιγμήν δὲν πρό-κειται νὰ ἐξετάσουμε τὸν βαθμὸ τῆς ἡλιθιότητός μου... κι' ἂν ὡς τὸ τέλος θὰ μὲ μεταχειρίζεται ὡς ἡλίθιον ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα». Πρόκειται γιὰ τὸν θάνατο τῆς Ρούθ Χάδρεν. Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της δὲν φημιζε-ται γιὰ τὴν ἐντιμότητά του...

—Ἀποδείξει πὼς δέχθηκε τὴν νυ-κτερινὴν ἐπίσκεψιν τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»...

Μὲ τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις φθάσανε στὸ μέγαρο τοῦ Ντίκ Χά-δρεν, ὅπου παρηγόρησαν ἐξαιρετικὴ κίνησιν καὶ ὁ Σοῦμερ τράβηξε μέσα τὸν φίλο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ου

ΜΙΑ ΑΠΑΙΣΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΕ ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅταν οἱ δυὸ φίλοι μπῆκαν στὸ δωμάτιο τῆς Ρούθ, τὸ ἔβηκαν κατὰ-μέσο ἀπὸ δικαστικούς καὶ ἀστυνο-μικούς, ποὺ δὲν εἶχαν ὡστόσο ἀγγί-σει τὸ παραμικρὸ ἀντικείμενο. Ὁ ἀνακριτὴς μῶλις εἶχε φθάσει καὶ, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν προανάκρισιν, ἔρρι-χνε μιὰ τελευταία ματιά στὸ πτώ-μα. Σὲ μικρὴ ἀπόστασιν, ὁ Ντίκ Χά-δρεν σκούπιζε τὰ κατακόκκινα μά-τια του καὶ διηγείτο τὰ διατρέ-ξαντα.

Ἦταν ἀπαίσιον τὸ πρόσωπο τῆς Ρούθ. Τὰ ὥραία χαρακτηριστικά της εἶχαν ἀλλοιωθῇ σὲ σημεῖον ποὺ τὴν καθιστοῦσαν ἀποκρουστικὴ. Τὰ γλαρωμένα ἀπὸ τὴν φρίκην ματὰ της, ἔδιναν στὴν μελανισμένην τῆς μορφήν κατὰ τὸν τερατώδες. Ὁ Μάρ-τεν Ντάλ πλησίασε καὶ περιεργά-σθηκε τὸ πτώμα. Ἐξαιρετικὴ αἰσθη-σὴ τοῦ ἔκαμε τὸ νύχι τοῦ μέσου δα-κτύλου τοῦ δεξιοῦ τῆς χειροῦ, ποὺ ἦταν πρόσφατα σπασμένο καὶ ὀλίγο ματωμένο. Φαινόταν πὼς τὸ νύχι αὐ-τὸ εἶχε μπλέξει κάπου λίγες στιγ-μές πρὸ τοῦ θανάτου τῆς καὶ εἶχε σπᾶσει.

—Πῶς ἔσπασε τὸ νύχι τῆς αὐτό; ρώτησε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ντίκ Χάδρεν.

—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται καὶ ἐμένα περιέργον, ἀποκρίθηκε ὁ Χάδρεν πλησιάζοντας. Δὲν μπορῶ ὡστόσο νὰ ἀπαντήσω θετικά, γιατί, ὅταν με-τὰ τὴν κραυγὴν τῆς ἔβηκα καὶ ἔ-τρεξα τρομαγμένος μὲ τὶς ὑπέρ-τριες στὸ δαμάτιό της, τὴν ἔβηκα με πεθαμένη. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ καυμένη ἡ γυναίκα μου ἐφοβεῖτο τὰ φαντάσματα. Στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου ποὺ βλέπετε πλάι στὸ κρεβάτι τῆς, εἶχε πάντοτε ἓνα πε-ρίστροφο. Φαντάζομαι λοιπὸν πὼς ἔβηκε ἀπὸ κάποιο κακὸ ὄνειρο ἢ ἐφιάλτη, τῆς φάνηκε πὼς εἶδε φάν-τασμα ἐπέναντί της καὶ ἄλλως τὸ χέρι της στὸ συρτάρι κρυψάζοντας

μὲ φρίκην, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ περιστρο-φὸ της. Παρατηρήσατε ὡστόσο! Τὸ κλειδάκι τοῦ συρταρίου ἔβρισκεται ριγμένο στὸ χαλί! Τὸ νύχι τῆς θά-σπασε μὲ τὴν ἀπότομην προσπάθειά της νὰ τραβήξῃ τὸ κλειδωμένο συρ-ταράκι.

—Πραγματικά, ἔτσι θὰ ἔσπασε, ἀ-ποκρίθηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἀπομα-κρυνόμενος καὶ κυττάζοντας μὲ με-γάλη προσοχὴ ὅλα.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴν ἀρχίσε ἡ προανάκρισις καὶ κανεῖς, οὔτε αὐ-τὸς ὁ Σοῦμερ, δὲν πρόσεξε τὴν ἀπο-μάκρυνσιν τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖ-ος ἀρχίσε νὰ περιέρχεται τὰ διάφο-ρα διαμερίσματα τοῦ μεγάρου. Ὁ-ταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα τελείωσε ἡ προανάκρισις καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ πληροφορήθηκε τὶς καταθέσεις τοῦ Σοῦμερ, τοῦ Ντίκ Χάδρεν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ μεγάρου, στράφηκε πρὸς τὸν φίλο τοῦ ἀστυνομικοῦ:

—Σοῦμερ, ἀρχίσε λέγοντας, οἱ ὑ-πόνοιές σου ἀποδεικνύονται ἄσκιμες καὶ μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς τὶς χει-ροπέδες σου στὰ χέρια τοῦ μίστερ Ντίκ Χάδρεν, γιὰ νὰ παρηγορηθῇς ποὺ δὲν τὶς πέρασες στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

Ὁ κύκλος ἐστένεψε γύρω ἀπὸ τὸν Σοῦμερ καὶ τὸν Μάρτεν Ντάλ, ἐνῶ ἓνας ἀστυνομικός, εἰδοποιημένος ἀ-πὸ τὸν Σοῦμερ, ἔκλεισε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ ἔγῃ κανεῖς.

—Εἶναι τρελλὸς αὐτός ὁ κύριος; ρώτησε ὁ Ντίκ Χάδρεν, προσ-παθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυ-χραιμία του.

—Ὅχι καὶ τόσο, ἀποκρίθηκε κύρι-ος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὁ Μάρτεν Ντάλ. Κάμε ὅπως σοῦ εἶπα, Σοῦμερ. Τὶς χειροπέδες σου...

—Τὸ ἴδιο κάνει. Πες πὼς τοῦ τις πέρασα κιόλας. Λέγε ν' ἀκούσου-με...

—Βρισκόμεθα, κύριε, μπροστὰ σ' ἓνα «τέλειον ἔγκλημα», ἢ μάλλον σὲ ἀπόπειρα «τελείου ἔγκληματος», ἀρχίσε λέγοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἡ ὥραία Ρούθ ἦταν ἀτυχῶς νευρασθε-νικὴ καὶ ἐφοβεῖτο τὰ φαντάσματα. Εἶχε κολοσσιαία ἀτομικὴ περιουσία καὶ οἱ ὑποπτες, ἐργασίες τοῦ συζύ-γου τῆς δὲν ἐπῆγιναν θαυμάσια τὰς τελευταῖας, ἀν δώσουμε πίστη σὲ ὅσα λέει ὁ κύκλος του. Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ ἡ Ρούθ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Ντίκ, κάτοχος τῆς κολοσσιαίας πε-ριουσίας τῆς ἡ μεγαλὴ μέρους αὐ-τῆς. Γνωρίζοντας ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν νευρασθενικὴ καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο τὰ φαντάσματα, εἶχε γεμίσει τὴν βιβλιοθήκην του μὲ βιβλία περὶ φαν-τασμάτων. Πηγαίνετε νὰ τὰ δῆτε στὴν βιβλιοθήκην καὶ νὰ φρίξετε μό-νο μὲ τοὺς τίτλους! Ἐτσι, τὴν ἔκα-νε σωστὸ κουρέλι καὶ σημερα τὴν ἔ-ξαπέστειλε... μὲ φυσικὸ θάνατο!

Πῶς; Τὸ λέγουν ἡ κατάθεσιν του καὶ οἱ καταθέσεις τῶν ὑπηρετῶν! Ἐκεῖνος κατέθεσε ὅτι ἔβηκε τρο-μαγμένος μὲ τὶς φωνές της, ἀναφε-ρὸς τὸ ἡλεκτρικὸ καὶ ἔτρεξε στὸ δαμά-τιό της μὲ τὶς ὑπέρτριες, ὅπου τὴν ἔβηκε πεθαμένη! Τὸ δαμάτιό του ὡστόσο ἔβρισκεται παρσπλεύρως τοῦ δωματίου αὐτοῦ καὶ τὰ δαμάτια τῶν ὑπηρετῶν ἐβρίσκονται στὸ τρί-το πάτωμα! Πῶς γίνετο καὶ μπῆκαν μαζί στὸ δαμάτιο;

—Οἱ ὑπηρετίες δὲν εἶχαν ἀποκοι-μηθῇ καὶ τρέξαν μὲ τὴν πρώτη τῆς φωνῇ. —Κατὰ τὶς καταθέσεις ὧλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Σοῦμερ, ἡ γυναίκα οὐκ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ξένη εὐθυμογραφία

Τὸ πουλόβερ τῆς Κυρίας

Ἐνας διάλογος τοῦ Μαξίμ

Πρόσωπα:

EKEINOS.

EKEINH.

Ο ΠΕΝΗΝΤΑΡΗΣ ΚΥΡΙΟΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Α'

(Ἡ σκηνή, σ' ἓνα μικρὸ ἐστιατό-ριο οὔτε πρώτης ἀλλ' οὔτε καὶ τε-λευταίας τάξεως. Ἐνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἐστιατορίκια ὅπου τρώγει κανεῖς καλὰ, χωρὶς νὰ πληρώσῃς τὰ μαλλο-κέφαλά σου. Σ' ἓνα τραπέζι κα-θεστὰ ἓνας σοβαρὸς κύριος, πενην-τάρης περίπου, ὁ ὁποῖος μῶλις ἔχει ἀρχίσῃ τὴν σούπα του. Σὲ λίγο ἀνοί-γει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἓνα γεῖνος. Ἐκεῖνος ἔως 30 ἐτῶν, ψη-λός, κομψός, ὥραιο παιδί. Ἐκείνη, ἀπὸ 20—25, δροσερὴ γελαστή. Πη-γαίνουν καὶ κάθονται σ' ἓνα τραπέ-ζι, δίπλα στὸν πενηντάρη κύριο. Αὐτὸς τοὺς ρίχνει μιὰ ματιά καὶ συ-νεχίζει τὴν σούπα του ἐνῶ τοὺς ἀ-κούει νὰ μιλοῦν).

EKEINOS.—Τί θὰ πάρῃς, ἀγάπη μου; EKEINH.—Δὲν ξέρω... τί ἔχει; EKEINOS.—(παίροντας τὸν κατάλο-γο).—Ζωμὸ κρέατος μὲ χόρτα, σούπα φακές, ἀρνάκι, ψητὸ πατάτες, ψάρι μαγι-ο-νέζα, σηκοτάκια σωτέ... Θέλεις ἓνα ψά-ρι μαγιονέζα;

EKEINH.—Ναί.

EKEINOS.—Ὁραία. (Φωνάζει τὸ γκαρσόνι καὶ δίνει παραγγελία).

EKEINH.—Ἐχω μιὰ πείνα, χρυσού-λη μου...

EKEINOS.—Ἄμ' ἐγώ! Ἐτσι μοῦρξε-ται νὰ σὲ φάγω ζωντανή.

EKEINH.—Ἀνθρωποφάγε! (γελοῦν).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—(μ' ἓνα χαμόγελο καλω-σύνης καὶ συμπαιδείας).—Ἀχ ναι... ὅταν ἐρωτευμένοι, ἡ νύμφη, ἀνα-στενάζει καὶ ξανασκάβει στὴ σούπα του).

(Ἐχουν περάσει σαράντα λεπτά τῆς ὥρας. EKEINOS, EKEINH καὶ ὁ ΚΥΡΙΟΣ βρίσκονται στὰ φρούτα. ὁ ΚΥΡΙΟΣ καθαρίζει περίκομψα ἓ-να μήλο. EKEINOS ἐσφυοδίζει μιὰ μπαλάντα καὶ EKEINH καταβορβί-ζει λαίμαργα μιὰ πιάστρα μὲ κρέμα σαντιγύ).

EKEINH.—Ἀγάπη μου...

EKEINOS.—Χρυσό μου...

EKEINH.—Θάθελα νὰ σοῦ μιλοῦσα...

EKEINOS.—Γιατί πράγμα;

EKEINH.—Νά, γιὰ κείνο τὸ πουλό-βερ...

EKEINOS.—Πάλι;

EKEINH.—Μὴ θυμῶνῃς μπεμπούκο μου, μ' ἀρέσει τόσο πολύ...

EKEINOS.—Σὲ παρακαλῶ. Λιλή... Σοῦ τῶχα πῇ τόσες φορές, μὴ μοῦ ξανα-κάνῃς κουβέντα γι' αὐτὸ τὸ πουλόβερ.

EKEINH.—Μὰ γιατί χρυσό μου;

EKEINOS.—Γιατί στοιχίζει καὶ ἐγώ δὲν ἔχω λεπτὰ γιὰ περὶτὰ πράγματα.

EKEINH.—Τὸ λές περὶτὸ πρᾶγμα αὐτό;

EKEINOS.—Δὲν ξέρω τί εἶναι, πάν-τως δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ πάρω. Του-λάριστον φέτος.

EKEINH.—(πειστωμένη).—Καὶ ὅμως, θὰ σοῦ τὸ πάρω.

EKEINOS.—Ὅχι!

EKEINH.—Ναί!

EKEINOS.—Ὅχι, ὄχι, ὄχι...

EKEINH.—Εἶσαι σκληρὸς (χλαίει).

EKEINOS.—(μαλακά).—Ἐλα δὰ πῶ-ρα, μὴν κάνῃς ἔτσι καὶ μᾶς βλέπουν. Πᾶ-ψε...

EKEINH.—Εἶσαι ἓνας ἐγωῖστας. Ὁ-ταν πρόκειται γιὰ μένα φέρνεις πάντα τὸν καταχλωμό, ἐνῶ ἐσύ...

EKEINOS.—Τί ἐγώ;

EKEINH.—Ὁ,τι θελήσῃς τὸ παίρνεις.

—Εἶσαι σκληρὸς!..

Νά, ἐκείνη τὴ μοτοσακλέττα πῇ...

EKEINOS.—Ναί, ἀλλὰ τὴν μοτου-σκέττα τὴν ἀγόρασα μὲ τὰ λευκά μου.

EKEINH.—Ὁραία, τὸ ἴδιο, θὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν μπλούζα μου.

EKEINOS.—Ἀπλά, θέλεις νὰ πῇς πὼς θὰ τὴν ἀγοράσῃς μὲ τὰ δικά σου τὰ λεπτὰ;

EKEINH.—Ὅχι, θέλω, ἀλλ' ὅτι ὅ-πως ἀγόρασες τὴν μοτοσακλέττα μὲ τὰ λεπτὰ σου θ' ἀγοράσῃς καὶ τὸ πουλόβερ.

EKEINOS.—(εἰρωνικά).—Εἶπα κι' ἐ-γώ, μήπως θάδεγαζες ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον ταμείον σου...

EKEINH.—(πικραμένη).—Κοροϊδεύεις κιόλας! Καὶ ὅμως ζῶσα καλλίτερα ἔταν ἡμουν μὲ τοὺς δικούς μου...

EKEINOS.—Ναί, θέλω. Θὰ μὲ πῇς τώρα ὅτι σοῦκαναν ἔλας τὶς ἰδιοτροπίες, ὅτι σοῦ ἀγόραζαν αὐτὸ ποὺ ἤθελες, ὅτι ἦσουν βασίλισσα κοντά τους.

EKEINH.—Ἀκριβῶς.

EKEINOS.—Τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ξαναγοῖσῃς στοὺς δικούς σου;

EKEINH.—Τὸ λές αὐτὸ γιατί ξέρεις ὅτι εἶναι τώρα πιά πολὺ ἀργά!

EKEINOS.—Ποτέ δὲν εἶναι ἀργά γιὰ κάτι ποὺ θέλεις κανεῖς νὰ κάνῃς.

EKEINH.—Ὅποτε σὰ νὰ λέμε, μὲ δῶ-χνεῖς!

EKEINOS.—Διόλου, ἀλλὰ δὲν θὰ μπο-ροῦσα νὰ σὲ ἐμποδίσω ἂν ἤθελες νὰ ξα-ναγοῖσῃς στοὺς γονεῖς σου.

EKEINH.—Καὶ ἂν τῶπαιρνα κατὰ γράμμα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές;

EKEINOS.—(πειστωμένος).—Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

EKEINH.—Κύττα καλὰ, ξέρεις ὅτι...

EKEINOS.—(σηκώνεται κατακόκκινος).—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ Λιλή, τὸ ξέρεις ποὺ ἐα-ρέθηκα πιά αὐτὲς τὶς ἱστορίες; Βαρῆθηκα σοῦ λέγω, βα—ρέ—θη—καί!..

(Πετάει τὴν πετσέτα του στὸ τρα-πέζι, παίρνει τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὴν κρεμάστρα καὶ φεύγει. Ἐκείνη τὸν κυττάζει κατάπληκτη. Δὲν πι-στεύει στὰ μάτια της).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μόνος του).—Πῶ! Πῶ! Τὰ τραγονάκια μου τὰ ταίχρισαν ἀσχη-μα. Καὶ εἶναι τόσο χαριτωμένη ἡ μικρού-λά!.. Ἀνμποροῦσα νά...τὴν παρηγορήσω.

Ἄς δοκιμάσωμε. Εἶναι ἓνα κομμάτι πρω-τῆς τάξεως καὶ δὲν πρέπει ν' ἀφήσω τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ διαφύγῃ. (Φωνάζει, πρὸς τὴν Λιλή). Πολὺ γρηγορὰ θυμῶναι ὁ κύριος...

EKEINH.—.....

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Εἶναι σύζυγός σας;

EKEINH.—Σὰς παρακαλῶ κύριε, νὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη...

(Τὰ μάτια τῆς γεμίζουν δάκρυα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—(μὲ προσποιητικὴ συγχί-νηση).—Ἐλάτε, ἔλατε τώρα, μὴν κλαί-τε κι' ὅλα θὰ διορθωθῶν.

EKEINH.—Καὶ ὅμως, σηκώθηκε κι' ἐφυγε!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Θὰ ξαναγοῖσῃ.

EKEINH.—Ὁ, ὄχι! Δὲν τὸν ξέρεις ἐσείς. Ἐγὼ εἶνα πείσμα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Καὶ ὅμως, φαίνεται νὰ σὰς ἀγαπᾷ.

EKEINH.—Μ' ἀγαποῦσε, ἔκανε σὰν τρελλὸς νὰ μὲ πάρῃ. Ἐφ'ἡς ὅμως τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μὲ βαρεθῇ καὶ νὰ δείξῃ ποῖος εἶναι! Τὸν παληάνθρωπο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μόνος του).—Ὁ! Ὁ!.. Τὰ τραγονάκια μου τὰ τραγοῖσαν ἀσχη-δὲς ἐπωφεληθῶ (φωνάζει). Τί μοῦ λές ἐκεῖ. Τόσο λοιπὸν σὰς ἔχει πρῆξει;

EKEINH.—(ἐσπᾷ σὲ νέα κλάμματα).—Μοῦ ἔχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸν κα...

EKEINH.—(τὸν διακοπτεῖ).—Τί εἶ-πατε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τίποτα.

EKEINH.—(σὰν νὰ μονολογῇ).—

ραπάνω το δικαίωμα αυτό, κυρία μου!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Λέτε; — Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Βεβαιότατα (μόνος) την καταφέρνω σιγά-σιγά... ΕΚΕΙΝΗ.— Έλατε, όμως, πού δεν είμαι εγώ συννηθισμένη σ' αυτά... Κι' ε-πειτα πρέπει να έρθη κανείς το κατάλλη-λο πρόσωπο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χαϊδεύοντας το μουστάκι του).— 'Α, ότο γι' αυτό αν θα θέλατε... ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει και συνέχε-ται).—Κύριε! Νομίζω ότι προχωρήσατε πολύ. Για ποιά με παίρνετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με θράσος).— Για μία δυστυχήμένη και νόστιμη γυναικούλα που δεν αξίζει την δυστυχία της και πού πρέπει να την βοηθήσει κανείς να απαλ-λαγή από αυτήν!.. Βεβαιωθήτε, όμως, κυρία μου, ότι δεν θέλεα ποτέ να νομι-ζετε ότι το κάνω αυτό για να εκμεταλ-λευθώ μία δυστυχία...

ΕΚΕΙΝΗ (μόνη).— Και όμως, θαπρε-πε να τον εκδικηθώ τον παληάνθρωπο! (Ρίχνει μία πλάγια ματιά στον πενήντα-ρη κύριο). Δεν είναι και για πέταμα ο γέρος. (Φωναχτά). Σας πιστεύω κύριε, αλλά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δεν πρέπει να διστάζε-τε διόλου, κυρία μου. 'Αφού σας φέρονται έτσι, πρέπει να τοϋ το πληρώσω, ναι!..

ΕΚΕΙΝΗ.—Θα τοϋ το πληρώσω, ναι!.. Ο ΚΥΡΙΟΣ (με πρόσωπο που λάμπει από χαρά).— Είμαι πολύ εύτυχης κυρία μου πού θα σας βοηθήσω εγώ σ' αυτό... θέλετε ν' αρχίσουμε;

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη).— Τί έννοεί-τε!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Νά, θα μπορούσα αϊ-φνης, για ν' αρχίσουμε να σας προσφέρω τον κινηματογράφο. Έβρω έναν πού παίζει ένα φίλμ τρέλλα!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί φίλμ; — Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Ενα περιπετειώδες.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Α! 'Οχι! 'Αγαπάει κι' εκείνος πολύ τὰ περιπετειώδη φίλμ, κι' αυτή την στιγμή, ασφαλώς θα είναι, σε κανένα σινεμά πού παίζεται το φίλμ πού λέτε... 'Ισως σ' αυτό πού θα πάμε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (διστακτικός).— Τότε... ΕΚΕΙΝΗ.— Τότε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε, δεν πάμε κάπου όπου θα ήμαστε μονάχα οι δύο μας; ΕΚΕΙΝΗ (ξεροκοκκινίζοντας).— Τί λέτε, κύριε!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μά είπαμε ότι πρέπει να εκδικηθώ. Δεν είδατε πώς σας φέ-ρθηκε; Ούτε τον λογαριασμό δεν πλη-ρώσε.

ΕΚΕΙΝΗ (με αγανάκτηση).— 'Αλή-θεια! 'Α το κτήνος! Τον χωριάτη!.. Θα το πληρώσω όμως ακριβά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Ακριβότατα! τοϋ άξί-ζει. Γκαρσόν, τον λογαριασμό της κυρίας σε παρακαλώ και τον δικό μου!.. (Πλη-ρώνει τους δυο λογαριασμούς). 'Εν τάξει τώρα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί θα σκεφθώ, όμως, κι' αυτό το γκαρσόν!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τοϋ έδωσα ένα γεναίο πουρμπουάρ και έτσι δεν θα σκεφθώ τί-ποτε.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλώνοντας τὰ μάτια).— Δεν θα τολμήσω ποτέ να ξαναρθώ εδώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και όμως, έχετε δικό να σκέπτεσθε έτσι. Δεν κάναμε νομίζω κανένα κακό...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι, βέβαια. Δηλ. όχι ά-κόμη, αλλά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έλατε, έλατε, τώρα κάνετε σαν μαθητιούλα της τρίτης τοϋ δημοτικού.

ΕΚΕΙΝΗ (σαν προσβεβλημένη).— 'Ε-χω! 'Εχετε δικό!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (θριαμβευτικά).— 'Ετσι ντέ!... Λοιπόν πάμε τώρα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πού;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πρώτα-πρώτα, θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω έκείνο το πουλόβερ...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Οχι!.. Στοιχίζει πολλά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πόσα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τραχόσια πενήντα φρά-γκα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί μοϋ λέτε! Και για ένα τόσο μικρό ποσό ο σύζυγός σας σας χάλασε την καρδιά;

ΕΚΕΙΝΗ.— Βλέπετε, κύριε, τί τέρας είναι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τέρας σωστό. 'Ελά-τε, όμως, πάμε και περνάει η ώρα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί θα σκεφθώ, όμως, για μένα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Οτι είσατε μία χαριτω-μένη γυναικούλα πού αξίζει κάθε θυσία.

ΕΚΕΙΝΗ (φιλάρεσχα).— Λέτε αλή-θεια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μέσα σε πελάγη εύτυχί-ας).— Σας το όρκίζομαι!

ΕΚΕΙΝΗ.— Ντρέπομαι, άχ πώς ντρέ-πομαι!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κάνει πώς δεν ακούει).— Στόν μικρό τοϋ καταστήματος! Πσι! μι-κρέ, φώναξέ μας ένα ταξί.

('Ο μικρός θγαίνει).

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά πού πάμε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πρώτα πρώτα στά έμ-πορικά να σας πάρω το πουλόβερ σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Κι' έπειτα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Επειτα... Μά δεν εί-παμε; Θα πάμε να το εγκαινιάσουμε!

Σοφά λόγια

'Ο άνθρωπος μπορεί να υ-ψώσει το ανάστημά του για να φθάση την άρετή, ή άρετή όμως δεν σκύβει ποτέ για να φθάση τον άνθρωπο.

ΦΕΝΕΛΟΝ

'Ο άνδρας είναι πάντοτε ώραιος όταν έχη ώραία ψυχή.

ΟΡΑΤΙΟΣ

'Η συνείδησις είναι για τή ψυχή ότι το ένστικτο για το σώμα.

Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Δεν έχει ήθικες βάσεις ο άνθρω-πος πού δεν κάνει το κακό από φόβο και μόνο.

ΜΠΟΣΟΥΕ

'Εκείνοι πού δεν ξέρουν να κάμ-πτωνται, σπάνουν ξαφνικά.

ΜΠΟΣΟΥΕ

Τίποτε δεν είναι πιο περίπλοκο από τοϋ να θεωρή κανείς την ζωή πολύ απλή.

Β. ΟΥΓΚΩ

Κανείς δεν μπορεί να έργασθί τιμία για τον εαυτό του, αν δεν έργασθί έπωφελώς για όλο τον κό-σμο.

ΜΑΡΜΟΝΤΕΛ

'Όταν το χέρι δεν μπορεί να έλεγ-ήσει πρέπει να έλεγ ή καρδιά.

Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Μία γυναίκα χάνει το θέλητρό της όταν παύη να πιστεύη σ' αυτό.

ΑΡΙΟΣΤΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελώντας).— 'Εκθα-στή...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με άστείο ύφος ανθρώπου προσβεβλημένου).— 'Αν θέλετε πάμε πρώτα να περάσουμε δυό-τρείς ώρες μαζί σε κανένα σινεμά ή άλλου και παίρνουμε την άλλη μέρα το πουλόβερ.

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας).— Είσατε ένα πα-λινόπαιδο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μόνος τοϋ, όλος χαρά).— 'Οχι! Μά είπα παληόπαιδο!.. (Σ' 'Ε και ίν ην). Μά κολακεύετε!..

('Ακούγεται ο θόρυβος αυτοκινή-του και σε λίγο μπαίνει ο μικρός και άναγγέλλει ότι το ταξί έφθασε. 'Ο ΚΥΡΙΟΣ δίνει στον μικρό πουρμπου-άρ, και σ' ΕΚΕΙΝΗΝ το υπράτσο του. ΕΚΕΙΝΗ στήριζεται φιλάρεσχα σ' αυτό και φεύγει).

ΠΡΑΞΙΣ Β'

(Την άλλη μέρα, σ' ένα μικρό πά-λι εστιατόριο, όχι στο ίδιο. 'Ενας σα-βαρός κύριος, πενήντα ως πενήντα πέντε ετών, —όχι ο ίδιος με τον χθε-σινό,—τρώγει μόνος σ' ένα τραπέζι κι-τή σούπα του. Δίπλα του είναι ένα τραπέζι άδειανό. Σε λίγο άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ένα νεα-ρό ζεύγος. Είναι το ίδιο το χθεσινό. Κρατιούνται σφιχτά-σφιχτά από το μπράτσο, στά πρόσωπά των λάμπει ή εύτυχία. Στέκονται για λίγο στην είσοδο και βλέποντας το άδειανό τραπέζι).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Νά εκεί έχει ένα άδεια-νό τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πάμε.

('Υστερ' από ένα λεπτό).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σήμερα αγάπη μου θα σου προσφέρω και άστακό.

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά για να πανηγυρίσου-με την επέτειο των γάμων μας.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι!..

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί καταφέρνει αλήθεια ένα πουλόβερ! Μπορεί να σου χαλάση την ήσυχία για μήνες αλλά μπορεί και σε μια στιγμή να σου την αποδώση!.. Δεν μου είπες, όμως, ακόμη πώς τὰ κατὰ-φερες;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μοϋ είπες χθές ότι εσύ αγόρασες την μοτοσυκλέττα με τὰ λεπτά σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ.— Λοιπόν, αγόρασα κι' εγώ την μπλουζά μου με τὰ δικά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είχες λοιπόν, κρυφά λε-πτά από μένα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα τον κουμπαρά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Παληοκόριτσι! Και μοϋ τούρβες. Νά τούτσα δεν θα σ' έπαίρνα χθές θράδυ το πουλόβερ. Νάξερεις όμως πόσο ύπερφερα!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν πειράζει. Θαχω τώρα δυό!..

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Και θαμάστε διπλά εύ-τυχισμένοι αγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια έλεφρά είρω-νεία).— 'Αγάπη μου!..

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σκύβει και τής φιλεί το χέρι).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μόνος).— Τί εύτυχισμέ-νοι πού είναι! 'Αχ νεϊάτα! Κι' ύστερα σου λένε ότι ο γάμος δεν φέρνει την εύ-τυχία. Πόσο μετανιώ τώρα πού δεν πα-ντρεύτηκα!..

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΑΞΙΜ

Στό περιθώριο της ιστορίας

“Ένας σοφός τρελλός

‘Αγνοούσε επί 50 χρόνια τον κόσμο

ΑΝ πάρετε από καμιά βιβλιοθήκη των ‘Εφημερίδων των Δικαστη-ρίων της Γαλλίας και κυττάξε-τε τὸ φύλλον της Κυριακής της 20 Μαΐου 1838, θα δοκιμάστε μιάν πολὺ με-γάλην έκπληξιν. Θα δῆτε δημοσιευμέ-να τὰ πρακτικά μιᾶς συνεδριάσεως τοῦ ‘Α-στικού Δικαστηρίου τοῦ Σηκουάνα πού έγινε στίς 13 Μαΐου 1837 και ή οποία έχει για τίτλον: ‘Ασέβεια πρὸς τὴν βα-σιλισσαν Μαρίαν ‘Αντουανέτταν.

Στὴν ἀρχή θα σκεφθῆτε ὅτι πρόκειται για τυπογραφικό λάθος. Στά 1837 βασι-λεύς της Γαλλίας ἦσαν ὁ Λουδοβίκος-Φί-λιππος και ή βασίλισσα λεγόταν Μαρία-‘Αυξιλία και όχι Μαρία ‘Αντουανέττα.

Και όμως δεν έχει γίνει λάθος. Πρό-κειται πράγματι για τὴν δυστυχισμένη δεσποτιδα τοῦ Τριανόν. ‘Ακούστε πὼς ε-χει ή καταπληκτική αὐτή ή ιστορία.

Στίς ἀρχές Φεβρουαρίου τοῦ 1787 ή βασίλισσα Μαρία ‘Αντουανέττα ἔμπαινε ἕνα θράδυ στο θέατρο της στήν ‘Όπερα. Τὸ κοινὸν ἐξέσπασε σὲ ζωηρές ζητω-κραυγές και ή βασίλισσα ἀπήντησε με τίς τρεῖς ἐκείνες ὑποχλήσεις της πού ἦ-σαν τόσο ὀνομαστές για τή χάρι με τὴν ὅποιαν γινόταν ἀπὸ τὴν ἐπτεμμένη.

‘Εκείνη τή στιγμή ακριβὲς ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ σφύριγμα πού ἔκανε νὰ βα-στούν ρόδινα ἀπ’ τὴν ταραχή τὰ μάγου-λα της βασίλισσης και πού γέμισε ἀνα-νάκτηση ὅλους τοὺς θεατάς.

‘Ο δρᾶστης αὐτῆς της προστυχίας αι-νελήθη αμέσως ἀπ’ τοὺς διπλανούς του, ἐσώθηκε ἔξω ἀπ’ τὸ θέατρο, ὠδηγήθηκε στήν ἀστυνομία και ἀπὸ κεί στο Ζαπαλέ όπου ἀνακρίθη.

‘Εκεί οἱ ἀνακριταὶ διεπίστωσαν ὅτι ὁ ἀσεβὴς νέος ἀνῆκε σὲ μιάν ἀπ’ τίς γνω-στότερες οἰκογένειες τοῦ Παρισιῦ και ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου Σαιν-Παίρ.

‘Απὸ τὴν ἀπολογία του προέκυψε ὅτι δὲν ἦταν τρελλός, οὔτε ἐπικίνδυνος, ἀλ-λά ὅτι ἀνῆκε στήν τάξη ἐκείνη των νέων οἱ ὅποιοι παρ’ ὅλο πού ἔχουν εὐνοηθῇ ἀπ’ τὴν τύχη και τὰ ἔχουν ὅλα, βρίσκουν τὴ ζωὴ κουτή, τὴν κοινωνία κακοφτιαγμέ-νη και ἀρέσκονται σὲ νὰ βρίθουν τίς ἀρ-χές.

— ΠΡ—

Οἱ οἰκογένεια Σαιν Παίρ ἀγανακτισμέ-νη ἀπ’ τὸ φέριμο τοῦ γιου της ἀλλὰ και φοβούμενη μήπως ὁ ὕβριστής της βασιλίσσης κλεισθῇ στή Βασιλίσση, ἔλα-βε ἀπ’ τὸν βασιλικὸ οἶκο τὴν ἀδεία νὰ κλείσουν τὸν νέο σὲ κανένα ἡσυχαστή-ριο για κάμποσο καιρό.

Και πραγματικά έτσι έγινε. Τὴν ἐπο-χὴ ἐκείνη ὑπῆρχαν στο Παρίσι πολλὰ τέτοια ἰδρύματα όπου ἀποσυρόνταν οἱ ἀρ-ρωστοὶ για νὰ ἀναρρώσουν, οἱ νευρασθε-νικοὶ, οἱ ἀψύσχοι τέλος πάντων ἄνθρω-ποι πού δὲν εἶναι ἀρκετὰ τρελλοὶ ὥστε νὰ κλειστούν σὲ φρενοκομεῖο, ἀλλὰ οὔτε και ἀρκετὰ καλά για νὰ μείνουν σίτι-τους.

‘Ο νεαρὸς μαρκήσιος, λοιπόν, εἰσέρχθη σ’ ἕνα τέτοιο ἀσπλο πού βρισκῆταν στὸ προάστιον Σαιντ-‘Αντουάν. ‘Εκεί μέσα ὁ Σαιν-Παίρ εἶχε ἕλες του τίς ἀνάσεις.

Τόσο πού ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπ’ τὴν ἐκεί παραμονή του και καθὼς ἦταν γε-νικῶς ἀρκετὰ καλλιεργημένος, εἰχτη-κε με πάθος στὴ μελέτη των ‘Αρχαίων ‘Ελλήνων κλασσικῶν και καταπιάστηκε, σὰν ἄλλος Βενεδικτὸς στὴν συγγραφή ενός μεγάλου ἔργου.

Σὲ λίγο ή εργασία του αὐτὴ τὸν ἀπερ-ρόφησε τόσο πού της ἀσιέρωσε ὅχι μόνο ὅλη του τὴ προσοχή ἀλλὰ και τὴ ζωὴ του ὁλόκληρη.

Και ὁ γιατρός; Τί ἔλεγε για ὅλα αὐ-τά;

Μά τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. ‘Ο ἄρ-ρωστός του ἦταν ἄλλωστε ἀπόλυτα ἡρε-μος και ἔτσι τὸν ἀφῆραν νὰ κἀν ή, ὅ-τι

‘Εκείνο τὸ θράδυ ή Βασίλισσα Μα-ρία ‘Αντουανέττα ἔμπαινε στο θεω-ρεῖο της στήν ‘Όπερα.

τοῦ ἄρεσε χωρίς νὰ σκεφθῶν νὰ τὸν εἰ-δοποιήσουν για τὰ γεγονότα πού ἀνα-στάτωσαν τὸ Παρίσι, τὴ Γαλλία, τὴν Εὐρώπη.

‘Ο μαρκήσιος κλεισθηκε στήν κλινική στὰ 1787 και ἔτσι τέσσερα ὁλόκληρα χρό-νια οἱ δικοὶ του, ἐπληρώσαν εὐχαρίστως ὅτι ἔπρεπε για νὰ μὲν μέσ’ στο ἀσπλο, ἀρκεῖ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλοῦσε.

‘Αργότερα ἀναγκάστηκαν νὰ μετανα-στεύσουν. ‘Η ἐξορία τοὺς κράτησε δέκα χρόνια. Στὸ διάστημα της ἀπουσίας τοὺς, ή περιουσία τους, ή ὅποια ἦταν σημαν-τικώτατη, κατεσχέθη ἀπ’ τὸ κράτος, τὸ ὅ-ποιον, ὅταν ἔφθασε στήν ὑπόθεσι τοῦ μαρκησίου ἀπεράφη ὅτι ὁ Σαιν-Παίρ δὲν ἦταν πολιτικός κατὰδικος ἀλλὰ ἀσθε-νής. Κι’ ἔτσι ἀπεφασίσθη νὰ ἐξακολου-θήσῃ ὁ μαρκήσιος νὰ μὲν στήν κλινική, τὰ δὲ ἔξοδά του νὰ τὰ πληρώσῃ τὸ κρά-τος.

Βέβαια, πρὶν θῆῃ αὐτὴ ή ἀπόφασις ἔ-γινε ἀνάκρισις, ἐκώταξαν τὸ φάκελό του. ‘Αλλὰ ἀπ’ τὴν κλινική ἐπέμειναν νὰ λέγε ὅτι ἦταν τρελλός, ἀδιάφορο ἂν ἦ-

ταν κατὰδικος και ὅτι ζούσε ἡσυχά-στα και μόνο ὅταν ἔδωπε κανένα ξένο τὸν ἐπιανε κρίσις.

— ΠΡ—

Τὸ ἀσπλον σιγά-σιγά ἄλλαξε οἰκοτρό-φους, ὑπηρέτες, ὡς και ἰδιοκτητὰς ἀκόμα χωρὶς ὁ Σαιν-Παίρ νὰ συγκινήθῃ καθό-λου.

Εἶχε βοηθῇ τὴ ψυχική του ἰσορροπία με-σὲν γαλήνης τοῦ ἀσύλου. Εἶχε ξαναβρῇ τὸν εαυτό του. Γύρω του βασίλεια γκαί-μνιζόταν και ξαναγινόταν, αὐτὸς δὲν ἔ-βλεπε, δὲν μάθαινε τίποτα. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἦταν ὁ πιὸ εύτυχης ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος του.

— ΠΡ—

Στά 1837, ὅστερα ἀπὸ μελέτες μισοῦ αἰῶνος, ὁ μαρκήσιος σκέφθηκε ὅτι εἶχε ἔρθῃ ή ὥρα νὰ φανῇ, νὰ κἀν νὰ μιλή-σῃ ὁλόκληρος ὁ τύπος γι’ αὐτόν.

Τὸ βιβλίον του ἦταν μιὰ μελέτη πάνω στήν παρακμὴ της ἐλληνικῆς και της ρωμαϊκῆς κοσμοκρατορίας.

Δὲν χρειαζόταν παρά νὰ τυπωθῇ. Φώ-ναζε ἕναν ἐκδόστη. Αὐτὸς μάλιστα ἔβριζε ἕνα βλέμμα στο πρώτο χειρόγραφο ἔχα-μογέλασε, εἶχε διαβάσει: ‘Αφιερωμένο στήν Α. Μεγαλειότητα τὸν Λουδοβίκο 16ο Βασιλέα της Γαλλίας και της Ναβάρ-ρας ἀπὸ ἑναν ταπεινὸν και πιστότατον ὑ-πηρέτη του.

— Κύριε μαρκήσιε, εἶπε τοῦ συγγρα-φέως, σας παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε ἀλλὰ ἐκάνετε λάθος. Στὴ μνημὴ τοῦ Λουδοβίκου 16ου θέλετε νὰ πῆτε ὅτι εἶ-ναι ἀφιερωμένο τὸ σύγγραμμά σας...

‘Ο συγγραφεὺς τᾶχασε.

— Μπα, ἐπέθανε, λοιπόν ὁ καμμένος ὁ βασιλιάς; Δὲν τὸ ἤξερα... τότε ἀφι-ερώστε το στον γιὸ τοῦ Λουδοβίκου 17ου.

‘Ο ἐκδότης ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ κά-ποιος φόβος. ‘Εκώταξε πρὸς τὸ μέρος της πόρτας. Σε ἀσπλο ψυχασθῶν δὲν βρισκόταν και ἤρπωσε δὲν ἦταν δυνατὸ ἀ-πὸ ὅρα σὲ ὅρα νὰ τὸν πιάσῃ τὸν συνο-μιλητὴ του καμιά κρίση;

‘Αλλὰ όχι, ὁ μαρκήσιος φαινόταν ὁλό-τελα ψυχραιμος.

— Τὸν καμμένο, ἐξακολούθησε... Κρίμα.

‘Εγχετε δίκη. Πάει καιρός τώρα πού δὲ διάβασα ἐφημερίδα.

— Εἰσατέ ψιθύρισε ὁ ἐκδότης, φαίνεται πὼς ἀγνοεῖτε πολλὰ πράγματα ἀπ’ τὴ συγγραπὴν ιστορία, κύριε μαρκήσιε.

Σὲ λίγο λεπτὰ μέσα ὁ μαρκήσιος μά-θαινε καταπληκτικὸς τί εἶχε γίνει μέσα στὰ πενήντα ἐκείνα χρόνια πού τὰ φέρασε κλεισμένος σὲ ἀσπλο.

Πενήντα χρόνια παρακώδη και φοβε-ρά, τὰ ὅποια ὅμως αὐτὸς πέρασε μέσα στήν πιὸ ἀπόλυτη γαλήνη.

Χρειάστηκε νὰ γίνῃ δικαστική πράξις για νὰ μπορέσῃ ὁ μαρκήσιος Σαιν-Παίρ νὰ ξαναπάρῃ τὰ δικαιώματά του ὡς ἀν-θρώπου και ὡς πολίτου και νὰ γίνῃ κά-τοχος της περιουσίας του.

Και στήν ἀποκατάστασή του αὐτὴ ἔ-ναφέρονται και τὰ ὅσα γράφουμε στήν ἀρ-χή τοῦ συντομοῦ αὐτοῦ σημειωμάτος μας.

ΖΑΝ ΛΑ ΚΑΣΙΕΡ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Εν τῷ μεταξύ όμως, ἡ Ζάν—τὴν ὁποία ἀγαπᾷ καὶ ζήτησε σὲ γάμο ὁ τραπεζίτης Καϊύρολ—τρελλὰ ἐρωτευμένη καὶ αὐτὴ μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ κάνει ὀλόκληρη σκηνή· γιατί ἔδωσε τὸν λόγο τοῦ στή Μισελίν. Ὁ πρίγκηψ ἐν τούτοις ἐπιμένει καὶ ἡ Ζάν, ἀπελπισμένη δέχεται νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Καϊύρολ.

πὸ τὴν ἐσπευσμένη ἐπάνοδο στὸ Παρίσι τοῦ Πιέρ, ποὺ ἔλειπε στὴν Ἀφρική καὶ στὸν ὁποῖο ἐπίσης ἡ Μισελίν δηλώνει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παντρευτοῦν.

Ἐνα γένο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον συμπαθοῦσε πολύ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρραβωνίασε μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ ὅμως, δὲν τὸν ἤθελε τὸν γάμο αὐτό, τσοῦτω μάλλον ὅσο ἔχει σχετισθῇ μὲ τὸν νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει ἡ ἀδελφή της Ζάν στὸ Δονδινό καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδέθη αἰσθηματικῶς. Κατόπιν τούτου, ἡ Μισελίν δηλώνει τῆς μητέρας της ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὸν Πιέρ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Σέργιο. Ἡ κατάσταση δὲν σώζεται οὔτε ἀ-

Ἡ χήρα Κα Ντεβαρέν μὴ πλουσιωτάτη ἐπιχειρηματίας καὶ βιομήχανος τοῦ Παρισιῦ, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν εἶχε υἱοθετήσῃ κοροτοῦ κάμη τὴν Μισελίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχειρήσεις της καὶ ἕνα μηχανικό, τὸν Πιέρ.

Οἱ γάμοι τῶν δύο ἀδελφῶν γίνονται τὴν ἴδια μέρα μαζί, στὸν πύργο τοῦ Σερναί. Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι καὶ μόνον ἡ Ζάν εἶναι μελαγχολική. Αὐτὴ δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα, οὔτε καν καὶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἐπὶ τὴν ἀπελπισία της. Πρὸς τὸ θρόνο ὁ Καϊύρολ, πρόκειται νὰ φύγῃ μὲ τὴ γυναίκα του γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Μισελίν ἀποχαιρετᾷ τὴν ἀδελφὴ της καὶ ἡ Ζάν μὲ τὸν θάνατο στὴν ψυχὴ τὴν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται στὸ μυστήριον τοῦ ἀγαπημένου της ποὺ τῆς ψιθύριζε λόγια τρυφερά.

Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ τὴν βρίσκει ὁ σύζυγός της. Ἡ Ζάν παρακαλεῖ τὸν Καϊύρολ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μείνουν κοντὰ στὴν μητέρα της. Ὁ Καϊύρολ ἀπορῶν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Ἀλλὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας του καταλαβαίνει. Κάποιον ἄλλον ἀγαπᾷ ἡ γυναίκα του. Ἐπακολουθεῖ μὴ φοβερὴ σκηνὴ ἀλλὰ ἐπιτελεῖται ἐπὶ τὴν ὥρα ἡ Κα Ντεβαρέν καὶ σώζει τὴν κατάσταση. Πείθει τὴν Ζάν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ ἐγκα-

τερήσῃ. Αὐτὴ τῆς τὸ ὑπόσχεται. Ὁ Καϊύρολ παίρνει τὴν γυναίκα του καὶ φεύγει. Ἡ Κα Ντεβαρέν θυβίζεται μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους σὲ σκέψεις.

12ον

ΕΝΟΙΩΘΕ μέσα της μιὰ ἀπέραντη θλίψη καὶ μιὰ ἀφάνταστη ἀπελπισία. Εἶχε οἰκοδομήσῃ τόσο στερεὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας της. Εἶχε προσπαθήσῃ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους. Καὶ ἀξάφνα ἐρχόταν ἕνας παρελκαστικὸς γιὰ νὰ τῆς τὸ καταστρέψῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησή του στὴ δική της. Τί μπορούσε νὰ κάνῃ; Τίποτα. Ἦταν καλὰ ὠχυρωμένος πίσω ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Μισελίν. Ἀν τὸν χτυποῖσε, θὰ χτυποῖσε τὴν ἴδια τὴν κόρη της. Ἔτσι δὲν τῆς ἀπόμεινε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ ὑποκύψῃ στὴν δεσποτεία του.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὸν καλέσῃ, νὰ τοῦ πετάξῃ κατὰμουτρα ὅσα ἤξερε, νὰ τὸν ἀπειλήσῃ... Τί θὰ ὠφελοῦσε ὅμως; Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἔπειθε ἐκεῖνος τὴν Μισελίν νὰ φύγουν ἀπὸ κοντὰ της καὶ τότε θὰ ἔμεινε ὀλομόναχη, σὰν ἕνα σκυλὶ ποὺ τὸ ἔχουν παραπετάξῃ. Δὲν τῆς ἔμεινε, λοιπόν, τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀδιάφορη καὶ μάλιστα, ἂν μπορούσε, νὰ φερθῇ καὶ μὲ τρυφερότητα, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν κόρη της. Ἐπρεπε νὰ κατεστρώσῃ ὀλόκληρον στρατηγικὸ σχέδιο, νὰ τὸν ξεσκεπάζῃ, νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλα τοῦ τὰ ἐλαττώματα καὶ νὰ κάνῃ τὴν Μισελίν νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο εἶχε παντρευθῇ δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνας κοῦκλος. Δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸν πιάσῃ στὴν παγίδα της. Ὁ Σέργιος ἦταν χαρτοπαίκτης. Θὰ τοῦ ἔδινε ἀφθονα λεπτὰ γιὰ νὰ παίξῃ. Ἔτσι θὰ ἀρχίζε σιγά-σιγά νὰ παραμελῇ τὴν Μισελίν ποὺ θὰ ζητοῦσε πάλι παρηγοριά κοντὰ στὴν μητέρα της. Ἀμὰ τελείωνε ἡ προίκα τῆς Μισελίν—τότε πιά θὰ τὸν κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ὅπως ἤθελε καὶ θὰ εὑρίσκει τὸν τρόπο νὰ λογαριασθῇ μαζί του. Ὑστερα ἤλπιζε ὅτι ἡ Μισελίν θὰ γίνετο μὴτέρα καὶ θὰ συγκέντρωνε ὅλη τῆς τὴν ἀγάπην στὸ παιδί της. Ἐνα χαμόγελο φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή στὰ χεῖλη τῆς κυρίας Ντεβαρέν. Ὁ ἀγὼν ποὺ ἀρχίζει τὴν στιγμή αὐτὴ μετὰ τῆς καὶ

τοῦ πρίγκηπος Σεργίου δὲν μπορούσε νὰ τελειώσῃ παρὰ μόνον μὲ τὴν ἐξολόθρευση τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου.

Ἐπέστρεψε στὴν μεγάλη σάλα. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν φύγει ὅλοι πιά. Δὲν ἔμειναν ἄλλοι ἐκεῖ μέσα ἐκτός ἀπὸ τὴν κόρη της καὶ τὸν ἄνδρα της. Χαρούμενη, θριαμβευτική, πλέοντας σὲ ὠκεανούς εὐτυχίας, ἡ Μισελίν ἔτρεξε ἐπάνω της, ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά της καὶ φώναζε:

—Μαμά, μαμά, ὦ! ἂν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι.

Ὁ Σέργιος πλησίασε ἐπίσης. Δυὸ δάκρυα εἶχαν φανῇ στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν του. Ἦταν χλωμός φαινόταν βαθεῖα συγκινημένος. Ἐπίασε τὸ χερί τῆς οἰκοδόμου καὶ σφίγγοντάς τὸ δυνατὰ, ψιθύρισε:

—Εὐχαριστῶ.

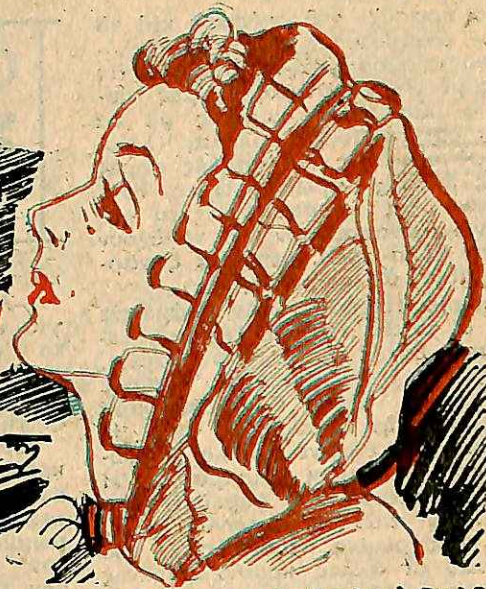
Ἡ κυρία Ντεβαρέν κράτησε σφιχτὰ τὸ χερί του μέσα στὸ δικό της καὶ τὸν κύτταξε γιὰ κάμποσιν ὥρα προσεκτικὰ. Τὸ πρόσωπό του πρόδιδε εὐκρινὴ συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη. Οὔτε ἴχνος προσποιήσεως. Μήπως τὴν εἶχε γελάσει ἡ Ζάν; Μήπως ὅλα ὅσα τῆς εἶχε διηγηθῇ ἦταν δημιουργήματα τῆς φαντασίας της; Ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς ἔφερε μιὰ στιγμιαία ἀνακούφιση. Ἀλλὰ ἡ δυσπιστία εἶχε ριζώσῃ πολύ βαθειὰ στὴν καρδιά της. Ὁχι. Ἡ ἔλπις αὐτὴ ἦταν πολὺ ὠραία γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινή. Ἐρριξε στὸν γαμπρὸ της μιὰ ματιά πού δὲν ἔφινε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὶς σκέψεις της καὶ ἀφίνοντας τὸ χερί του, μουρμούρισε:

—Θὰ ἴδοῦμε.

— — —

Οἱ δύο πρώτοι μῆνες αὐτοῦ τοῦ γάμου πέρασαν μέσα σὲ μιὰν ἀδιάταχτη εὐτυχία. Ὁ Σέργιος καὶ ἡ Μισελίν δὲν χωριζόντουσαν οὔτε στιγμή. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο γαμήλιο ταξίδι ὀκτὼ ἡμερῶν εἶχαν ξαναγυρίσει στὸ Παρίσι, κοντὰ στὴν κυρία Ντεβαρέν. Τὸ θάρρος καὶ αὐστηρὸ σπῆτι τῆς Ρὺ Σαίν-Ντομινίκ εἶχε γεμίσει χαρὰ. Οἱ σταυλοὶ τῆς κυρίας Ντεβαρέν, ποὺ ἦταν περισσότερο ἀπὸ εὐρύχωροι γιὰ τὸ ἕνα τῆς ἀμάξι καὶ τὰ τρία ἄλογα, εἶχαν γίνῃ τώρα στενόχωροι, ἐπειδὴ ὁ πρίγκηψ εἶχε ἀγοράσει ἕνα σωρὸ κατινούργια ἄλογα καὶ δύο νέα ἀμάξια. Κάθε πρωτὶ πῆγαιναν περίπατο ἐπὶ τὸν δρόμο καὶ ἡ Μισελίν ζοῦσε μέσα σὲ μιὰν ἀπέραντη εὐτυχία, καμαρώνοντας τὸν πρίγκηπα στὸ πλευρό της... Ἀφῖναν τὰ ἄλογα νὰ τρέχουν μὲ ζωηρὸ γκαλὸπ καὶ ρουφούσαν βαθεῖα τὸν ὠραῖο, καθαρὸ πρωῒνὸ ἀέρα. Τὸ πρόσωπό τῆς Μισελίν κοκκίνιζε, κάνοντας τὴν νὰ φαίνεται ἀκόμη πῶς χαρούμενη ἀπὸ ὅτι ἦταν στὴν πραγματικότητα. Ὑ-

ΠΑΝΙΝ

στερα ἔπαιρναν πάλι σιγά-σιγά τὸν δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους. Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, ἡ Μισελίν ἔτρεξε κατ' εὐθείαν μέσα στὸ γραφεῖο ὅπου καθόταν ἡ αὐστηρὴ μητέρα της, ἀνάμεσα σὲ λογαριασμούς καὶ ἐπιστολές, γιὰ νὰ τὴν καλημερίσῃ. Ἡ οἰκοδόμου σηκωνόταν, τὴν ἀγκάλιαζε καὶ ἐνοιώθε τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της νὰ πλημμυρίσῃ καὶ τὰ δικά της στήθη. Οἱ ὑποψίες της εἶχαν σχεδὸν ξεχασθῇ. Ἡ κόρη της ἦταν εὐτυχισμένη. Ὁ γαμβρός της τῆς φερνόταν μὲ τὴν πῶς μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Ὁ Καϊύρολ καὶ ἡ γυναίκα του ἔλειπαν σχεδὸν ὅλο τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Γύριζαν πότε-πότε, στὰ πεταχτά, καὶ ξανάφευγαν. Ὁ τραπεζίτης εἶχε ἀνακατευθῇ στὴν μεγάλη ἐπιχείρηση τοῦ Χέρτσονγκ καὶ ταξίδευε διαρκῶς ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, γιὰ νὰ ἰδρῶσιν ὑποκαταστήματα καὶ νὰ ἀνοίξῃ δουλειές. Γιὰ τὴν ὥρα, βρίσκόντουσαν στὴν Ἑλλάδα. Τὰ γράμματα ποὺ ἔστειλε ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Ζάν στὴν κυρία Ντεβαρέν, τὴν ἔδειχναν ἡρεμὴ καὶ εὐχαριστημένη. Ἐπαινοῦσε πολὺ τὸν ἄνδρα της ποὺ, καθὼς ἔγραφε, εἶχε ἀπέραντη καλωσύνη. Δὲν ἀνέφερε τίποτα γιὰ τὸ ἐπεισόδιό ποὺ εἶχε συμβῇ λίγες ὥρες ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο της καὶ ἔτσι ἡ κυρία Ντεβαρέν ἀρχισε νὰ πιστεύῃ πῶς ὅλοι της οἱ φόβοι δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο, παρὰ ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς ἀσχημοῦ ὄνειρου. Ἡ ἀπουσία τῆς Ζάν τῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη καὶ παρακαλοῦσε νὰ ἔμεινε πάντοτε ἔτσι. Δὲν θὰ ἀναγκάζοταν νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά της, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Σέργιος δὲν τῆς εἶχε δώσει ὡς τὴν ὥρα τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ. Τὸ μόνον πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ, εἶναι τὸ ὅτι ἔδωσε ἀσυλλόγιστα, λεπτὰ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν στενοχωροῦσε τόσο πολὺ τὴν κυρία Ντεβαρέν. Εἶχε τόσο πολλὰ λε-

Τακτικώτατες ἦσαν ἐπίσης καὶ οἱ χαρτοπαικτικὲς συγκεντρώσεις στὸ σπίτι τοῦ πρίγκηπος.

χασε πάρα πολλὰ χθὲς τὸ βράδυ. Ἐκεῖνη τὴν κύτταξε μὲ κάποιαν ἐκπληξὴ καὶ εἶπε ἐντελῶς ἡρεμῇ: —Ἐνας ἀξιοπρεπὴς οἰκοδεσπότης δὲν μπόρει νὰ κερδίξῃ τὰ λεπτὰ τῶν καλεσμένων του. Θὰ ἔλεγαν ὅτι τοὺς προσκαλεῖ γιὰ νὰ τοὺς μαδάῃ. Τὸ χάσιμο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πῶς ἀπαράιτητα ἐξόδα τῶν χαρτοπαικτικῶν συγκεντρώσεων.

Ἡ κυρία Ντεβαρέν ἀπορούσε. Ἡ κόρη της εἶχε γίνῃ ἀξάφνα μεγάλη κυρία καὶ εἶχε ἀποκτήσῃ πολυέσυχες συνήθειες. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς εἰπῇ τίποτα. Φοβόταν μήπως τὴν δυσареστήσῃ καὶ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ κάνῃ ὅποιονδήποτε θυσία γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐνοία τοῦ παιδιοῦ της.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ Σέργιος καὶ ἡ Μισελίν ἐγκατεστάθηκαν στὸν πύργο τοῦ Σερναί. Πῆραν μαζί τους ὅλα τὰ ἀμάξια καὶ τὰ ἄλογα, ὅλο σχεδὸν τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ καὶ ἀρχίσαν ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ζωὴ. Κάθε τόσο καὶ λιγάκι ἔφθαναν ὀλόκληρα καραβάνια ἀπὸ ἐπισκέπτες, ὁ πύργος πλημμύριζε ἀπὸ κομποῦς κυρίους καὶ ὠραῖες, ἔλεγαν κυρίες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους μὲ φλυαρίες, μιλιλιάρδο καὶ κάθε ἄλλου εἶδους τέτοιους ἀσχολίες. Τὸ μεσημέρι συγκεντρωνόταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος μέσα στὴν ἀπέραντη τραπεζαρία γιὰ νὰ γευθῇ τὰ πῶς ἐκλεκτὰ φαγιά καὶ νὰ πιῇ τὰ πῶς

ϊκρίβια κρασιά του κόσμου και το βράδυ άνοιγαν τα πολυτελή σαλόνια του πύργου για να δεχθούν τις κυρίες με τις θαρύτιμες έξωμες τουαλέτες και τους κυρίους με τα φράκα και τα άσπρα γιλέκα. Ο χορός κρατούσε τις πιο πολλές φορές ως τις πρώτες πρωινές ώρες. Τότε χωρίζαν όλοι κουρασμένοι και πήγαιναν να αναπαυθούν για να έχουν κέφι το άλλο πρωί, όταν θα ξανάρχιζε η ίδια, άσκοπη ζωή.

Η κυρία Ντεβαρέν δεν ελάμβανε μέρος σ' αυτές τις τρελλές συγκεντρώσεις. Είχε μείνει στο Παρίσι, δουτηγμένη στην δουλειά. Έφθανε στον πύργο κάθε Σαββατόβραδο και έφευγε την Δευτέρα το πρωί. Η παρουσία της έφερνε κάποια ψυχρότητα στην άμεριμνη συντροφιά. Η μαύρη τουαλέτα που φορούσε πάντοτε ήταν σαν παραφάνια μέσα στις πολύχρωμες τουαλέτες που φορούσαν οι άλλες προσκεκλημένες του πρίγκηπος. Και η αυστηρή έκφραση του προσώπου της έμοιαζε σαν μία μορφή προς όλους αυτούς τους τεμπέληδες. Τους έδινε άμέσως την εντύπωση ότι τον έλεγε: "Εγώ σκοτώνομαι στην δουλειά και σεις γλεντάτε με τα λεπτά μου."

Οι υπηρέτες του πύργου έκαναν πνεύμα εις θάρος της. Ο καμαριέρης του πρίγκηπος της είχε δώσει μία φορά το παρατσούκλι «Η κεφαλοχαλάστρα» και όλη η κουζίνα είχε τραντάξει από τα γέλια. «Τί θέλει κι' έρχεται εδώ αυτή η γρηλιά», έλεγε η καμαριέρα της Μισελίν, μία ραφιναρισμένη Παριζιάνα που έκανε τα γλυκά μάτια σε όλους τους κυρίους της έκλεκτης συντροφιάς. Και ο μικρός βοηθός του πορτιέρη έδηλωνε ότι θα σκάρωνε της «παλη-όγρηας» καμιά δουλειά για να μη ξαναπατήση το πόδι της στον πύργο. «Αυτή δεν κάνει για τίποτα άλλο, παρά να κάθεται στο γραφείο και να μαζεύει λεπτά».

Η άγανακτισή αυτή έναντι της οικοδόσποινας, από τα λεπτά της οποίας ζούσαν όλοι αυτοί οι άχαριστοι, μεγάλωνε μέρα με την ημέρα. Μία Δευτέρα πρωί κατέβηκε στην αυλή του σταύλου όπου την περίμενε συνήθως ένα άμαξι για να την πάει στον σταθμό. Το άμαξι όμως δεν ήταν εκεί. Ο άρχισταυλτής του πρώτου σιγμής, ένας υπέρφανος Έγγυλζος, ντυμένος σαν λόρδος, έκανε δόλτες επάνω-κάτω. Είπε την κυρία Ντεβαρέν να πλησιάσει, αλλά δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία. «Εκείνη τράβηξε κατ' ευθείαν επάνω του και τον ρώτησε:

—Πού είναι το άμαξι που θα με πάει στον σταθμό;

—Ξέρω εγώ; της απήντησε αόθα-δέστατα ο άρχισταυλτής, άνασηκώνοντας τους ώμους του.

—Πού είναι ο άμαξας που με πηγαίνει κάθε Δευτέρα;

—Δεν ξέρω. Κυττάξτε μέσα στους σταύλους. Ίσως τον έρρητε πουθενά.

Η κυρία Ντεβαρέν ένοιωσε όλο της το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι της. Κύτταξε τον άρχισταυλτή με μία τέτοια ματιά που τον έκανε να τρομάει.

—Έχω ακόμη ένα τέταρτο καιρό για να προλάβω το τραίνο, φώναξε. Ζέψε στο άμαξι αυτά τα δύο άλογα που μου φαίνεται ότι θα τρέχουν καλά και ανέβα επάνω στην θέση σου. Θα με πιάς έσύ στον σταθμό!... Ο άρχισταυλτής κούνησε άρνητι-

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

κά το κεφάλι του.

—Αυτά τα δύο άλογα, έπλε, δεν είναι για άμαξι. Είναι μόνο για περίπατο. Όσο για μένα...; Εγώ, οδηγώ το άμαξι του πρίγκηπος. Πού και πού μπορεί να οδηγώ και το άμαξι της πριγκίπισσας. Αλλά έσας...;

Γύρισε την πλάτη του και άπομακρύνθηκε. Την ίδια στιγμή ένα μπουστούνη πέταξε το καπέλλο από το κεφάλι του. Ο Άγγλος γύρισε θυμωμένος και αντίκρουσε μπροστά του τον πρίγκηπα. Ο Σέργιος έκανε την τακτική του πρώην έπιθεώρηση στους σταύλους και είχε παρακολουθήσει όλη την σκηνή, χωρίς να τον αντίληφθη ούτε η κυρία Ντεβαρέν, ούτε ο άρχισταυλτής που προσπαθούσε να τραυλίση μερικές λέξεις για να δικαιολογηθεί.

—Πάψε, του έπλε σε αόστηρό τόνο ο πρίγκηψ και πήγαινε να περιμένει τις διαταγές μου.

Υστερα γύρισε προς την οικοδόσποινα και της έπλε:

—Αφού δεν θέλει να οδηγώ αυ-τόν το άμαξι, τότε θα έχω εγώ την ευχάριστη να σας πάω στον σταθμό. Μία φορά στην ζωή μου θα μπορέσω να σας φανώ κι' εγώ χρήσιμος σε κάτι.

Λίγο άργότερα ξεκινούσε το άμαξι, ζεμένο με τέσσερα άλογα, για τον σταθμό. Στην θέση του άμαξά καθόταν ο πρίγκηψ και κρατούσε τους χαλινούς.

Το έπεισόδιο συζητήθηκε εύρύτατα και σχολιάστηκε με μεγάλην ευμένεια για τον πρίγκηπα. Όλοι έλεγαν ότι είχε φερθεί σαν πραγματικός άριστοκράτης. Η Μισελίν θριάμβευε. Η χειρνομία αυτή του πρίγκηπος Σεργίου ήταν μία απόδειξη έκτιμησης και αγάπης προς την μητέρα της. Όσο για την οικοδόσποινα, αυτή κατάλαβε από την πρώτη στιγμή ότι ο πρίγκηψ είχε παίξει με έξαιρετική μαεστρία ένα γαλο διπλωματικό παιχνίδι. Τά-τοχρόνος κατάλαβε όμως και πόση γάλη απόστασι την χώριζε από το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούσε ή κόρη της. Η αυθάδεια του άρχισταυλτή της είχε άνοιξει τα μάτια. Την περιφρονούσαν. Ο άμαξας του πρίγκηπος δεν καταδεχόταν να ξεπέσει σε τέτοιο σταθμό ώστε να οδηγήσει μίαν απλή αστή χωρίς τον παραμικρό τίτλο ευγενείας, στον σταθμό. Τί κι' αν πλήρουν από το ταμείο της όλους αυτούς τους χαραμοφάνες; Η χαμηλή της καταγωγή την έριχνε πολύ κάτω μπροστά στα μάτια του προσωπικού. Την άνεχόντουσαν αλλά δεν την παραδεχόντουσαν.

Από την ημέρα εκείνη οι έπισκέψεις της στον πύργο έγιναν πολύ άραιές. Ένοιωσε ότι γινόταν ένοχη-τική. Η έπιφανειακή ευγένεια που την όποια της φερόντουσαν οι προσκεκλημένοι της κόρης της, της έδινε στα νεύρα. Είχαν όλοι τους άρκετά καλή άνατροφή ώστε να κατα-

λάβουν ότι έπρεπε να φερθούν με ευγένεια προς την μητέρα του πρίγκηπος. Αλλά η ευγένεια αυτή ήταν κατά παραγγελία. Κάτω από το λεπτό τους χαμόγελο κρυβόταν ή ειρωνεία και ή περιφρόνησις. Γι' αυτό τους μισούσε όλους.

Ο Σέργιος, άπολύτως κύριος του Σεργιά, ήταν πραγματικά εύτυχι-σμένος. Ήταν έλεύθερος να κάνει όλα του τα κέφια. Η μεγάλη μανία που είχε πάντοτε για τα άλογα έγι-νε ακόμη μεγαλύτερη τώρα που ήξε-ρε ότι μπορούσε να ξεδεύη όσα ήθελε γι' αυτά. Είχε φέρει τα πιο έκλεκτά άλογα από την Άγγλία, είχε προσλάβει τους πιο περίφημους προπονητές είχε κάνει τις πιο τέλειες έγκαταστάσεις σταύλων άποφασισμένος να προγυμνάση άλογα για τις κούρσες.

Η κυρία Ντεβαρέν τα παρακο-λουθούσε όλα αυτά με κακό μάτι. Άκουγε την Μισελίν να της μιλάει για κούρσες για Γκράν-Πρι και τα παρόμοια και άπορούσε κι' ή ίδια πως ήταν δυνατόν να βρίσκει ή κόρη της ευχαρίστηση σε τέτοιου είδους πράγματα. Την είχε μεγαλώσει με τις πιο αόστηρες άστικές άρχες και τώρα την έβλεπε να παριστάνει την μεγάλη, κοσμική κυρία. Να ήταν άραγε στ' αλήθεια εύτυχισμένη μέσα σ' αυτήν την ζωή; Εκείνο που ήταν θέβαιο ήταν ότι ο πρίγκηψ φερνόταν πολύ καλά. Δεν μπορούσε να τον μεμψή κανείς για το παραμικρό.

Ήταν πιστός στην γυναίκα του. Δεν πήγαινε πουθενά μόνος του και ο κόσμος έλεγε ότι ή Μισελίν τον εί-χε μπλέξει γερά μέσα στα δίχτυα της γοητείας της. Η κυρία Ντεβαρέν ήταν ένθουςιασμένη με την κα-τάστασι αυτή. Ήταν θεαία για την ευτυχία του παιδιού της. Και όσο άκριβοπληρωμένη κι' αν ήταν αυτή ή ευτυχία δεν την στενοχωρούσε κα-θόλου. Ήξερε ότι είχε άρκετά για να πληρώνη την ευτυχία της Μισελίν.

Όσο για τον Σέργιο, αυτός φα-νόταν να μην έχη την παραμικρή ι-δέα των ποσών που έδωσε. Από την ημέρα που παντρεύθηκε κατάλαβε ότι είχε δίπλα του το άκένωτο τα-μείο της πεθεράς του. Άνοιγε λοι-πόν τις χούφτες του και... έδωσε ά-λογάρισστα. Οι θησαυροί της κυρί-ας Ντεβαρέν ήταν στα μάτια του οι άτελείωτοι θησαυροί των παραμυθι-ών της Χαλιμάς. Η πεθερά του πάλι νόμιζε ότι δεν είχε έρθη ακόμη ή κατάλληλη ώρα για να τον κάνει προσεκτικό στα έξοδά του. Η προί-κα της Μισελίν κόντευε κιάλα να φαγωθώ. Άλλά μερικές έκατοσταρι-ές χιλιάδες φράγκα περισσότερες ή λιγότερες δεν την στενοχωρούσαν και τόσο την οικοδόσποινα. Θα περι-μενε.

Κλεισμένη μέσα στο ιδιαίτερό της γραφείο, με την βοήθεια του έμπι-στου Μαρετάλ, δούλευε δούλευε σαν μανιασμένη και συνεσάρρευε διαρ-κώς καινούργιο χρυσάφι επάνω στο παλμό. Ήταν μία υπέροχη μονομα-χία που γινόταν μεταξύ της εργατι-κής πεθεράς και του τεμπέλη γαμ-βρού της. Εκείνη υπέτασσε τα πάν-τα στην δουλειά ενώ εκείνος θυσιά-ζε τα πάντα στην διασκέδαση.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Μία γυναίκα από το υπερπέραν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του
ΤΑΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΜΑΝΚΟΥ

23ον

Λ ΓΟ πιο πίσω, ένας άνθρωπος κρατούσε έναν μοχλό, έτοιμος να τον κινήσει.

Μία φωνή άκούστηκε από μίαν άκρη της αυλής. Ήταν ή φωνή του σέρ Μπάζιλ Χάμπτον, του διοικητού της Σκότλαντ Γουάρντ, που είχε τρομά-ξει καθώς αντίκρουσε το παραμορφωμένο από την άγωνία πρόσωπο του Στάνλεϋ. Ο Στάνκουλ που έστεκε δίπλα στον δι-οικητή, χλώμιασε. Συνθησιμένος να εί-ναι πάντοτε πειθαρχικός δεν μπορούσε να καταλάβει πως ήταν δυνατόν να παρ-α-ζή ο Στάνλεϋ αυτήν την έπιστημη στιγμή. Γύρισε και κύτταξε τον διοικητή και μόλις αντίληφθη ότι ήταν κι' αυτός κατάπληκτος από την συμπεριφορά του Στάνλεϋ, προχώρησε προς αυτόν και του έπλε με χαμηλή φωνή.

—Είσαστε τρελλός. Σας διατάσσω να φύγετε άμέσως από εδώ. Ο διοικητής θα κανονίση την υπόθεση αυτή εύθύς μό-λις γίνη ή έκτέλεσις.

Ο Στάνλεϋ δεν άπήντησε. Δεν κυ-τούσε πιά την μελλοθάνατη που άκουγε άκίνητη τις προσευχές του έφημέριου χωρίς ασφαλώς να τις καταλαβαίνει. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα επάνω στον δέμο. Άν και δεν είχε παραστεί ποτέ ως τότε σε θανατική έκτέλεση ήταν θέ-βαιος ότι κάπου τον είχε αντίκρουσει πάλι αυτόν τον άνθρωπο. Αυτό το θάρβαρο πρόσωπο, αυτήν την πλαταικούτη μύτη και πρό πάντων αυτά τα άπαίσια μάτια.

Πού τον είχε ξαναείδει;

—Φύγετε, επανέλαβε προστακτικά ο Στάνκουλ που ένοιωσε τώρα να τον κα-ταλαμβάνη μεγάλος θυμός. Φύγετε, διότι διαφορετικά θα διατάξω να σας άπομα-κρύνουν δια της βίας.

Μέσα στο μυαλό του Στάνλεϋ οι εί-γόνες διαδεχόντουσαν ή μία την άλλη. Θυμόταν ότι ο άνθρωπος αυτός ο δήμιος είχε διαδραματίσει κάποιον σπουδαίο ρόλο στην υπόθεσι της μελλοθάνατης και ότι κάποτε είχαν βρεθεί αντιμετώποι. Άλλά του ήταν άδύνατον να θυμηθώ που και πότε.

Την ίδια στιγμή ένοιωσε το χέρι του Στάνκουλ να πέφτει βαρύ επάνω στον ώ-μο του. Ο σέρ Μπάζιλ Χάμπτον τους παρακολουθούσε από μακριά, χωρίς να καταλαβαίνει τί συνέβαινε. Φοβόταν μή-πως ο νεαρός άστυνομικός προβάλλη αντί-σταση και μήπως άφ' ετέρου παραφερλώ-ο Στάνκουλ και ορεθώ θάναυσα. Άπερά-σις λοιπόν να έπισπείση την έκτέλεση για να μη χάση ή στιγμή την έπιστημώ-τητά της. Γύρισε και κύτταξε τον δή-μιο και του έκανε ένα νόημα με το κε-φάλι. Εκείνος έτοιμάσθηκε να κινήση

τον μοχλό που θα έκανε την μελλοθάνα-τη να βρεθώ ξαφνικά κρεμασμένη στον αέρα. Άλλά δεν πρόφθασε. Ο Στάνλεϋ είχε θυμηθεί άξαφνα που είχε πρωτοαν-τικρούσει τα άπαίσια μάτια του δήμιου. Ήταν ως τώρα δυο φορές. Την μία τα είχε ιδώ κολλημένα ένα θάρδο επάνω στο τζάκι κάποιου παραθύρου. Το θάρδο που είχε δολοφονηθεί ο έφημέριος του Μάρκ-Κρός.

Την δεύτερη φορά—δεν ήταν πολλές καιρός. Τα είχε αντίκρουσει μέσα σε κά-ποιο δωμάτιο από το οποίο έφυγε ο ίδιος ο Στάνλεϋ, βαριά τραυματισμένος.

Ο άνθρωπος αυτός δεν σκότωνε μό-νον κατ' έντολήν του κράτους αλλά και για δικό του λογαριασμό. Όλα αυτά πέ-ρασαν μέσα σε ένα δευτερόλεπτο από το μυαλό του. Δεν του έμνε ή παραμικρή αμφιβολία πιά. Είπε την κίνηση του κε-φαλιού του σέρ Μπάζιλ Χάμπτον. Ένοι-ωσε το χέρι του Στάνκουλ να τον σπρώ-χνει άποφασιστικά έξω από τον χώρο της έκτελέσεως. Κατάλαβε ότι ένα λεπτό άργότερα θα ήταν πολύ άργα πιά. Τρά-βηξε τότε το πιστόλι από την τσέπη του και ποίν προφθάση ο Στάνκουλ να τον έμποδίση, πυροβόλησε τρείς φορές έναν-τίον του δήμιου. Η συνείδησίς του ήταν έντελώς ήσυχη για την πράξη του αυτή. Μία θριαμβευτική φωνή του Στάνλεϋ συνώδουσε το πέσιμο του κακούργου που είχε δεχθεί την πρώτη σφαίρα άκριβώς στην καρδιά.

Ο Στάνλεϋ ύστερ' απ' αυτό δεν κου-νήθηκε από την θέση του. Κρατούσε πάν-τοτε το πιστόλι στα χέρια του και ένοιω-σε σαν μέσα σε κάποιο όνειρο να πέφτουν επάνω του και να τον άφοπλίζουν. Δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση. Ά-κουσε μία φωνή του του φάνηκε να έρ-χεται από πολύ μακριά, να λέη:

—Άφήστε τον, Στάνκουλ. Δεν βλέ-πετε ότι είναι ένα ζωντανό πτώμα;

Η ίδια φωνή πρόσθεσε σε λιγάκι:

—Δώστε το κεφάλι της γυναίκας και κλείστε την πάλι στο καλλί της. Θα ι-δούμε άργότερα τί θα γίνη.

Ήταν ο σέρ Μπάζιλ Χάμπτον που εί-χε μιλήσει.

Ο Στάνλεϋ ένοιωσε ένα ρίγος να δια-τρέχη όλο του το κορμί. Είπε δύο άστου-φύλακες να πλησιάσουν και να έλευθε-ρώσουν το κεφάλι της φυλακισμένης. Κύτταξε τα μάτια της. Ήταν πάντοτε άπληνη, χωρίς την παραμικρή έκφραση. Την είδε να βγαίνει από την αυλή του θανάτου και άκουσε για λίγο τα βήματά της στον διάδρομο. Υστερα χαμογέλασε με την σκέψη ότι είχε κατορθώσει να νι-κήση παρ' όλα τα έμπόδια που του πα-ρουσίασθηκαν.

Ξαφνικά ένοιωσε τις δυνάμεις του να τον έγκαταλείπουν και σωριάστηκε κά-

τω, προτού προφθάση το χαμόγελο του θριαμβού να πέση επάνω από τα χείλη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΟΝ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ—

ΣΕΡΒΙΣ

Ο σέρ Μπάζιλ Χάμπτον είχε άκούσει δόλοκληρη την μακρά αφήγηση του Στάν-λεϋ Τσέστερ χωρίς να άφήση να φανή το παραμικρό από την εντύπωση που του είχε κάνει. Τέλος διέκοψε την σιωπή του και έπλε:

—Το μεγάλο σφάλμα που κάνατε εξ άρχης Τσέστερ, είναι ότι δεν μου άνα-φέρατε τίποτα για την άνακάλυψη που είχατε κάνει κατά τύχη. Τα πράγματα θα είχαν λάβει τότε έντελώς διαφορετι-κή εξέλιξη.

Ο Στάνλεϋ, που τον είχαν κλείσει μέ-σα σε ένα δωμάτιο του νοσοκομείου της Σκότλαντ Γουάρντ, έκανε μίαν άρνητική κίνηση λέγοντας:

—Δεν το πιστεύω, σέρ. Θα είχα σκοντάψει από την άρχη στην αντίθετη έννομη του προϊσταμένου μου Στάνκουλ. Μη ξεχνάτε άλλωστε ότι από την άρχη και σεις ο ίδιος...

Ο σέρ Μπάζιλ Χάμπτον ήταν πολύ δίκαιος και δεν μπορούσε να μην άναγνω-ρίση ότι είχε πλανηθεί. Μειδίασε και το ωμολόγησε.

—Σωστά, Τσέστερ. Δεν ξεχνάω ότι και εγώ ο ίδιος είχα σκηματίσει κάποια ιδέα για το έγκλημα. Άλλά το λάθος δεν είναι τελείως άδικαιολόγητο. Φταί-νε πολύ, πάρα πολύ, εκείνοι που έδιναν θεαδωσίσις για το ποινόν του Κινέζου.

—Η Ίντελλιτζένς Σέρβις, σέρ;

Ο σέρ Μπάζιλ Χάμπτον δεν άπήντη-σε και ο Στάνλεϋ κατάλαβε πολύ καλά ότι είχε λόγους να είναι έπιφυλακτικός. Αποτήθηκε μάλιστα που του είχε κάνει αυτήν την ερώτηση. Ο διοικητής της Σκότλαντ Γουάρντ, συνέχισε:

—Το σφάλμα προέρχεται ίσως από ά-κόμη πιο ψηλά. Προέρχεται από την έμ-πιστοσύνη που έδειξαν στον Κινέζο μερι-κά πρόσωπα που στέκονται πολύ ύψηλα και στα όποια είχε προσφέρει κάποτε τις νόμιμες υπηρεσίες του. Ποιος να το έ-ποθεση...

—Καλά, αλλά αυτό το σπύτι;

—Αυτό ήταν άκριβώς ή πρόσοψις που σκέπαζε όλα τα άλλα. Δεν μας έπετρέ-πετο να ψάξουμε πίσω από αυτήν την πρόσοψι. Άλλά και αν ακόμη μαθαίναμε την αλήθεια θα έπρεπε να κάνουμε ότι την άγνοούμε.

—Και αυτές οι τρείς ψυτο-Κινέζες;

—Αυτές όμολογώ ότι δεν τις πρόσ-

ξα. Κάτι μου είχε πη γι' αυτές ο Κινέζος αλλά σανταχόμουν ότι ο ρόλος τους ήταν διακοσμητικός.

— Ήταν πολύ περισσότερο από διακοσμητικός, σέρ.

— Πιάνον. Όπως δὴ ποτε, ἔμα λὰβουμε τὸν Κινέζο θὰ βρούμε τὸ κλειδί ὅλου αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου... Ἄν τὸν συλλάβουμε ποτέ, πρόσθεσε μὲ δισταγμό. Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι μέχρι σήμερα τὸ πρῶτὸν τὸν θεωροῦσαν ὡς ἕνα σπουδαῖο καὶ ἀπαρίτητο πρόσωπο καὶ ὅτι εἶχε ὅλες τις κρατικές ὑπηρεσίες στὴν διάθεσή του. Θὰ τοῦ εἶναι συνεπὲς πολὺ εὐκολο νὰ ἐξαφανισθῇ. Ὅπως δὴ ποτε ἐλάβαμε τὰ κατὰλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἀποτρέψουμε τὴν ἀποδράσή του.

Σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ ὑστερὰ συνέχισε γελώντας:

— Δὲν μπορούσα νὰ κάνω διαφοροτικά παρὰ νὰ διατάξω τὴν σύλληψή σας. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιδιώξατε τὴν ἀναστολή τῆς ἐκτελέσεως εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετος ἀπὸ τὰ καθιερωμένα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἤξερα πῶς θὰ σὰς μεταχειριζόταν ὁ τύπος, ἂν μάθαινε ποτέ τὰ διατρέξαντα καὶ πρὸ πάντων τί θὰ ἔλεγε τὸ δικαστήριο ἂν σὰς ἔστειλαν νὰ δικασθῇτε. Μπορῶ νὰ σὰς θεωρῶ ὡς ὁπωσδήποτε ὅτι ὁ τύπος δὲν πρόκειται νὰ μάθῃ τίποτα καὶ ὅτι θὰ βγήτε ἀπὸ ἐδῶ μέσα χωρὶς νὰ διατρέξετε τὸν παραμικρὸ κίνδυνο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Στάνλεϋ πῆρε τὸ χέρι τοῦ ἑταίρου ὁ συνομιλητῆς του καὶ τὸ ἔσφιξε δυνατὰ.

— Τὸ ἕνα κακὸ φέρνει πάντοτε τὸ ἄλλο, συνέχισε σὲ λίγο ὁ δικαστής. Σεῖς μόνος σας προλάβετε ἕνα μεγάλο κακὸ τὴν τελευταία στιγμή. Τὸ κακὸ αὐτὸ ἦταν ἡ συνέχεια ἑνὸς ἄλλου ποῦ κόντευε νὰ λησμονηθῇ ὑστερὰ ἀπὸ τόσον καιρὸ πὺ πέρασε. Μιὰ δολοκλήρη τραγωδία ἐτοιμαζόταν μέσα στὸ διάστημα τῶν ἑτῶν. Ἡ καρδιά ἑνὸς πατέρα εἶχε πληγωθεῖ ἐπειδὴ τοῦ εἶχαν πάρει τὸ παιδί του. Ἐπικολούθησε ὁ ἀδικος φόνος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑξωτερικῶν. Καὶ ἡ ἀσιατική ἐκδίκηση τοῦ πατέρα ποῦ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ παιδί του ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύει. Ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ μὲ τὴν ζωὴ ἑνὸς ἄλλου παιδιοῦ, τὸ μαρτύριο τοῦ πατέρα μὲ τὸ μαρτύριο ἑνὸς ἄλλου πατέρα. Δὲν φανταζόσαστε πόση φρίκη αἰσθάνομαι ὅταν ἀναλογίζομαι ὅτι, πῆσαν τὴν κόρη ἑνὸς πατέρα, τὸν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχε πεθάνει καὶ λίγο καιρὸ ἄργότερα τὸν εἰδοποιῶσαν ὅτι ἡ κόρη του ζοῦσε ἀλλὰ ὅτι τὴν φορὰ αὐτὴ θὰ πέθαινε ὁριστικά. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι χωρὶς τὴν δική σας μεσολάβηση...

Ἐμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος, σὰν νὰ ἀναλογιζόταν ὅλο τὸ μέγεθος τῆς τραγωδίας ποῦ μόλις εἶχε προληφθῇ. Ὑστερὰ ῥώτησε:

— Τὸ ἔχετε μαζὶ σας αὐτὸ τὸ περίφημο συμβολικὸ κλειδί;

Δὲν κατάλαβε ἀμέσως τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ποῦ φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Στάνλεϋ. Τὸν εἶδε νὰ βάζῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιλέκου του, νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο καὶ νὰ τὸ κρατᾷ γιὰ λίγο κλεισμένο μέσα στὴν χούφτα του. Ὑστερὰ τοῦ τὸ ἔδωσε. Τὸ πρόσωπο τοῦ σέρ Μπάκιλ Χάμπτον ἔλαβε μονομιάς μόλις πῆρε στὰ χέρια του τὸ μικρὸ ἀντικείμενο.

— Μά.....
Κύσταζε τὸν Στάνλεϋ ποῦ γελούσε πῶρα μὲ ὄλην του τὴν καρδιά. Τὸ μικροσκοπικὸ κλειδί ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ Ἀνώτερος Διοικητῆς τῆς Σκὸτλαντ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

τλαντ Γυάρντ ἦταν ἕνα τενεκεδένιο, κακοφτιαγμένο κλειδί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημο κλειδί ἡ μάλλον ἡ κακὴ τοῦ ἀπομνήμης, εἶπε γελώντας πάντοτε ὁ Στάνλεϋ. Καθὼς καταλαβαίνετε, τὸ ἀληθινὸ κλειδί ἔχει χαθεῖ καθὼς φαίνεται ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὸν Τρέμπιτς Λίνκολν καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖσθαι γιὰ τοὺς σκοποὺς τους. Μποροῦσαν νὰ βροῦν τίποτα καλύτερο ἀπὸ αὐτὸ γιὰ τίς μηχανορραφίες τους; Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι τὸ πραγματικὸ κλειδί τὸ κατὰ πῶς ὁ γυῖος τοῦ Τρέμπιτς Λίνκολν ὅταν εἶδε ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινε ἄλλος τρόπος νὰ τὸ γλυτώσῃ.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ παληοτενεκεῖ συστάσθηκαν ἀνδρώπινες ζωές, εἶπε ὁ σέρ Μπάκιλ Χάμπτον Τσέστερ. Τί ὁλιερὴ ὑπόθεση ποῦ εἶναι ἡ διπλωματία...

Ἐπέστρεψε τὸ δῆθεν πολῦτιμο κλειδί στὸν Τσέστερ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθηκε ἕνας ἐλαφρὸς χτύπος στὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας κλητῆρ ποῦ ἔφερνε διάφορα ἔγγραφα. Ὁ σέρ Μπάκιλ Χάμπτον τοὺς ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιά.

— Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀναγγέλλει ὅτι θὰ βρισκαται τὸ ἀπόγευμα ἐδῶ. Ἔτσι θὰ ἐπισπευθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς προστατευομένης σας. Ἐδῶσα ἐντολὴ νὰ τὴν μεταφέρουν ἐδῶ. Φαντάζομαι ὅτι ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ συντελέσῃ στὸ νὰ ἀποκτήσῃ γρήγορα τὴν μνήμη της. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ φαγητὰ της θὰ ἐτοιμαζώνταν στὸ μέλλον ἐδῶ καὶ ἐλπίζω νὰ τῆς ἀρέσουν πῶς πολὺ ἀπὸ τὰ φαγητὰ τῆς φυλακῆς.

Σταμάτησε καὶ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ὑστερὰ εἶπε:

— Τὸ εὐχάριστο σ' ὄλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεση εἶναι ὅτι χάρις στὰ ὑπνωτικά ποῦ τῆς ἔδιναν διαρκῶς ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νῆα δὲν θὰ αἰσθάνθηκε καθόλου τὸ δῶμα ποῦ ἔζησε καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ αἰσθάνθηκε τὴν τραγικὴ στιγμή, σήμερα τὸ πρῶτ...

— Ἰδοὺ τώρα καὶ ἄλλο ἕνα ἔγγραφο ποῦ θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ, εἶπε ὁ σέρ Μπάκιλ Χάμπτον, δίνοντας στὸν Τσέστερ ἕνα χαρτί. Ἀπευθύνεται πρὸς τὸ Φόρεϊν-Όφφισ.

Ὁ Στάνλεϋ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ: Ἀντίγραφον κρυπτογραφικοῦ τηλεγραφήματος διαβιβασθέντος σήμερα ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον τοῦ Νταρτμλίγγ: Ἡ ἀποστολὴ Χάρντιγκ-Ουίλλιαμς παρεκάλεσε τὸ τηλεγραφεῖο Νταρτμλίγγ νὰ πληροφορήσῃ ἐπαιγόντως τὴν ἀγγλικὴ Κυβέρνηση ὅτι παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Τρέμπιτς Λίνκολν, ὑπεγράφη ἡ συμφωνία μὲ τὸ Θιδέτ. Ζητήσατε ἐπίσης πληροφορίαν διὰ τὴν δῆθεν εἰς θάνατον καταδίκη τῆς ἐξαφανισθείσης κόρης τοῦ σέρ Χάρντιγκ-Ουίλλιαμς καθὼς καὶ διὰ τὴν μυστηριώδη ραδιοφωνικὴν ἐκπομπὴν ἡ ὁποία ἔσθαι εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μεγάλου Δαλαϊλάμα. Ἀναμένω ἐναγωνίως ἀπάντησιν. Χάρντιγκ-Ουίλλιαμς.

— Πῶς σὰς φαίνεται, ῥώτησε ὁ σέρ

Μπάκιλ Χάμπτον; Ἀγνωστὸ ἐντελῶς τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Τρέμπιτς Λίνκολν, κατὰ λαβαίνω ὅμως πολὺ καλὰ τὴν ἀγωνία τοῦ πατέρα. Πρέπει νὰ στείλω ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσω. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποῦ μοῦ φαίνεται ἐντελῶς ἀκατανόητο εἶναι τὸ πῶς κατόρθωσαν νὰ μεταδώσουν ἀπ' εὐθείας τὴν εἰδησὴ ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὴν Ἀθήνα. Μόνον οἱ εἰδηκοὶ ραδιοφωνικοὶ πύργοι τῆς Σκὸτλαντ Γυάρντ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάνουν τέτοιου εἴδους μεταδόσεις.

— Φαντάζομαι ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιαν ἐντελῶς νῆα ραδιοφωνικὴ ἐφεύρεσιν εἶπε ὁ Στάνλεϋ.

— ἴσως, εἶπε ὁ σέρ Μπάκιλ Χάμπτον καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ὁ Στάνλεϋ κατάλαβε ὅτι ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

— Τώρα πρέπει νὰ πάω νὰ κανονίσω ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα, εἶπε ὁ δικαστῆς τῆς Σκὸτλαντ Γυάρντ. Ὅσο γιὰ τὸ δικὸ σας ζήτημα θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸ κωνό-νιζι κάποιος ἄλλος διότι ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάνω τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὑποβάλετε τὴν παραίτησή σας. Ἔστω καὶ διὰ λόγους ὑγείας. Καθὼς θὰ καταλαβαίνετε δὲν μπορούμε νὰ ἀνεχθοῦμε ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς Σκὸτλαντ-Γυάρντ ποῦ σκοπεῖται ἕνα δημογιά νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναστολὴ μιᾶς ἐκτελέσεως. Στὸ κάτω-κάτω δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι οἱ δῆμοι θρίσκονται σήμερα πολὺ δύσκολα. Ἀμὰ ἀρχίζουν νὰ φοβοῦνται γιὰ τὴν ζωὴ τους δὲν θὰ βρισκαται κανεὶς πιά. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σὰς φοβίξῃ καθόλου. Ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἐπαγγέλματα ποῦ χρειάζονται ἀποφασιστικούς ἀνθρώπους σὰν κι' ἐσὰς. Ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία παραδείγματος χάριν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂμα σὰς συστήσω ἐγὼ θὰ σὰς δεχθῶν μὲ μεγάλη χαρὰ. Πρὸ πάντων μάλιστα ὅταν ξέρουν ὅτι κατέχετε, κάποιο μυστικὸ ποῦ δὲν θὰ τοὺς ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστο νὰ μαθεύτῃ.

Ἐλάσε μὲ τὴν καρδιά του καὶ δίνοντας τὸ χέρι του στὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ πρόσθεσε:

— Ἀντίο Τσέστερ. Ἡ μάλλον ὥρε-βουρά. Σὰς περιμένω γιὰ νὰ μοῦ ὑποβάλτε τὴν παραίτησιν σας.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Στάνλεϋ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὁλόκληρη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Νὰ εἶχε πληροφορηθῇ ἄραγε τὰ διατρέξαντα ὁ Πόρτερ-Σμιθ; Πῶς νὰ βρισκόταν; Ἀπὸ τὸν Πόρτερ-Σμιθ τὸ μυαλὸ του πῆγε στὴν κόρη τοῦ σέρ Χάρντιγκ-Ουίλλιαμς ποῦ λίγο ἔλειπε νὰ γίνῃ τὸ ἄδωδ ὅμα ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Νὰ ἦταν τάχα ἐκεῖ ποῦ τὰ ἔλεγε ὁ σέρ Μπάκιλ-Χάμπτον; Νὰ ἦταν ἀλήθεια ὅτι ἡ μελλοθάνατη δὲν εἶχε συνάσθησιν τῆς τραγωδίας ποῦ πέρασε; Αἰσθάνθηκε ἄξαφνα τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἐπισκεψθῇ. Σηγουρίσθηκε λυγρὰ καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του βγήκε ἔξω στὸν διάδρομο. Αὐτὸ ἀστυφύλακες φρουροῦσαν ἀπ' ἔξω. Στὴν ἀρχὴ τὰ ἔχασε. Σκέφθηκε ὅτι ἦταν κι' ὁ ἴδιος κρατούμενος. Ὑστερὰ, ὅμως, θυμήθηκε ὅτι ἦταν ἀκόμη—πόσο περισσότερο—τὸ φάνηκε αὐτὸ τὸ ἀκόμη—ἀξιωματικὸς τῆς Σκὸτλαντ Γυάρντ καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ εἶπε:

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὴν φυλακισμένην καὶ νὰ δώσω μερικὲς οδηγίες σ' αὐτὴν ποῦ τὴν προσέχει.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΤΟΡΑΔ' ΟΦΘΟΝΟ ΤΟΥ Κ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)

πια. Θὰ συνεχίζω κι' ἐγὼ τὸ ραδιόφωνο καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ κουραστῇ περισσότερο!

Κι' ἔφυγε χτυπώντας δυνατὰ τὴν πόρτα.

Σταμάτησα τὸ σκούπισμα στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρῶτ κι' ἔπεσα στὸ κρεβάτι κατὰ κόπος νὰ κοιμηθῶ.

Τ' ἄλλο βράδυ ξανάρχισε τὸ ἴδιο βιο-λί. Μαζὶ μὲ τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ ἡλεκτρικὴ σκούπα. Τὸ τέταρτο βράδυ ὅμως διαπίστωσα μὲ φρίκη ὅτι ἡ ἡλεκτρικὴ μου σκούπα δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα πιά στὸ ραδιόφωνο τοῦ κ. Ἀριστείδη. Ἐπαύ-ζε θαυμάσια ὅπως καὶ τὴν πρώτη βρα-δυά. Ἐστειλα τὴν ὑπηρετριά νὰ κινήσῃ σχετικές ἀνακρίσεις—ξέχασα νὰ σὰς πῶ πῶς ἡ ὑπηρετριά μου μπορούσε νὰ μα-θαίνῃ κάθε τι ποῦ συνέβαινε στὸ σπίτι—καὶ μοῦ ἔφερε τὴν ἀπελπιστικὴ πληροφορία πῶς ὁ κ. Ἀριστείδης ἐποπότης στὸ ραδιόφωνο τοῦ ἀντιπαραστικὸ μὴχ-νημα!

Πέταξα τὴ σκούπα μὲ ἀγανάκτησι.

— Καὶ τώρα τί γίνεται; εἶπα στὴ γυ-ναῖκα μου. Νὰ πάω νὰ σκοτώσω τὸν Ἀ-ριστείδη; Ἡ νὰ τοῦ σπάσω μὲ μιὰ μαγ-κούρα τὸ ραδιόφωνο;

— Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ἀπάντησε ἡ γυναικα μου. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι καὶ νὰ κἀνῃς ὑπο-μονή.

— Ναί, μὰ πρέπει νὰ τελειώσω τὸ βι-βλίο μου «ἡ αἰσθητικὴ τῆς ἀκαλαίσθη-σίας». Μοῦ τὸ γυρεύουν! Πῶς θὰ γράψω μ' αὐτὸ τὸ διαβόλεμένο θόρυβο;

— Τότε νὰ πᾶς νὰ μείνῃς σὲ μιὰ ἐξο-χί, νὰ τελειώσῃς τὸ βιβλίο σου μὲ ἡσυ-χία καὶ νὰ γυρίσῃς! Δὲν θέλω φόνους στὸ σπίτι μου!

Ἡ ἴδια τῆς γυναίκας μου ἦταν ἀξιο-θαύμαστη. Κι' ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἔ-φρουγα γιὰ κάποιο χωριουδάκι, ὅπου εἶχα συγγενεῖς. Ἐκεῖ βρήκα τὴν ἡσυχία μου. Δούλεψα τὸ βιβλίο μου καὶ τὸ τε-λειώσα.

Καί, εἴκοσι πέντε μέρες ἀργότερα πῆρα τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἐνῶ χτύπαγα τὸ κουδούνι τῆς πόρ-τας μου, ἦχοι ραδιοφῶνων ἔπληξαν τὴν ἀκοή μου! Ἀλλὰ δὲν ἔρχοντοσαν πιά ἀπὸ παντα! Ἐφταναν μέσα ἀπὸ τὸ δικὸ μου διαμέρισμα.

Δὲν εἶχα κανεὶ λάθος. Τὸ πρῶτο πρᾶ-γμα ποῦ ἀντίκρουσε στὸ χῶλλ, ἦταν ἕνα τεράστιο ραδιόφωνο.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξα στὴ γυναῖκα μου μόλις τὸ εἶδα! Ραδιόφωνο μέσα στὸ σπίτι μας;

— Αἶ, μὰ τί ἤθελες νὰ κάνω καὶ μέ-νε, μοῦ εἶπε. Τόσες μέρες μόνη, ἔπληττα προμερά. Ἐπῆρα, λοιπόν, ἕνα ραδιόφωνο γιὰ νὰ περνᾶω εὐχάριστα τὴν ὥρα μου.

— Θὰ τὸ πετάξω ἀμέσως.

— Δὲν θὰ τὸ πετάξῃς καθόλου, ἂν ἀ-κούσῃς κάτι ποῦ θὰ σοῦ πῶ.

— Τί;

— Ὅτι τὸ ραδιόφωνο τὸ δικὸ μας ἐ-ξουδετερώνει τὸ ραδιόφωνο τοῦ κ. Ἀρι-στείδη!... Ὅταν τὸ βάζω σ' ἐνέργεια, τὸ ἄλλο οὔτε ἀκούγεται καθόλου.

Ἐδῶσα θερμὰ συγχαρητήρια στὴ γυ-ναῖκα μου γιὰ τὴν ὥρα τῆς ἐμπνευσῆς καὶ ὑπέβαλα αἴτησιν διαζυγίου. Ὁ κ. Ἀ-ριστείδης μπορεῖ νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Μὲ τὸ ραδιόφωνό του ἔχῃρισε ἕνα ἀνθρώπου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 36)

μόνο μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἀφη-σε! Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἶχαν ἀποκοι-μηθῇ, χρειάσθηκαν δύο τοῦλάχισ-τον λεπτά γιὰ νὰ ρίξουν κάτι στὴν γύμνια τους, νὰ κατέβουν τὴν σκα-λα καὶ νὰ προσφάσουν νὰ μποῦν μα-ζὶ σας στὸ δωμάτιο. Περιμένατε νὰ πεθάνῃ πρῶτα ἡ γυναῖκα σας καὶ περιμένατε τὴν ἀφιξὴ μαρτύρων γιὰ νὰ μῆτῃ στὸ δωμάτιό της, ποῦ εἶναι νὰ παραπλεύρως τοῦ δικοῦ σας! Ἡ λε-πομέρεια αὐτὴ ὡστόσο δὲν σὰς πα-ραδίδει στὸν δῆμο! Ἄλλες λεπτο-μέρειες οὐκ ἀνακαλύπτει εἰς αὐτόν!

— Φοέσκο; ῥώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησε τὸ παιδί. Φρέ-σκο βούτυρο.

— Νωπὸν βούτυρον! ἐδιόρθωσε τότε ὁ καθηγητῆς.

Τότε ὁ πατέρας τοῦ κ. Καρθαίου ποῦ παρίστατο στὶς ἐξετάσεις γέλασε καὶ εἶπε:

— Φαίνεται ὅτι ὁ γυῖός μου εἶναι ὅπα-δὸς τοῦ Ψυχάρη. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχε βγῇ τὸ περί-φημο «Ταξίδι» κι' ὅλος ὁ κόσμος κοροῖ-δεσε τὸν Ψυχάρη. Μόλις ἀκούσθηκε λοι-πὸν τὸ ὄνομά του, ὅλοι ἔσπασαν στὰ γέ-λια. Ὁ μικρὸς Καρθαῖος νομίζοντας ὅτι γελούσαν εἰς βάρος του ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἐκάθησε ἀμέσως κάτω πολὺ στενοχω-ρημένος. Αὐτὸ στάθηκε ἀφορμὴ νὰ ρωτή-σῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ψυχάρης ζητοῦσε νὰ γράφουν οἱ ἄνθρω-ποι ὅπως μιλοῦσαν καὶ γι' αὐτὸ τὸν κο-ροῖδεσε ὁ κόσμος. Τοῦτο ὅμως τὸ βρήκε πολὺ σωστὸ ὁ μικρὸς Καρθαῖος κι' ἀπὸ τότε ἔνοιωσε ὅτι ἡ καθαρόσυτος ἦταν μιὰ ψεύτικη γλώσσα ποῦ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μέση. Ἔτσι μῆτῃς στὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοτικῆς.

— Μάλιστα, βεβαίωσε ὁ Σοῦμερ. Αὐτὸ ἐγίνε κίολας.

— Μολονότι εἶμαι θεδαίος ὅτι τὰ πρόσφατα αὐτὰ δακτυλικά ἀποτυ-πώματα, εἶναι τοῦ Ντίκ Χάρρεν, συ-νεχίζω: Στὰ χαρτιά του, στὸ συρ-νεχίζω: Στὰ χαρτιά του, στὸ συρ-

τάρι τοῦ γραφείου του, βρέθηκε ἡ ἀπόδειξις 25 δραμῶν φωσφορίζου-σης πομάδας! Στὰ σκουπίδια τοῦ ὑπογείου, εἶρκα μιὰ μάσκα νεκρο-κεφαλῆς! Ἰδοὺ τὴν! Ἐκαμε θυγάδον-τας τὴν ἀπὸ τὴν τσέπη του. Παρα-καλῶ, γυρίσατε τὸν διακόπτη νὰ σκοτεινιάσῃ τὸ δωμάτιο!

Κάποιος ἐγύρισε τὸν διακόπτη, τὸ δωμάτιο σκοτεινιάσε καί, ἡ μά-σκα τῆς νεκροκεφαλῆς ποῦ ὁ Μάρ-τεν Ντάλ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἄρχισε νὰ πετᾷ ἐρυθροπράσινες φλόγες.

— Ἀνάψατε! Ὁραῖα! Ὁ Ντίκ Χά-δρεν, γύρισε τὸν κεντρικὸ διακόπτη, τυλίχθηκε μ' ἕνα σεντόνι, φόρεσε τὴν νεκροκεφαλὴ ποῦ προηγουμένως τὴν πασάλευσε μὲ πομάδα φωσφόρου, ἀ-λοιψε μὲ τὴν ἴδια πομάδα τὰ χέρια του καὶ μῆτῃς ὡς φάντασμα στὸ δωμάτιο τῆς Ρούθ! Τὴν συνέχεια τὴν μαυτεύετε...

Ἐνας ξηρὸς μεταλλικὸς κρότος ἀκούσθηκε. Ὁ κρότος μιᾶς χειροπέ-δας ποῦ κλείνει...

— Ἀς εἶναι, ἔλεγε ὁ Σοῦμερ τὸ ἴ-διο μεσημέρι τρώγοντας μὲ τὸν Μάρτεν Ντάλ. Ἀδίκειασι, φίλε μου, καὶ ἀδίκειασι τὴν κοινωνία. Ἐπρεπε νὰ γίνῃς ντέτεκτιβ! ἴσως σὺ κα-κατάρθωνες νὰ γραφώσῃς καὶ ἐκεῖ-νον τὸν ἀναθεματισμένον «Λωποδύτη-Φάντασμα».

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ὑπέρμαχους καὶ ἀ-γωνιστὰς τῆς δημοτικῆς γλώσσης. Συνε-ργάτης τοῦ ἀδελφοῦ ἐπὶ πολλὰ χρόνια κα-τόπιν ἀρχισυντάκτης του, εὐρέθηκε πάν-τα στὸ προσκήνιο τοῦ γλωσσικοῦ ἀγῶνος. Τὴν δημοτικὴ τὴν ἀνακάλυψε κατὰ τρόπο κάπως παῖδρος. Ἦταν μαθητῆς τοῦ Λεόντιου Λύκειο ὅταν τὴν ἡμέρα τῶν ἐ-ξετάσεων τὴν ὥρα ποῦ ἄρχισε νὰ ἀπαν-τᾷ στὶς πρώτες ἐρωτήσεις τοῦ καθηγη-τοῦ τοῦ εἶπε τὴν φράση: ἀφῆσαν αὐτὰ καὶ φρέσκο βούτυρο. Ὁ καθηγητῆς τὸν ἀγριοκύταξε.

— Φοέσκο; ῥώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησε τὸ παιδί. Φρέ-σκο βούτυρο.

— Νωπὸν βούτυρον! ἐδιόρθωσε τότε ὁ καθηγητῆς.

Τότε ὁ πατέρας τοῦ κ. Καρθαίου ποῦ παρίστατο στὶς ἐξετάσεις γέλασε καὶ εἶπε:

— Φαίνεται ὅτι ὁ γυῖός μου εἶναι ὅπα-δὸς τοῦ Ψυχάρη.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχε βγῇ τὸ περί-φημο «Ταξίδι» κι' ὅλος ὁ κόσμος κοροῖ-δεσε τὸν Ψυχάρη. Μόλις ἀκούσθηκε λοι-πὸν τὸ ὄνομά του, ὅλοι ἔσπασαν στὰ γέ-λια. Ὁ μικρὸς Καρθαῖος νομίζοντας ὅτι γελούσαν εἰς βάρος του ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἐκάθησε ἀμέσως κάτω πολὺ στενοχω-ρημένος. Αὐτὸ στά

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τραπεζική χρέη συνέπεια των οποίων είναι να βγάλει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μία στιγμιαία μιά φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Εμφανικά ακούει πίσω του μία φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ύψους Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθεί να παντρευτεί μία ανώριστη κόρη πτωχών αλλά μελλοντική κληρονόμο 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εδρεύει η ανώτατος κληρονομός. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορδέρος». Και μία νύχτα άπαγει τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τύχης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός ερωτεύεται την Γαβριέλλα αλλά εκείνη τον απορροεί και φεύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορδέρου ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθεί. Ο Βαλεντίνο κάνει μία απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Άνοιχτομάτη, τον Αύγουστο και τον Σουλπερίο αλλά παραδίδεται, η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός όποτε ο Ρουκέν ανακαλύπτει μία μέρα ξαφνικά, ότι η ωραιότερη σύζυγος του Λυδία, τον άπαγα μ' ένα νεαρό, τον Άντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζευγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα οποία πρόκειται να εξυπηρετήσουν αφάνταστα στα σχέδια του. Έμαθε π.χ. ότι η Ιωάννα Μπερταρά πέθανε, άλλ' ότι άφηκε σύζυγο και παιδιά. Ο Άντρέ αφήγεται κατόπι στην Λυδία την ζωή του αδελφού του Ζωρζ αρχίζοντας με την ερωτική του περιπέτεια με την αδελφή του Μουράτ Φερντινέ. Ο Μουράτ είχε ανακαλύψει τις σχέσεις των δυο νέων και επιβάλλει στον Ζωρζ να μην ξαναφανεί μπροστά του αν δεν γίνει καθ' όλα άξιος της αδελφής του. Ο Ζωρζ του δίνει ραντεβού μετά έν έτος στις 15 Ιουλίου. Ο

Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να ανακοινώσει όλα αυτά στον Νορδέρο. Τον σημειώνει όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τύχης στα χέρια της Γαβριέλλας, η οποία πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του τα λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τω μεταξύ ο Νορδέρος πηγαίνει και ειδοποιεί, ως φίλος τάχα, τον Άντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλά-καλά προφθάσει να απομακρυνθεί ο Νορδέρος όποτε ακούστηκαν θύματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα ευθυμο τραγουδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρισκόταν αντιμέτωπος με τους δυο εραστές. Δεν τους έκανε καμμία σκηνή αλλά κάθισε και διηγήθηκε στον Άντρέ ποιά ήταν η Λυδία. Ο Άντρέ παθαίνει ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές μια κρίση και πέφτει κάτω ανίσθητος. Η Λυδία λιποθυμά και αυτή. Συνέρχεται εν τούτοις πρώτη μετά την ανασύρση του Ρουκέν.

23ον

ΕΙΧΕ την όψη τρελλής, μάτια φλογισμένα και θλέμμα άφηρημένο.

Σύρθηκε με τα γόνατα ως τη θέση που κοιτόταν ο αγαπημένος της, και αφού κάθισε στο πάτωμα, έπέρασε το μπράτσο της κάτω απ' το κεφάλι του και ανασηκώνοντάς το σιγά, σάν να ήταν παιδάκι, το άκούμπησε στα γόνατά της.

Το κεφάλι, άτονο, έπεσε προς τα πίσω. Η Λυδία το πήρε και το έσφιξε στην καρδιά της.

«Ετσι, σ' αυτή την στάση της απελπισίας, αλλά χωρίς να κλαίει πιά, κυττούσε το λιπόθυμο παιδί, αυτό το παιδί που την είχε μάθει να σέβεται λίγο τον εαυτό της, το παιδί αυτό που της είχε μαγέψει την ψυχή!»

Εσκυψε για να του φιλήσει το μέτωπο, αλλά σταμάτησε, γιατί κατάλαβε πως θάταν ιεροσυλία.

Αρκέστηκε στο να σκουπίσει με το κεντημένο μαντηλάκι της, το αίμα πουχε κυλήσει απ' τα χείλη του στο λαϊμό του.

— Άντρέ, έψιθύριζε, αγαπημένο μου παιδί, συγγνώμη, συγχώρεσέ με για το κακό που σου έκανα... Άντρέ, ξύπνα... κύτταξέ με...

Αλλά ο Άντρέ δεν άκουγε και δεν μπορούσε να κάνει αυτό που του ζητούσε. Φαινόταν νεκρός, άκουμπισμένος καθώς ήταν στα γόνατα της γυναίκας, με τα χέρια, κάτι χέρια άσπρα σαν κέρνιν, πεσμένα άτονα κάτω.

Εσκυψε από πάνω του, τον κύταζε από πολύ κοντά... και δεν ένοιωσε ούτε την ελαφρότερη πνοή να της χαϊδεύει το πρόσωπο... Ο νέος δεν άνεπνεε.

Φαινόταν στ' αλήθεια νεκρός. Η σκέψη ότι πιθανόν να κρατούσε ένα πτώμα στην αγκαλιά της, της ήρθε απότομα στο νου και την έκανε να ανατριχιάσει.

— Όχι... δεν είναι δυνατό... ψιθύρισε.

Και συγκεντρώνοντας όλες της τις δυνάμεις, σήκωσε τον νέο από χάμω και τον έφερε και τον ξάπλωσε στον καναπέ.

Τον φώναξε πάλι:

— Άντρέ! Άντρέ! Μίλησε!

πάντησέ μου, άνοιξε τα μάτια σου... Άντρέ... μην τον πιστεύεις ότι σούπε... Το κρίμα το έκανε, το προκάλεσε αυτός... Άντρέ μου... τί πρέπει να σου πω λοιπόν για να σε ξαναφέρω στη ζωή;

Και του φιλούσε τα χέρια.

Και με τα δάχτυλά της που έτρεμαν του χαϊδεύε το πρόσωπο και τα μαλλιά.

«Αλλά ούτε οι απελπισμένες ικεσίες, ούτε τα χάδια δεν έφερναν αποτέλεσμα».

Ο Άντρέ έμενε ανίσθητος.

Και τότε την κυρίευσε ελαφρός τρόμος.

Ήταν αλήθεια λοιπόν πως ήταν νεκρός και τον είχε σκοτώσει αυτή!... Έβγαλε μία πνιγμένη φωνή.

— Άντρέ! Άντρέ! Μίλησε!

Αλλά το όραίο αυτό χλωμό στόμα, που τα λόγια του άλλοτε είχαν σταθεί τόσο τρυφερά και τα φιλά του τόσο γλυκά, φαινόταν κλεισμένο για πάντα.

Η Λυδία άρχισε να περπατά σάν την τρελλή μέσ' στο σαλόνι.

Το στήθος της το ανατάραζαν λυγμοί, αλλά τα μάτια της έμεναν στεγνά.

Και κάτι σαν παραλήρημα έβγαίνε από τα χείλη της.

— Θεέ μου... έλεγε, χωρίς να παίρνει άναπνοή... δεν είσαι άδικος, είσαι καλός, γεμάτος μεγαλοφυχία και αγαθότητα... γιατί λοιπόν, Θεέ μου, χτυπάς αυτόν τον άθωο και δεν σκοτώνεις έμένα που είμαι ή ένοχη; Αυτός δεν έκανε ποτέ κακό!

Μην τον άφίσης να πεθάνει, Θεέ μου!... Έχω έμπιστοσύνη σε Σένα, στη δύναμή Σου, στη δικαιοσύνη Σου... Διέπραξα ένα μεγάλο έγκλημα... οι άνθρωποι δεν με τιμώρησαν... αλλά σύ πρέπει να με τιμώρησεις, Θεέ μου!... Μην με τιμώρησεις όμως σκοτώνοντας αυτό το παιδί... Το άγαπώ, Θεέ μου... με μιάν αγάπη που δεν μπορεί να προκαλέσει το θυμό σου... γιατί είναι άγνή... Μην τον χρησιμοποιήσεις ως μέσον για την εκδίκησή Σου... Μην είσαι θεός του μίσους και της κακίας...

Αφού τον να ζήσει... μήπως δεν θα μου είναι άρκετη τιμωρία το μίσος του και η περιφρόνησίς του;... Συγχώρα με, Θεέ μου.

Έξαντλημένη, άρχισε να κλαίει απελπισμένα, νοερά. Τα μάτια της

μιάς Ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

κυλούσαν καυτά δάκρυα.

Ξαναγύρισε κοντά στον Άντρέ.

«Ίσως να μη πέθανε, ψιθύρισε. Και δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτό το καταραμένο διαμέρισμα για να του δροσίσω το μέτωπο και να τον ξαναφέρω στη ζωή. Ω... Και το ίδιο μου το αίμα θα έδινα για να του άποσπάσω ένα θλέμμα... και άς ήταν και θλέμμα φρίκης άκόμα...»

Και η δυστυχισμένη έσ' νευρικά τα χέρια της, χωρίς να ξέρη τί να κάνει, πώς να φερθή.

— Ένας γιατρός, έκανε... Θα τον έσωζε ίσως ένας γιατρός... Αλλά χρειάζεται ναρκωτή άμέσως αυτός ο γιατρός... Πού να τον βρώ;... Και τί να του πω;

Εστάθηκε και το θλέμμα της έστυλώθη πάνω στον Άντρέ.

Ο νέος είχε κάνει κάποια κίνηση αυτή τη στιγμή.

Είχε ακούσει έναν ανάλαφρο άναστεναγμό...

— Ζή... Ζή... φώναξε, Θεέ μου... Θα με λυπηθείς λοιπόν;

Πετάχτηκε έξω από το διαμέρισμα και έτοιμάθηκε να κατέβει, όταν την σταμάτησε ένας νέος, ο οποίος της έκλεισε τον δρόμο.

Ήταν ο Βαλεντίνο.

— Κύριε... Πώς το λμάτε!

— Δυο λέξεις πρώτα απ' όλα, έκανε ξερά ο Βαλεντίνο. Ήρθαν έδω δυο άνθρωποι πριν από λίγο... Ο ένας ήταν ο μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ.

— Δεν τον ξέρω...

— Ο άλλος ήταν ο άνδρας σας... ο Ρουκέν...

— Ναί...

Όταν συναντώνται αυτοί οι δυο άνθρωποι, άσφαλώς κάποιο έγκλημα θα διαπραχθή. Θέλω να μάθω τι έγκλημα διαπράχθηκε έδω... Θέλετε να φύγετε!... Σταθείτε. Γυρίστε πίσω!... Οδηγήστε με!...

Κι άρπάζοντάς την από τους ώμους, την έσπρωξε προς τα πίσω. Αυτή προσπάθησε να ξεφύγει, παλεύοντας απελπισμένα και λέγοντας σάν την τρελλή:

— Όχι... άφήστε με... χρειάζεται ένας γιατρός... ένας γιατρός άμέσως, Πειθαίρει... Ένας γιατρός!...

Χωρίς να το θέλει, όμως, ύπήκουσε στον Βαλεντίνο. Δεν σκεφτόταν. Δεν άναρωτιόταν καν ποιος ήταν αυτός ο νέος, τί ήθελε, πώς είχε μάθει σχεδόν το έγκλημα που είχε γίνει.

— Ένα γιατρό! έκανε, ένα γιατρό!

Ο Βαλεντίνο με την πρώτη ματιά πούρριξε στον Άντρέ, κατάλαβε ότι το παιδί αυτό επέβαινε και ότι χρειαζόταν πρώτ' απ' όλα γιατρό, όπως έλεγε η Λυδία.

Εδειξε με το χέρι τον έτοιμοθάνατο.

— Έγινε λοιπόν έγκλημα έδω, αϊ!

— Ναί, άποκριθηκε άγρια αυτή, με μάτια που λάμπαν από μίσος... ένα

έγκλημα φοβερό και που δεν χρειάζεται για να γίνει, ούτε όπλο, ούτε δηλητήριο...

— Και ο δολοφόνος;... Τον έμάντευσε;...

— Α... όποιος και αν είσθε... έχθρος ή φίλος, σας τον παραδίδω... Τον ο νομάσατε πρό όλίγου... είναι ο άνδρας μου... Αλλά σας ίκετεύω, κύριε, μη μου ζητάτε περισσότερες εξηγήσεις... Ας σκεφθώμαι αύτόν πρώτα. Αργότερα, θάχω καιρό να σας τα πω όλα... Ένα γιατρό, κύριε, χρειάζεται ένας γιατρός!...

— Τρέξτε έσείς να βρήτε. Έν τω μεταξύ έγώ θα προσπαθήσω να τον συνεφέρω...

— Α... τί καλός που είσθε, κύριε... Ας είστε έγκληματίας!...

Και έφυγε τρέχοντας, ενώ ο Βαλεντίνο, πέρνοντας τον Άντρέ στην αγκαλιά του, τον άνασήκωσε, τον άκούμπησε άπαλά στον καναπέ, του ξεκούμπωσε το κολλάρο και το πουκάμισο και με το αυτί άκουμπισμένο στο στήθος προσπαθούσε να ά-

κούση την καρδιά του.

Έψαξε ύστερα στο διαμέρισμα για να βρή νερό, αλλά του κάκου. Κατέβηκε στον θυρωρό. Ο δυστυχής ήταν τρομοκρατημένος. Λίγα λεπτά πιδ πριν η Λυδία πέρασε τρέχοντας σάν την τρελλή από μπρός του και του ζήτησε τη διεύθυνση ενός γιατρού, ενώ συγχρόνως έπρόφερε λέξεις άκατάληπτες που τον έκαναν να καταλάβει ότι συνέθε κάτι τρομερό στο διαμέρισμα που κρατούσε ο νέος για τα ραντεβού του με την κυρία.

Ακούγοντας τον Βαλεντίνο να του ζητά νερό, θέλησε να πιάσει συζήτηση. Αλλά η στιγμή ήταν άκατάλληλη και ο Βαλεντίνο, άφοδ βρήκε εκείνο που ζητούσε, ξανάφυγε τρέχοντας, χωρίς να άπαντήσει.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της σήκωσε τον Άντρέ και τον ξάπλωσε στον καναπέ.

Για να γνωρίσετε τον έαυτό σας

Κυρία μου, είσθε ιδεώδης σύζυγος;

άνδρα σας, αλλά δεν έχετε την θέληση να το κάνετε.
"Αν βοήτε από -10 έως +10, βρίσκεστε στον καλό δρόμο, αλλά διαστέχετε ακόμη. Αίτη, λοιπόν, προσπάθεια ακόμη και θα επιτύχετε.
"Αν βοήτε από +10 έως +40, κατέχετε αναμφισβήτητους συζυγικούς αρετές που τείνουν να γίνουν επί μάλλον και μάλλον μεγαλύτερες.
Τέλος, αν βοήτε από +40 έως +73, είσθε πoάνωμα ή ιδεώδης σύζυγος!

Το ερώτημα που σας θέτουμε παραπάνω είναι από τα σοβαρότερα, κυρία μου. Γι' αυτό σκεφθείτε καλά, πολύ καλά, προτού απαντήσετε. Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην φαντάζεται ότι είναι ιδεώδης σύζυγος και ότι όλα τα φταίει ο σύζυγος. Και όμως, πόσες φορές δεν φταίει η γυναίκα, χωρίς να το υποπτεύεται!... Υπάρχουν στη ζωή μικρολεπτομέρειες οι οποίες μπορεί να μας διαφεύγουν, αλλά που θαρρούν πολύ στην οικογενειακή μας γαλήνη και ευτυχία. Θα σας βοηθήσουμε τώρα κυρία για να βοηθήτε αν πράγματι είσθε εν τάξει απέναντι του συζύγου σας: Μελετήστε προσεκτικά τον άπεναντί πίνακα. Κατόπι πάρτε ένα χαρτί και ένα μολύβι και γράψτε, κάθε φορά που απαντάτε σε μίαν ερώτηση, τον αντίστοιχο αριθμό (θετικό +, ή αρνητικό -) που βρίσκεται στη στήλη του ΝΑΙ ή απαντάτε αναί, ή στη στήλη του ΟΧΙ, αν απαντάτε «όχι».

"Αν δυσκολεύεστε να απαντήσετε σε μίαν ερώτηση μ' ένα κατηγορηματικό «αναί» ή ένα «όχι» παραλείψτε τελείως τον αντίστοιχο αριθμό.

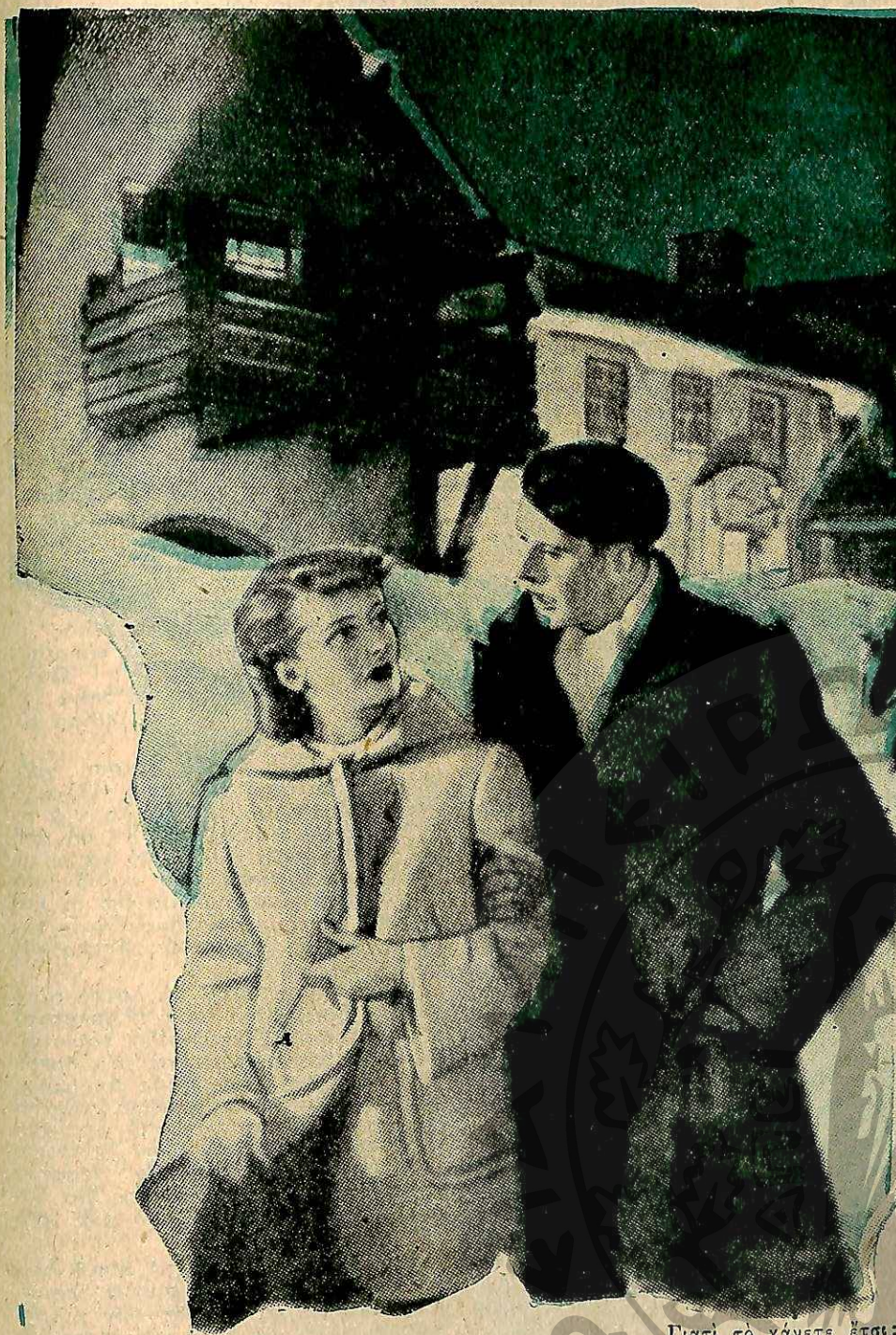
"Όταν τελειώσετε, έλας τας απαντήσεις, αθροίστε πρώτα τους θετικούς αριθμούς (+), έπειτα τους αρνητικούς (-). Κατόπι αφαιρέσατε από τον μεγαλύτερο τον μικρότερο και στη διαφορά δώσατε το σημείο (+ ή -) του μεγαλύτερου αριθμού. Π.χ. αν βοήτε χωριστά -18 και +23, θα αφαιρέσετε το -18 από το +23 και θα έχετε αποτέλεσμα +5. Τουναντίον, αν έχετε χωριστά +27 και +14 θα έχετε αποτέλεσμα +13 (πράγμα που δεν σας το εύχουμε!...).

Τώρα, ως προς την βαθμολογία, αν βοήτε τελικώς από -87 έως -40 είσθε ότι χρειάζεται... για να μην κάνετε ευτυχισμένο τον άνδρα σας. Ανάγκη, λοιπόν να αλλάξετε επειγόντως και ριζικώς.

"Αν βοήτε -40 έως -10, έχετε τι πρόβλημα να κάνετε για να ευχαριστήσετε τον

	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Είσθε πιστή στον άνδρα σας;...	+10	-0
Δείχνετε ότι τον υποπτεύεστε αν τύχη να επι-σπρέψη αργά;...	-6	+6
Συνηθίζετε να σκαλίζετε κρυφά τις τσέπες του;...	-1	+7
Δέχεσθε άμέσως να τον ακολουθήσετε έξω, στις δι-ασκεδάσεις που θέλει αυτός;...	+3	-3
Σας συμβαίνει συχνά να τον ένοχλήτε την ώρα που διαβάζει για να του μιλήσετε για την ράφτρα σας ή για τα μικροσκοινδαλάκια της γειτονιάς;...	-5	+2
Βρίσκει πάντα, όσakis τα χρειασθή μέσα στο έρμα-ρι του καθαρά και επιδιωρωμένα τα άσπρόρρουγά του;...	+4	-4
Προσέχετε κάθε μέρα ώστε να μην του λείπη α-πό πουθενά κανένα κουμπί;...	+3	-3
Χαμογελάτε με υπομονή και καλωσύνη κάθε φορά που ψάχνει ώρες για να βρή στο ραδιόφωνο αυτό που θέλει;...	+2	-2
Του πλέκετε από καιρού εις καιρόν κανένα πουλό-βερ ή τίποτε άλλο;...	+4	-1
Προσπαθίτε ώστε να μην είναι τα φαγητά σας πάντα τα ίδια και μονότονα;...	+2	-2
Είσθε υποχρεωμένη να του ζητάτε συχνά χρήματα, έξω από τα τακτικά που σας έχει δώσει;...	+6	-3
"Όταν συζητάτε μαζί του, φροντίζετε να μην του αντιλέγετε απότομα;...	+4	-4
Φροντίζετε ώστε, επιστρέφοντας σπίτι να μην το βρίσκει άνω-κάτω;...	+3	+4
"Αν στις ώρες της σχολής του, καταγίνεται σπίτι με διάφορες μικροδουλειές (ξυλουργικής κτλ.) γκρι-νιάζετε ότι σας αναστατώνει το σπίτι;...	-5	+3
"Όταν σας δίνει κάπου ραντεβού σας συμβαίνει συχνά να πηγαίνετε αργά;...	-7	+4
Τον παίρνετε συχνά μαζί σας στα μαγαζιά;...	-5	+5
Φωνάζετε ότι ο άντρας σας δεν σας αγαπά, αν τύχη κανένα βράδυ και θέληση να βγῇ μόνος έξω;...	-8	+3

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ «Πιερρό»

Γιατί το κάνετε έτσι;

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ
ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ
ΤΟΥ
ΑΝΤΡΕ ΑΡΜΑΝΤΥ

ΤΟΝ έλεγαν Πιέρ. Οι γυναίκες τον φώναζαν «Πιερρό». Οι γυναίκες του περιβάλλοντός του φυσικά. Ένός περιβάλλοντος που δεν είχε, βέβαια καμιά σχέση με την αυστηρότητα και την ήθικη.

Μολονότι ήταν τόσο νέος, είχε μεγάλη πείρα των γυναικών. Ξετρελαίνονταν όλες μαζί του. Ήταν ένας μόρτης, όπως λέμε: ένας άπαχης, όπως λένε στο Παρίσι. "Υστερα απ' αυτό, ο καθείς είναι ελεύθερος να με κρίνει αυστηρά όταν προσθέσω ότι ο Πιερρό ήταν φίλος μου.

Η φίλα μας γεννήθηκε στο στρατό: από αυτές τις αυθόρμητες συμπαθείς που γεννιούνται ανάμεσα σε δυο συντρόφους και ενώνουν μ' ένα βαθύτατο και αδιάσπαστο δεσμό δυο αντίθετους χαρακτήρες χωρίς να λάβουν υπ' όψιν καμιά κοινωνική διαφορά.

Την εποχή εκείνη έκτελούσαμε μαζί την στρατιωτική μας θητεία σε μια επαρχιακή πόλη της οποίας θ' αποσιωπήσω το όνομα, ούτως ώστε να μπορώ να δηλώσω χωρίς να δυσαρεστήσω κανένα ότι ήταν μια επαρχιακή τρύπα θλιβερή και μονότονη, γεμάτη πλήξη και μελαγχολία. Η ατμόσφαιρα απέπνεε ένα βαρύ άρωμα αυστηρότητας που δεν συμβιβάζονταν καθόλου με το φλογερό ταμπεραμέντο των είκοσι χρόνων μας.

Ο Πιερρό με περιούσε ένα χρόνο. "Αν τον έκρινε καιείς από καθαρά στρατιωτική άποψη, ήταν ένας καλός στρατιώτης, καθαρός, πειθαρχικός, ψυχραιμός. Γι' αυτό ακριβώς τον εκτιμούσαν και οι ανώτεροί του. Μονάχα οι υπαξιωματικοί του «έκαναν τον βαρύ» εξ αίτιας ίσως των επιτυχιών που είχε στις γυναίκες. Μά καθώς δεν τους έδινε άφορμή στην εκτέλεση των καθηκόντων του, ή εχθρότης των έμενε πλατωνική.

Χωρίς να θέλω να δικαιολογήσω τον Πιερρό για τον ελεύθεριο χαρακτήρα του, θα προσπαθήσω, μολισ-ταύτα, εξηγώντας τον, να δώσω «ελαφρυντικά» στη φίλας μας.

Γεννημένος από άγνωστο πατέρα, αναθρεμμένος στο χωριό του σαν ένα κακό φυτό ανάμεσα στις πέτρες, ο Πιερρό είχε παρ' όλα αυτά την δροσιά και τους γερούς και δυνατούς χυμούς ενός δέντρου του άνοιχτού κάμπου. Βλέποντάς τον, κάποιος που ήξερε το περιβάλλον στο οποίο ανατράφηκε, θα αναρωτιόταν από ποιά επιτυχημένη όσο και α-

Ο φίλος μου «Πιερρό»

προσδόκητη ένωση είχε κληρονομήσει αυτό το άθλητικό σώμα, αυτά τα γελαστά γαλάζια μάτια αυτό, το δροσερό και σαρκώδες στόμα που τραβούσε τις γυναίκες όπως τα σταφύλια τραβούν τις σφήκες.

Τόσο στο σώμα όσο και στο πνεύμα ο Πιερρό ήταν ένα «παιδί της φύσεως» και νομίζω πως αυτό ήταν το μυστικό της επιτυχίας του. Ήταν, έξω από, εξαίρετος σύντροφος, ειλικρινής, και πρόθυμος να εξυπηρετήσει όλους απλά και αμόλυντα. Τόσο, ώστε ο στρατιώτης, σ' έκανε να ξεχνάς τον άπαχη και όσο περισσότερο τον γνώριζε κανείς εύρισκε ότι τα προτερήματά του ξεπερνούσαν τα ελαττώματά του.

Προσθέστε σ' αυτά ένα χρυσό χαρακτήρα, μια αδιατάρακτη εὐθυμία, μια σπιθίζουσα έξυπνάδα γεμάτη μόρτικο χιούμορ και θα δικαιολογήσετε μια φίλια—όχι και πολύ αξιοπρεπή βέβαια, που δεν παρατάθη μετά τη θητεία μας αλλά την οποία και σήμερα ακόμη δεν σκέπτομαι ν' άπαρνηθώ.

Πραγματικά, δεν υπήρξε ποτέ ανάμεσα σε μένα και στον Πιερρό παρά μια μονάχα διαφωνία. Αυτή άποτελει το θέμα της ιστορίας αυτής.

Ανέκαθεν είχα την λατρεία της γυναίκας. Θεωρούσα πάντα την γυναίκα σαν κάτι ιερό. Κι' έμεινα ο ίδιος μέχρι σήμερα. Ο Πιερρό, απεναντίας, είχε αποκομίσει από την πρόωγη πείρα του ένα αίσθημα που τον έκανε να θεωρήσει όλες τις γυναίκες και να τις μεταχειρίζεται όλες με την ίδια γαλήνια περιφρόνηση.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν το οίκτρο περιβάλλον του στο οποίο είχε ζήσει, καταλάβαινα την άποψή του μολονότι άρνησθαι να την παραδεχθώ. Του έλεγα ότι δεν έχει το δικαίωμα να γενικεύει. Παρ' όλα αυτά, και αν εξαιρέσω το έντονα ειρωνικό χαμόγελο με το οποίο με άκουε, οι φλογερές διαμαρτυρίες μου δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα επάνω του.

— Έσύ, δεν μπορείς να ξέρεις, μου έλεγε. Έσύ, δεν γνωρίζεις καλά τις γυναίκες.

Και καθώς διαμαρτυρούμουν, εκείνος κατέφευγε σε μια καρτερική σιωπή, της οποίας η επιείκεια μ' εξένευριζε. Μια μέρα δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και του φώναξα πικαρισμένος:

— Από γυναίκες, γνώρισα όλες κι' εσύ έσως. Και πάντως, πιο καθαρές.

Προίμεινα να πεταχτεί επάνω. Περιωρίστηκε ν' ανασηκώσει τους ώμους:

— Αν φέρεις τώρα το ζήτημα στην καθαριότητα...

— Ήθελα να τον προσβάλλω. 'Επέμεινε ήλιθια, πεισισκαμένος:

— Μιλώ για το ήθικό τους. Έσύ,

δεν γνώρισες παρά το σώμα τους.

Ο Πιερρό έπαυσε να χαμογελά: — Μα το σώμα είναι που διαφέρει, γιατί στο μυαλό όλες ίδιες είναι. Τα ρέστα είναι μια ρομάντσα. Σ' άκουνε να τους την αιομουργουρίδης χαϊδεύοντας σε, μ' άδ' νους τους είναι στο νοίκι τους ή στον λογαριασμό της καπελλούς.

— Κρίνεις όλες τις γυναίκες από τις δικές σου.

— Τις δικές μου!..

Ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα—από τον τόνο του—πόση πίκρα και άπογοήτευση έκλεινε ο κυνισμός του.

— Τις δικές μου! Ξανάπε και τί ξέρεις έσύ γι' αυτές; «Άλλωστε, δεν έχω δικές μου. Δεν σου λέω, μ' έρωτεύονται βέβαια για λίγο όσπου να κάνουν το καπρίτσιο τους κι' ύστερα με ξεποστέλνουν. Φαίνεται ότι δεν ξέρω να τις κρατήσω. Είμαι, λένε, «πολύ ευγενικός!» Τ' άκους, έγώ, πολύ ευγενικός! Το φαντάζεσαι αυτό, γέρο μου! Γιατί δεν τις ξυλοκοπώ όπως τους χρειάζεται γιατί τους λέω να μένουν στο κρεβάτι όταν είναι άρρωστες και γιατί τους λέω να κυτταχτούν όταν βήγουν. Γιατί τις μεταχειρίζομαι σαν γυναίκες, διάβόλε! Δεν είμαι ο τύπος τους. Είμαι πολύ ευγενικός! Λέει. Κι' ύστερα έρχεσαι σ' και μ' μιλάς για «το ήθικό τους!»

Είδα την πίκρα που τον πλήγωνε και προσπάθησα να τον λογικεύσω!

— 'Επειδή τις διαλέγεις άσχημα, και επειδή στο περιβάλλον σου...

Δεν μ' άφησε να συνεχίσω:

— Το περιβάλλον μου! «Όστε φαντάζεσαι ότι το περιβάλλον έχει καμιά σημασία; Όλες είναι ίδιες, σου λέω...» Όρίστε, γνώρισα κάποια με αυτοκίνητο, με διαμάντια και με τάξια, και όμορφη... «Ο,τι καλύτερο υπάρχει στο είδος. Έρχόταν κάθε Παρασκευή στο χορό του καταγώγιού της όδοι των Στεναγμών και κάθε Παρασκευή βουτούσε κι' από έναν άπαχη. Διάλεγε τους πιο καλοφτιαγμένους, τους πιο άθλητικούς κι' έμεινε γοητευμένη μπροστά σ' ένα βρωμάουτρο δολοφόνου με θηριώδες παρουσιαστικό.

— Τί μπορεί ν' άποδείξει μια νευροπαθής;

— Καλά! «Άκου. Μια μέρα την συνάντησα στο Παρίσι συνοδευόμενη από κάποιον που έμοιαζε της σειράς της και νέο και όμορφο και καλοντυμένο και όλα. Θά μπορούσε να ένη στη διάθεσή του όποια γυναίκα ήθελε. Την περιποιόταν σαν τ' αμάτια του. Φαινόταν βαθεία τσιμπιμένος μαζί της. Το άπδειξε, άλλωστε γιατί αναγνώρισα την φωτογραφία έξη μήνες άργότερα. στην έφημερίδα. Είχε χάσει όλα του τα λεφτά στο Χρηματιστήριο και μη μπορώντας πια να την κρατήσει, τίνανε τα μυαλά του. «Αν νομίζεις όμως ότι την άλλη Παρασκευή στο καταγώγιο...

— Μου μιλάς πάντα για παληογυναίκες. Και όλες δεν είναι...

Την βλέπω άκόμη να σηκώνεται, να κουμπώνει τη ζώνη του, να νάνη πιο βαθεία το πηλίκιό του και να μου ρίχνει μια ματιά έπ' αόριστη από τον δίο του καθώς έρχομαι από τον θάλαμο, λέγοντας:

— Ξέρεις: με νευριάζεις με τ' ά χειριρήματα σου. Πάω να ξεζαλισθώ λίγο.

Γύρισε εκείνο το βράδυ τόσο τύφλα στο μεθύσι που είπε μια λέξη έντελως διαφορετική από τη λέξη «παρών» στο προσκλητήριο, πρόγραμμα που—λαμβανομένης υπ' όψει και της φήμης του—του στοίχισε δεκαπέντε μέρες φυλακή.

Η τιμωρία αυτή είχε έναν άπροσδόκητο αντίκτυπο σε μένα. Καθώς έχασα τον σύντροφο με τον όποιο έκανα τας εξόδους μου, και δεν είχα να κάνω τίποτα καλύτερα, έπωφελήθηκα της ευκαιρίας για νά... έρωτευθώ.

Χωρίς να κολυμπώ στα πλούτη, έχω αρκετά λεφτά. Η μητέρα μου φρόντιζε να τροφοδοτή τακτικά τ' στρατιωτικό μου πορτοφόλι. Η ένηλικίωσίς μου, επί πλέον, είχε φέρει στην κατοχή μου κάποια κληρονομία που μ' άφησε ένας θεός μου. Καθώς ήμουν πολύ αισθηματικός δεν μπορούσα να παραδεχθώ μια περιπέτεια παρά υπό την μορφήν άμοιβαίας αυτοεγκαταλείψεως και όχι βέβαια σαν μια έμπορική πράξη. Αν και ο τόπος δεν ήταν κατάλληλος για τέτοιους συνδυασμούς, είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο στην πόλη με την έλπίδα να μ' άχρησιμεύσει ως διακριτικό άσυλο ενός αισθηματικού δεσμού που θα με βοηθούσε να ξεχάσω την πένθιμη άτύχη της έπαρχιακής εκείνης φρουράς. Μ' εύρισκα τον καιρό πολύ άργος—στο και την προσμονή άπογοητευτική. Ήθελα να βάλω ένα τέλος σ' αυτό. Παρουσιάστηκε μια ευκαιρία που την έκρινα κατάλληλη. Ήπλυσθηκα με θάρρος, έφωδιάσθηκα μ' νυκτερινή άδεια και εξώρμησα εις κατάκτησιν του έρωτος.

Πρέπει ν' αναί κανείς είκοσι χρόνων, να διατηρή όλες τις «ίλλουζιόν» του ή να μ' άμφισβάλει για τίποτα για να φαντάζεσαι ότι θά βρή τον άνδρα έστω πίσω από τ' αριντά ενός λαϊκού μπάρ, όσο κι' αν τ' αριντά αυτό είχαν χρώμα σωμών και όσο κι' αν το κατάστημα έφερε την ένθαρρυντική έπιγραφή: Μπάρ «Η οικειότης».

Και πραγματικά, το λαϊκό αυτό κέντρο δικαιολογούσε πληρέστατα το όνομά του. Είχε άνοίξει τελευταίως και κατελάμβανε, σε μια ήρεμη συνοικία, στη γωνία ενός άτόμου δρομάκου—έκει άκριβώς άπέναντι είχα νοικιάσει τ' δωμάτιό μου—ένα μικροσκοπικό κτίριο, στην έπιπλωσή του όποίου έξαρκούσαν τέσσερα τραπέζια με καθίσματα κι' ένα ταμείο όγι μεγαλειότερο από μια ραπτομηχανή.

Τα τραπέζια ήταν από κοινό λευκό μάρμαρο. Τα καθίσματα δερμάτινα. Ο τιμοκατάλογος των κοσμησιών πολύ ναιηλός και τίποτε άλήθεια, δεν θά δικαιολογούσε την «παρση των ριντών, αν η γοητεία της ξανθής γυναίκας, που διηύθυνε το μπάρ δεν μετέτρεπε τα ποτά σε νέκταρ και τα σάντουιτς σε άμβροσία.

Άκαθόριστος ήλικίας, αν και δεν φαινόταν να ένη πεοάση, τ' αριάντα, ή κυρία του μπάρ λεγόταν Γιο-

λάντα, ήταν κομψή, διακριτικά βαμμένη και είχε ένα θαυμάσιο στήθος. Η ύποδοχή της, λίγο ψυχρή στην άρχή, θερμαινόταν μ' ένα χαμόγελο των εξαίσιων δοντιών της όταν ο πελάτης περιφρονώντας για χατήρι της τ' άφηνά ποτά, διεκινδύνευε άκριβώτερες κοσμομασιόν. Και όταν ή κατακτητική του όρμη τον ώδηγούσε έως την σαμπάνια, τότε ή παραγγέλλια αυτή του έδινε το προνόμιο να πιη τη σαμπάνια του στο ιδιαίτερο σαλονάκι που συνεχόταν με την κοινή άίθουσα, συντροφεύόμενος από την άξιαγάπητη δέσποινα του μπάρ.

Δεν πρέπει να παρεξηγήσετε την φράση αυτή. Μιλημένα, τιμημένα. Γιατί αν και το μπάρ έφερε τον τίτλο «Η οικειότης», ή Γιολάντα περιώριζε την οικειότητα αυτή στην κατανάλωση των ποτών της. Περιελάμβανε στην τιμή τους το χαμόγελο της, μ' άτίποτε περισσότερο. Υπήρχαν φυσικά και άλλες παραχωρήσεις σε πελάτες που διέθεταν τ' ανάλογα λεφτά. Αυτές όμως άποτελούσαν μια άπασχόληση άσχετη με το μπάρ.

Τα δυο διαμερίσματα του καταστήματος της έπέτρεπαν να πραγματοποιη μια έπιλογή δυο βαθμών άνάμεσα στους τυχόντας που άποτελούσαν την πελατεία της. Πάντως οι διάφοροι τυπικοί περιορισμοί που προηγούντο της κατακτήσεως δεν είχαν άλλο σκοπό από την αύξηση της τιμής.

Μονάχα, όλα αυτά που τ' άκατάλαβινω σήμερα, τ' άγνωστά έντελως την έποχή εκείνη. Νομίζω όμως ότι και αν τ' άξερα, δεν θά τ' άπαρδεχόμουν. Κάθε κανών έχει και την εξαίρεσή του. Και ποιος άνθρωπος σ' άεικοσι χρόνια του δεν έχει άρκετο άπόθεμα ματαιοδοξίας ώστε να κατατάσσει άμέσως τον έαυτό του στις εξαίρέσεις;

Όταν, με φοβερό καρδιοχτύπι, τόλμησα για πρώτη φορά να διασχίσω το κατώφλι του μπάρ της Γιολάντας, αντί του πλήθους που περιμένα να βρω εκεί μέσα, άνεκάλυφα ότι οι μόνοι αντίζηλοι που είχα ήταν ένα χασαπόπουλο με ριγωτή ποδιά που ρουφούσε τον καφέ του και ή «όρτινάντσα» ενός άξιωματικού που κύτταζε μελαγχολικά τ' άδειο ποτήρι του. «Όσον άφορά την Γιολάντα, αυτή άφησε άμέσως την μαύρη μεταξωτή πουκαμισία την όποια γαρνίριζε με δαντέλλα, για να με ρωτήσει τί θά παραγγείλω.

— «Ο,τι έπιθυμείτε, της άπήντησα με περιήφανη άμεριμνησία.

Μου ύπέδειξε να πάρω μια σαρτρέζ. Την δέχτηκα άδιάφορα. «Υστερα έπέστρεψε στο ταμείο όπου εξαναπήρε το εργόχειρό της, μ' ή συνομιλία της περιορίστηκε μονάχα σε μένα. Χαμογελώντας λίγο, τ' βλέμμα της με εξέταζε λεπτομερώς.

Η εξέταση στάθηκε στην άκρη των παπουτσιών μου—έκείνη την ήμέρα τ' άειχα πρωτοφορέσει—και τ' χαμόγελο έγινε άκόμη πιο έντονο. τ' χασαπόπουλο κρίνοντας ότι παραμελήθηκε ζήτησε να πάρη τ' μέρος του στη συνομιλία:

— Είνε εργόχειρο αυτό που ράβετε; ρώτησε.

— Είνα μια ποκαμισία διώοθω-έκείνη.

Ο τόνος της ήταν ξερός και καθε άλλο παρά ένθαρρυντικός. Τ' χασαπόπουλο προσβεβλημένο, στράφηκε σε μένα:

— Δεν θά έπληττε κανείς αν της την προβάριζε, έ; είπε γελώντας χοντρά.

Η Γιολάντα τ' έρωξε ένα βλέμμα προσβεβλημένης βασιλίσσης.

— Και όμως, δεν σε μέθυσε βέβαια ο καφές που ήπιες! Έκανε με φωνή που έσταζε φαρμάκι.

Υστερα πήρε τ' εργόχειρό της και γυρίζοντας του την πλάτη, ήλθε και κάθησε κοντά μου.

Με τους καλοανατεθραμμένους άνωρόπους, φώναξε για όποιον ήθελε να την άκούση, δεν υπάρχει φόβος να προσβληθί κανείς.

Έρριξα στον άναιδέστατο ένα βλέμμα προκλητικό που θά μ' άστοίχιζε άσφαλώς ένα γερό εύλοκόπημα αν τ' έβλεπε. Μ' ά το καλό παιδί, σκύβοντας υπό τ' άρος της προσβολής, είχε ξαναβυθιστή στον καφέ του. Η όρτινάντσα εν τ' ά μεταξύ είχε φύγει.

Η Γιολάντα κι' έγώ συνεχίσαμε εν ειρήνη την κουβέντα που είχε άρχισεί υπό τ' όσον αίσους όρους. Ένδιαφέρθηκε για την στρατιωτική μου ζωή, με ρώτησε σε ποιο λόχο ήμουν τ' όνομα των άξιωματικών μου και ύστερα τ' δικό μου. Της είπα ότι τ' δωμάτιό μου μ' έκανε γειτόνά της. Ένθουσιασμένος, έβλεπα ν' ανατέλλη στον όρίζοντα ή οικειότης που ύπέσχετο ή έξωτερική έπιγραφή, όταν...

Μια σαρτρέζ! βροντοφώνησε ο άνυπόφορος αντίζηλός μου χτυπώντας με τη γροθιά του τ' τραπέζι.

Μια δυνατή φλόγα τον έλυωνε. Τ' μάγουλά του έβγαζαν φωτιά. Καταλάβαινα κανείς βλέποντάς τον ότι είχε φθάσει στο άκρωτήριο των ύπερτάτων άποφάσεων.

Απηύθυνε στην Γιολάντα ένα βλέμμα καταστεινωμένο.

— Άρκετά ήπιες, τ' φώναζε χωρίς να στρέψη. Είναι ώρα να π' άς να κοιμηθής.

Εκείνος τρίκλισε σαν ένα βωδι που τ' σφάζουν.

— Εν θέλετε να με σερβίρετε;

— Όχι άπόψε. Αύριο βλέπουμε.

Τ' χασαπόπουλο δεν μπορούσε να τ' χωνέψη... Αυτό άναποδογύριζε τη λογική του. Δεν κατόρθωνε να βρή λέξεις για να έκφραση την κατ' άπληξή του:

— Α! άλήθεια... Έτσι... Αυτό...

Νά μ' άκάνουν αυτό, σε μένα...

Η Γιολάντα έδωσε τ' κτύπημα της χάριτος.

— Ω! κι' έπειτα ξέρεις αν δεν σ' άκοπύεις να ξαναπαθήσεις, δεν θά είμαι έγώ άσφαλώς που θάρθω να σε ζήτησω.

Την κύτταζε σ' αχός. Υστερα ρίχνοντας ένα φράγκο στο τραπέζι έφυγε χωρίς να πη λέξη, σαν άνθρωπος που κατασυντρίβεται από μια τόσο μεγάλη άδικία. Άλλά μ' ά έρριξε, καθώς έκλεινε την πόρτα, ένα σκυτικό βλέμμα. ένα βλέμμα νικημένου που δεν άποδέχεται την ήττα του. Η Γιολάντα χαιόετσε την άναχώρησή του μ' ένα άνσση-κωμα των όμων.

— Αυτός ο βλάκας φαντάζεται ότι, επειδή ζυγίζει σωστά όταν φωνίζω από τ' μαγαζί του, άπέκτησε

δικαιώματα έδώ μέσα.

Έκανα ότι παραδέχομαι την γελοία αυτή δικαιολογία. Ευχαρίστησα την Γιολάντα που έδωξε ατόν τον ένοχλητικό και την παρακάλεσα να δεχθί την σαρτρέζ την όποια είχε θυσιάσει τόσο ευγενικά για τ' χατήρι μου. Την σερβίρισε στον έαυτό της και ξαναγέμισε και τ' δικό μου ποτήρι, λέγοντας ότι αυτό ήταν για να τ' σουγκρίσωμε και ότι δεν θά τ' περνούσε στο λογαριασμό.

Έμπρός σε μια τόσο ένδεικτική εύνοια τί μπορούσα να π' άλλο παρά ότι την εύρισκα πολύ όμορφη και έπιθυμητή; Δέχθηκε τ' κομπλιμέντο με ένα χαμόγελο ευχαριστήμένο αλλά σκεπτικό και δήλωσε ότι ήταν πεπεισμένη πως έλεγα τ' ίδια σ' όλες τις γυναίκες. Διαμαρτυρήκα έντονα. Συγκάτευσε να με πιστέψη, αλλά έπεφυλάχθη να κρίνη την ειλικρίνεια μου όταν θά με γνώριζε καλύτερα. Και καθώς με τις

Ο φίλος μου Πιερρό.

κουβέντες αυτές ή ώρα είχε προχωρήσει πολύ με παρεκάλεσε ευγενικά να έπιστρέψω στο δωμάτιό μου έκφράζοντας συγγρόνας την ευχή να με ξαναδ' συντομα.

Η λύσις αυτή δεν ήταν βέβαια νκείνη που είχα όνειρευτή. Τ' κατάλαβε από τ' ύφος μου και έπέμεινε τρυφερά:

— Θά σ' άσ δυραρεστούσε να με ξαναδ'ητε;

— Όχι, αλλά...

— Τότε έλατε αύριο βράδυ.

— Ξέρετε, αύριο... άρχισα.

Μά μπορούσα, χωρίς να δ'ω μια περιφρόνηση να σκιάζη τ' εάστερα μου, να της π' ά: «Απόψε έ'να ρινή άδεια εξόδου, και αύριο θά έ'νω»;

— Λοιπόν, καλά, σύμφωνοι! κατέληξα. Θά ξαναρθω αύριο.

— Είστε πολύ καλός.

Στο κατώφλι μ' άφησε τ' χέρι της. Τ' άνέβασα έως τ' αγκύλη μου και καταφίλησα με άπληστία την παλάμη. Την άκούμπησε δυνατότερα στο στόμα μου, σπρώχνοντάς με συγχρόνως:

— Τρελλόπαιδο!

Η πόρτα έκλεισε άργά ύστερα από ένα βλέμμα γεμάτο ύποσχέσεις.

Ο φίλος μου

«Πιερρό» —

Πέρασα μόνος μου μία νύχτα γεμάτη ξαγνή.

*Όταν ξαναγύρισα την επομένη, τουαλειασμένος, με τα πολιτικά μου, βρήκα το μπάρ κλειστό. Μολαταυτά, ανάμεσα από τα ριντώ, είδα φως στο μικρό σαλονάκι του βάθους...

Μη ξέροντας τί να κάνω, κατέφυγα σ' αχάμενος στο δωμάτιό μου. Αργότερα ξαναπέρασα εμπρός από το μπάρ. Ήταν φωτισμένο και η σκιά της Γιολάντας ηγαυνοερχόταν έπάνω στα ριντώ. Μισάνοιξα την πόρτα με την ξανάκλεισα χωρίς να μπώ γιατί αν βρισκόταν εκεί ο αντίζηλος μου το γασσάπουλο, βρισκόταν επίσης και τέσσερις υπαξιωματικοί που μπορούσαν κάλλιστα να με ξαποστείλουν από εκεί που ήλθα αν ζητούσαν να δοούν την άδειά μου.

Υπομένοντας καρτερικά τη μοίρα μου, ξανατραβούσα τον δρόμο της επιστροφής, όταν η Γιολάντα που με είχε αντίληφθι με πρόφθασε βιαστικά στη γωνία του δρόμου:

— Γιατί τό σκάνετε έτσι;
— Γιατί κοντεύουν έννιά και δέν έχω άδεια.
— Γιατί δέν ήλθατε νωρίτερα;
— Ήλθα, της είπα, μά ήσασταν πολύ άπρηγολημένη. Ένοιωσε κάποιο προσβλητικό τόνο που έκρυσαν τα λόγια μου.

— Άπρηγολημένη; Τί θέλετε να πητε; Αύτοι τώρα μόλις έφθασαν. Σας περιμένα, ξέρετε.

— Με καλή συντροφιά χωρίς άλλο γιατί είχατε φροντίσει να κλειδώσετε το κατάστημα.

Με κύτταζε χωρίς να με καταλαβαίνη. Καί έξαφνα, έσκασε στα γέλια. Πρόλαβα τις δικαιολογίες της:

— "Όχι μη μου πητε ότι είχατε βγη έξω: είδα φως στο μικρό σαλονάκι.

Γέλασε ακόμη πιο δυνατά.
— Όρίστε μας: Είδατε τί κακόπαιδο που είσθι! Ήμουν μόνη, κύριε, και δεινούσα φρόνιμα-φρόνιμα γιατί δέν έχω τραπεζάρια. Δέν άνοιγω το μπάρ παρά στις έπτά, αν όμως κάνετε τον κόπο να χτυπήσετε...

Τό άγνοούσα μά ήταν άλήθεια. Ζήτησα ταπεινά συγγνώμη. Έξ άλλου, δέν άργησε να με πείση όλωσδιόλου:

— Νομίζω ότι παίρνετε όλα τα γευμάτά σας στην καντίνα.

— Ποιός σας τό είπε;
— Τό δαχτυλάκι μου! "Ε, λοιπόν! Έλάτε αύριο βράδυ στις έξη. Θά δειπνήσουμε μαζί και θα μοιραστούμε τα έξοδα. Σύμφωνοι;

Μέσα στο μπάρ οι έγκαταλειφθέντες πελάται άρχιζαν να κάνουν φασαρία. Γέμισα τα χέρια της φίλιά

και έπέστρεψα στον σράτωνα ένθουσιασμένος.

Τί να πώ που δέν προμαντεύεται ήδη; Ξαναγύρισα την επομένη. Κλεισμένοι στο μικρό σαλονάκι του βάθους, δειπνήσαμε τέτ-α-τέτ σ' ένα μικρό τραπεζάκι—ένα ώραίο γεύμα που μου τό λογάρισε με δικαιοσύνη, γιατί η άνδιότελεια άποτελούσε μέρος της τακτικής της. Συνεχίζοντας τις βολιδοσκοπήσεις της, μου άφησε συγχρόνως τα γυνιά μπράτσα της και τό λαϊμό της, αλλά μου άρνήθηκε τα χείλη της γιατί, όπως μου είπε, δέν θα μου τάδινε χωρίς να δοθι ή ίδια, και τό δώρο αυτό θα μου τό πρόσφερε μόνάχα όταν βεβαιωνόταν για την ειλικρινείά μου.

Καί τό παιχνιδι συνεχίστηκε. Κάθε μέρα δειπνούσα μαζί της. Κάθε μέρα μεθούσα με τη θερμή έπαφή της χωρίς να προχωρώ ούτε βήμα στην οικειότητά της και κάθε μέρα την ποθούσα και περισσότερο. "Όταν όμως, την πείζα να βάλι ένα τέλος στην άναμνή μου, άνέβαλλε με ένα ύφος άφηρημένο την φλογερή μου αίτηση.

— Άργότερα, Ζάκ. Κάνετε υπομονή. Δέ θα μπορούσα τώρα να είμαι για σας εκείνο που θα ήθελα να είμαι. Έχω φροντίδες, στενοχώριες...

Στενοχώριες; Δέν τολμούσα να την ρωτήσω τί είδους γιατί τό μάντευα. Μά αν της ζητούσα να τις καθορίση θα ήταν σαν ν' άπαρνιόμουν τό μαντήλι που θεληματικά κρατούσα δεμένο στα μάτια μου ούτως ώστε να παρατείνω την άυταπάτη.

Γιατί όσο λίγο κι αν σύναζα στο μπάρ, δέν άργησα να αντίληφθώ πόσο σπάνιο ήταν οι άνάτες και πόσο περιωρισμένη ή κοινομασιόν. Σ' αυτήν την προϊστορική πόλη με τις άυστηρές άρχές δέν ήταν κατάλληλο τό έπάγγελμα αυτό. Θά είχε να πληρώση νοίκια, έγκαταστάσεις, συναλλαγματικές προμηθευτών. Αυτές θάταν οι στενοχώριες που άνάγκαζαν τη Γιολάντα να παραδέχεται τον έρωτα υπό μορφήν έμπορικού συνεταιρισμού...

Στην δική μου περίπτωση όμως, έκανε ένα λάθος: Χρειάσθηκε κάτι ελάχιστο για να μη φθάση τό σκοπό της μ' αυτό τό παλληκάρι των είκοσι χρόνων που δέν της ζητούσε, άλήθεια, παρά την άυταπάτη ότι τό άγαπώ για τον έαυτό του, άπομακρύνοντας από την συγκατάθεσή της κάθε άπόδειξη παζαρέματος. Βρήκε πιο κατάλληλο να με κάνη να την ποθήσω. Άπ' αυτό προήλθε μία παρεξήγηση που κόντευε να γυρίση άσχημα και μάς έναφέρνει στον φίλο μου τον Πιερρό.

Κατά τό διάστημα της διαμονής του στο κρατητήριο, είχα φροντίσει, όπως συνηθίζεται, για τις διάφορες μικροανάγκες του. "Όταν ξαναήλθε στον θάλαμο, είχαμε ήδη ξεχάσει τις διαφορές μας. Γι' αυτό όταν του πρότεινα να φάμε μαζί, ο Πιερρό δέχθηκε χωρίς νάζια. Μολαταυτά, μη τολμώντας να τον εισαγάγω άπ'

εύθεως στην οικειότητα της Γιολάντας τον προσκάλεσα στην καντίνα.

Τού διηγήθηκα τί συνέβαινε με έπιφύλαξη και προσοχή. Φοβόμουν λίγο την διορατικότητά του. Μά έκείνος συντόμευσε τις περιφράσεις μου:

—Μ' άλλα λόγια, αν σε καταλαβαίνω καλά, γράπωσε μία κοινή γυναίκα. Τα συγκατηρήσει μου!
—Μία κοινή γυναίκα! Πώς μιλάς, Πιερρό!

—Διάβολε! Οι άγνες παρθένες δέν βρίσκονται πολύ συχνά άνάμεσα στις ιδιοκτήτριες των μπάρ. Καί πως τά πάει, τό νοικοκυριό σας;

Προσπάθησα να του έξηγήσω με κατάλληλο τρόπο ότι ο σύνδεσμός μας ήταν προς τό παρόν καθαρά αίσθηματικός. "Ο Πιερρό συνοφρυώθηκε:

—Δεκαπέντε μέρες και βρίσκεστε ακόμη εκεί; Θες να σου πώ κάτι: σέ κοροϊδεύει, κακομοίρη μου! "Ας την κατά μέρος.

Διαμαρτυρήθηκα γιατί, υπερασπιζόμενος τη Γιολάντα, υπερασπιζόμουν την ίδια μου τί χιμαίρα. Η Γιολάντα δέν ήταν ή γυναίκα που νόμιζε. Μά ο Πιερρό δέν φαινόταν να πείθεται εύκολα.

—Είσαι πάντα προκατειλημμένος! τού παραπονέθηκα. Περιμένε τουλάχιστον να την δης προτού σχηματίσης γνώμη γι' αυτήν. Ξέρει ότι είσαι φίλος μου και την προειδοποίησα ότι θα σέ πάρω μαζί μου τό βράδυ.

"Ο Πιερρό έκανε ένα μορφασμό:
—Θά προτιμούσα να μην έλθω.

—Γιατί;
—Γιατί, αν δέν την δω κι' εγώ με τά δικά σου μάτια, θα τσακωθούμε πάλι.

—Καλά, τού είπα, σου υπόσχομαι ότι αν, άφου την δης, έξακολουθής να έπιμένης στις ιδέες σου, θ' άκολουθήσω την συμβουλή σου και δέν θα την ξαναδώ πιά. Σου ζητώ άπλούστατα να μην την θεωρήσης έκ πρώτης όψεως σαν... θέλω να πώ να μην είσαι πολύ... Τέλος πάντων, με καταλαβαίνεις;

—Έν τάξει! Θά προσπαθήσω να μην τρομάξω την περισσότερα σου.

"Ο Πιερρό δέν τρόμαξε καθόλου την Γιολάντα. Θάλεγα μάλιστα ότι κατά την γνώμη μου την έξημέρωσε πολύ γλήγορα. "Όχι πως έκανε τίποτα γι' αυτό. Ούτε μία στιγμή δέν έπαυσε να είναι ο ίδιος: φυσικότατος, συμπαθέστατος και μόρτης. Μά είχε έναν δικό του τρόπο ν' άπευθύνεται σ' αυτό τό είδος των γυναικών που κατακτούσε άμέσως την έμπιστοσύνη τους. Τό βλέμμα του τις έκανε ν' άποβάλλουν κάθε ύποκρισία. "Αν έξαίρεσουμε τον αντίζηλό μου, τό άπαράτητο γασσάπουλο, τό μπάρ ήταν έρημο όταν κάναμε την είσοδό μας. Η Γιολάντα ύποδέχθηκε τον Πιερρό με μία ευγένεια κατά παραγγελία. Τους σύστησε.

Άναποφάσιστη στην άρχή, άρχισε να μελετάρ τον Πιερρό, διερωτώμενη τί μπορούσε να είναι για κείνην: ένας αντίπαλος ή ένας σύμμαχος; Μά ο Πιερρό δέν έπαίξε κανένα παιχνίδι, ή αν τόπαιζε, τόπαιζε στο φυσικό. Γοητευμένη γρήγορα από την αλάνικη κουβέντα του, τον μιμήθηκε άμέσως και έγκαταλείφθηκε

στην εύχαρίστηση του να μη ύποκρινεται πιά.

Έγινε μία άλλη γυναίκα. Βρήκε για ν' άπαντήσει στον Πιερρό μόνιμες έκφράσεις που δέν χρησιμοποίησε μπροστά μου. "Ο τόνος της φωνής της έγινε πιο πρόστυχος, οι έκφράσεις της πιο έλεύθερες. Τό γέλιο της έπαίρνε στιγμές-στιγμές έναν χυδαίο ήχο.

Είχαμε πιη πολλά ποτηράκια και είχε πιη κι' εκείνη μαζί μας. Δέν είχα δι ποτέ αυτή τη λάμψη στα μάτια της, αυτή τη φωτιά στα μάγουλά της. "Ανοιξε μία μπουτίλλια σαμπάνια και προσκάλεσε και τό γασσάπουλο να την μοιραστή μαζί μας.

—Εγώ κερνώ, φώναξε, κλείνοντας τό μπάρ, και ο διάβολος να πάρη τούς πελάτες. Άπόψε έχω όρεξη να γλεντήσω.

"Όλοι ήταν εύθυμοι, έκτός από μένα, που δέν τά κατάφερνα να συνηθίσω. Η Γιολάντα ήταν χαλασμένη από τό ποτό και ο Πιερρό είχε πολύ κέφι. Τόν άκούσα να μιλά μ' εύχαρίστηση και οι έξυπνάδες του την έκαναν να γελά μέχρι δακρύων. Φώναζε ένθουσιασμένη:

—Τί άστείος που είναι! Είχα άνάγκη να ξεσκάσω λίγο έτσι. Άπό τον καιρό που καταγωνιάσθηκε στην καταραμένη αυτή πόλη!

"Ο Πιερρό την έσπρωξε εύκολα στον κατήφορο των έξομολογήσεων:

—Δέν είναι πολύ γλεντζέδικη εδώ, ή «χρυσή νεότης», έ;

—Χρυσή... Ούτε σανιδένια!... Καί τσιγκούνηδες! και σφιγτοχέρηδες! "Όταν φθάσει κανείς ως εδώ, άργά και προσέχοντας μήπως τον δι κανείς, μου παραγγέλλει ένα τσάι! Ένα τσάι! Μήπως φαντάζονται ότι έβαλα ριντώ στο μπάρ για να τούς κάνουν τσάγια;

—Έτσι φαίνεται! γέλασε ο Πιερρό. Μά εκείνο που δέν μπορώ να χωνέψω είναι πως μία γυναίκα σαν και σας ήρθε να χαθι σ' έναν τέτοιο τόπο. Γιατί δέν είσθε από δω βέβαια, αυτό φαίνεται.

Μου έρριξε, καθώς του άπαντούσε, ένα βλέμμα γεμάτο άνωτερότητα που σήμαινε: «Αυτός τούλάχιν στον δέν γελιέται».

—Φυσικά και δέν είμαι από δω είμαι από τη Λίλλη.

—Λένε ότι είναι ώραία στη Λίλλη.

Ήσασταν σέ κανένα έργοστάσιο;

—Τί λέτε καλέ; Ήμουνά παντρεμένη.

—Ω! δ!

Υπήρχε στη φωνή του Πιερρό κάποιος τόνος άμφιβολίας που την πίκαισε:

—Καί μάλιστα περίφημα, άγαπητέ μου. Μπορώ, αν θέλετε, να σας δείξω και τα κοσμήματα που μου είχε χαρίσει ο άντρας μου.

Έτρεξε στο μικρό σαλονάκι σκάλισε κάτω από ένα έπιπλο, και έφερε μία κασσετίνα, την όποια άνοιξε μπροστά μας, όπως θα έπε δείκνυε ένα δώλωμα. Τα κοσμήματα που μάς έδειξε, κλασσικά την εποχή εκείνη, ήταν ένα ρολόι, μία άγκράφ, ένα δαχτυλίδι, μία καρφίτσα κι' ένα μενταγιόν με την άλυσίδα του. Δέν ήταν βέβαια κάτι περισσότερο από τα κοσμήματα μιάς μετριόφρονος άστής, μά όλα ήταν χρυσά.

—Καί δέν είναι ψεύτικα. Για ζυγίστε τα στο νέοι σας! είπε ή Γιολάντα.

των Πιερρό μόλις άπομακρυνθήκαμε.

—Για ποιόν; Για τον μακαντάση;

—Ένα ήλίθιο γασσάπουλο.

—Μά, Πιερρό, σου μιλώ για κείνην!

—Άναψε τό σιγαρέττο του. Η άπάντησή του ήλθε ύστερα:

—Δέν είναι μία γυναίκα κατάλληλη για σένα.
—Άρχίζα να σκέφτωμαι κι' εγώ τό ίδιο και άπέφυγα να τον άντικρούσω.

Την επομένη, εκεί που βρισκόμουν στην καντίνα, μπαίνει μέσα ένας φρουρός.

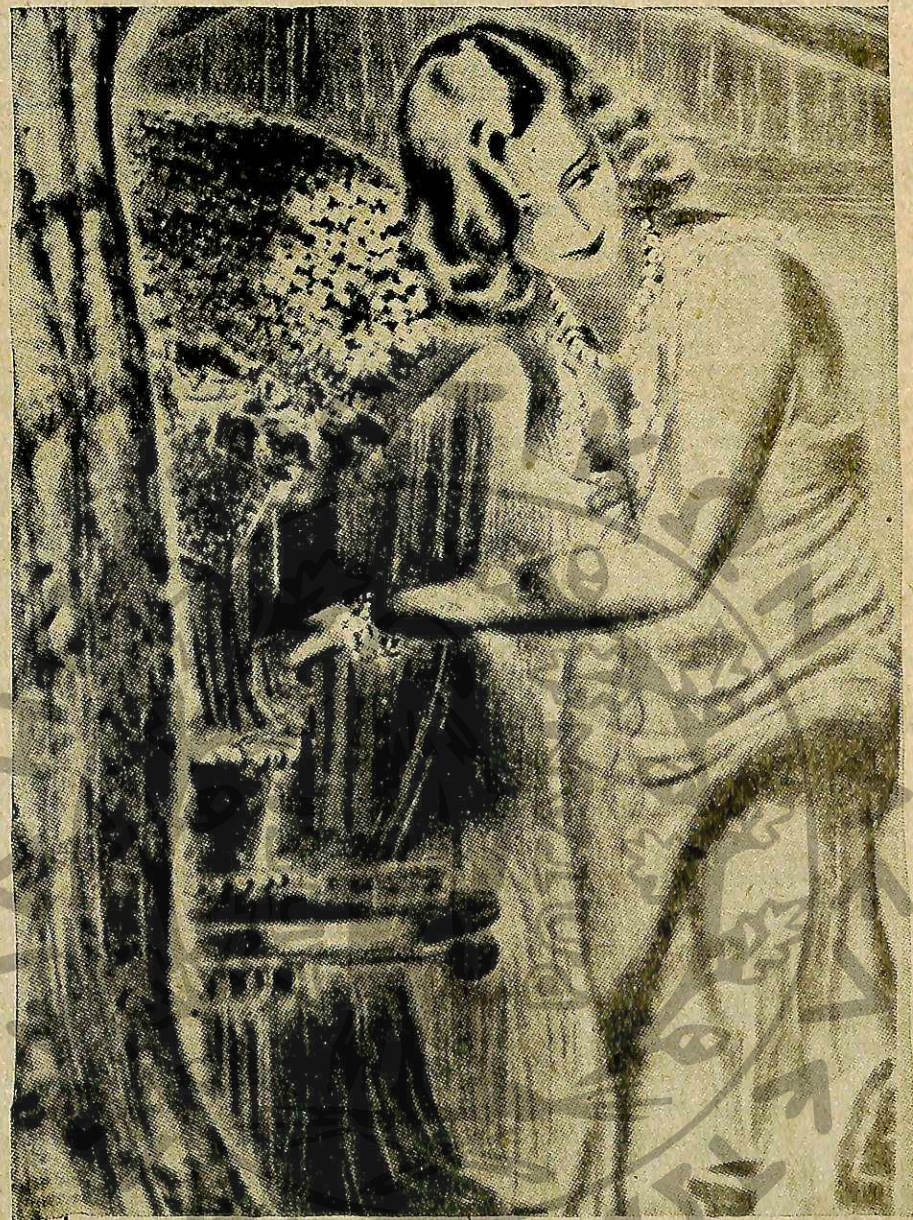
—Σέ ζητούν στην πόρτα, μου λέει. Μ' έστειλε ο λοχίας να σέ φωνάξω.

—Στην πόρτα! Ποιός;

—Διάβολε, αν δέν είναι ή άδελφή σου, θα μπορούσε να είναι ή φίληνάδα σου. Πάντως, όχι ή μητέρα σου. Είναι πολύ νέα γι' αυτή τη δουλειά.

Δέν περίμενα κανέναν και τον άκούθησα με μεγάλη περιέργεια. "Ο ύπαξιωματικός της ύπηρεσίας μούδειξε μ' ένα νεύμα τού πηγουνιού του την έξοδο:

—Σας περιμένει έξω. Έχετε πέν-

Σκαλίστ' κάτω από ένα έπιπλο...

Απάντησις σ' έναν «διστακτικό»

Μου γράφει ένας αναγνώστης: «Πρό τριών ετών γνώρισα μια παντρεμένη γυναίκα. Είναι 35 χρόνων κι' εγώ 57. Την αγαπώ παράφορα κι' εκείνη το ίδιο μου λέγει, αν και δυσκολεύομαι να το παραδεχθώ. Λίγο έλειψε να φύγωμε κι' οι δυο μαζί, αλλά την τελευταία στιγμή διστασαμε. Έκείνη έχει έναν άνδρα ανυπόφορο κι' εγώ μια γυναίκα ανοικονόμητη. Τι πρέπει ν' αποφασίσουμε; Έχω μια θέση καλή ώστε να μπορούμε να ζήσουμε εδώ άνετα οι δυο μας, αλλά δεν έχω αρκετό ρευστό χρήμα για να φύγωμε—όπως θέλει εκείνη—και να ζούμε μέ... καθαρό αέρα! Να μείνωμε έτσι όπως είμαστε; αισθανόμαστε τον εαυτό μας δυστυχισμένο. Τι με συμβουλεύετε;

ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΟΣ»

Εν δνόματι της αυστηράς ήθικης, θα όφειλα να σας πώ: είσθε παντρεμένοι ό καθένας χωριστά, μείνετε καθένας στη θέση του και παύσετε να θλέπεσθε. Αλλά μια μεγάλη αγάπη περιφρονεί συνήθως την αυ-

ΤΟ ΚΟΡΝΕ

στηρά ήθικη και αν πραγματικά είσθε και οι δύο θύματα στον οικογενειακό σας θίο — μια γυναίκα ανοικονόμητη, ένας άνδρας ανυπόφορος! — θα σκέπτεσθε ότι έχετε κι' εσείς επί τέλους το δικαίωμα να δοκιμάσετε κάποια εύτυχία, έστω και εις θάρος άλλων... Οι έρωτευμένοι βρίσκουν πάντα ώραιες δικαιολογίες! Ας αφήσουμε τον σύζυγο της κυρίας: ένας άνδρας μπορεί πάντα εύκολότερα να ξαναφτιάση τη ζωή του. Μά ή δική σας γυναίκα που είναι σήμερα «γνηρασμένη και κακιά», όπως γράφετε, ξεχνάτε ότι υπήρξε κάποτε χαριτωμένη και καλή και ότι σας έδωσε τα νειάτα της, τη δροσιά της, την αγάπη της; Στην γυναίκα αυτή υποσχέθηκατε αγάπη και υποστήριξη και προστασία μέχρι θανάτου... Μά ή αισθηματική ευγνωμοσύνη δεν είναι ασφαλώς ανδρικό προσόν! Αλλά ας τα αφήσουμε κι' αυτά κατά μέρος και ας εξετάσουμε τα άλλα ζητήματα που σας απασχολούν.

Έχω δη πολλές γυναίκες ν' αγαπούν τρελλά άνδρες 20 χρόνια μεγαλύτερους απ' αυτούς και συνεπώς όταν λέγει ότι σας αγαπά, δεν αμφιβάλλω για την ειλικρίνειά της... προς το παρόν τουλάχιστον. Γιατί — και εδώ εννοείται ο κίνδυνος — ύστερα από 10 χρόνια δεν ξέρω αν θα μένη ή ίδια. Έσείς θα είσθε τότε ένας νέρος και εκείνη που θα είναι ακόμη νέα, δεν θα μετανοιώση άρα ν' εγείνη την όμορφη τρέλλα της; Κι' έσείς δεν θα νοσταλγήσετε την φρόνιμη γυναίκα σας που θα ζούσε με τον ίδιο ρυθμό των γνηρειών και θα υπέφερε τους ίδιους πόνους με σας;

Μένει το οικονομικό

Εξ άριστερών προς τα δεξιά.— Βέστα από λαινάς σκωτσέζικες σε τόνους παστέλ. Φούστα πλισσέ μπλέ.— Μοντέρνο ταγιέρ από λαινάς διαγβελοούδινος μαργόν.— Ταχυκινι.— Ξεχωριστό γκιέρ από λαινάς μαύρο υπορντάρεται με μεταξωτή κορντελιέρ.— Ταγιέρ του οποίου το μπολερό μπλέ-μαρίν του Δελόνγκ. Η βέστα σχεδιάζει ντεκούπ στη ραφή και στη φούστα μερικες νερόβι, σχηματίζουν ψεύτικες τσέπες.

κό ζήτημα. Θα ήταν παράλογο να θυσιάσετε και τη θέση σας στην περιπέτεια αυτή. Η ζωή είναι δύσκολη σήμερα και για τους νέους ακόμη, πολύ περισσότερο για κείνους που δεν είναι πιά 20 χρόνων, ούτε καν 40. Και ξέρετε καλά ότι ό έρωας δεν άντέχει στην φτώχεια, στη στενοχώρια και στις φροντίδες.

Τί άλλο να σας πώ ακόμη; Νομίζω ότι σας παρουσίασα όλα τα επικίνδυνα σημεία μιας τέτοιας απόφασως. Κατά τα άλλα, είσθε άνδρας, είσθε πενήνταεπτά χρόνων και νομίζω ότι θρίσκεσθε σε μια ήλικία αρκετά λογική για να μπορήτε ν' αναλάβετε τις ευθύνες της μόνης σας!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Η σιλουέττα σπέρ κυριορχη πρωί, άπόγευμα και βράδυ

Η σύγχρονη μόδα μπορεί να χαρακτη-

ΤΗΝ ΠΥΝΑΪΚΑ

ρισθή από μια μόνο λέξη: «Νεότερη». Και η νεότερη αυτή ένσαρκώνεται κυρίως στη γραμμή «σπόρ». Όλα συντελούν στο να δίνουν στα μοντέρνα ταγιέρ μια νότα δροσερή νεανική και χαρούμενη: οι φούστες που είναι πολύ κοντές και φαρδιές, οι εφαρμοστές ζακέττες, ή λεπτή μέση, ή απλότης των γραμμών.

— — —

Όσον άφορά το φάρδος της φούστας, συμφωνούν όλοι οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι ότι ή φούστα είναι φαρδιά, καθώς όμως κατανέμει το φάρδος αυτό διαφορετικά. Άλλοι θέλουν ίσιους τους γοφούς και κόβουν τις φούστες αν φόρμ με μια ραφή στη μέση της πλάτης καθώς κι' έμπρός (όπως το τρίτο εξ άριστερών φορέμα της εικόνας μας) ή χρησιμοποιούν το λεπτό πλισσέ που ράβουν στη μέση ώστε να επιτυγχάνουν το έμφέ της λεπτής μέσης.

Άλλοι πάλι, αντίθέτως, κάνουν φούστες πάρα πολύ σουρωτές στη μέση όπως στα φορέματα που ακολουθούν το λεγόμενο «χωριάτικο» στύλ.

Αυτή ή τελευταία φόρμα που συναντάται μόνο στα ταγιέρ άμπιγιέ από λεπτό λαινάς ή μαλακό μεταξωτό είναι χαριτωμένη για τις πολύ νέες γυναίκες. Κολακεύει επίσης τις αδύνατες, είναι όμως επικίνδυνη για όλες τις άλλες.

Στα μπολερό όφειλουμε μια καινούργια νόστιμη κρεασιόν: τη φούστα-κορσελέ. Το κορσελέ που περιβάλλει το σώμα επάνω από τη μέση σε δέκα εκατοστόμετρα περίπου αποτελεί συνήθως ένα κομμάτι με τη φούστα. Μερικοί ράφτες υτογοραμίζουν τη μέση με μια ζώνη.

Μολονότι τα ταγιέρ που προτιμούμε τώρα

είναι απλά στις γραμμές τους, ή κοίπ τους είναι εξαίρετικά προσεγμένη και μελετημένη σε κάθε λεπτομέρειά της.

Το ταγιέρ της Δελόνγκ (το τέταρτο μοντέλο της εικόνας μας) είναι χαρακτηριστικό της προσοχής αυτής των λεπτομερειών. Η εργασία των νερόβι που σκεπάζουν την ραφή, επαναλαμβάνεται στη φούστα από ένα σύμπλεγμα νερόβι που σχηματίζουν τσέπες και συνεχίζονται έως κάτω δίνοντας ένα έλαφο αν φόρμ που χρειάζεται για την σύγχρονη σιλουέττα.

Μια πολύ θεατική ιδέα είναι τα διακοσμητικά μοτίφ που γαρνίρουν τα νερόβι π.χ. τρία μικρά ψαράκια από χρυσό μέταλλο τοποθετημένα το ένα επάνω στο άλλο με έκούσια άπλοϊχότητα.

Άλλες φορές πάλι ή φροντίς αυτή της λεπτομερείας που δίνει ένα άριστοκρατικό τόνο στο μοντέλο, συναντάται υπό μορφήν γαζιτών, κεντημάτων, ντεκούπ, γκάνς κ.λπ. Στα νεόδο συγκεντρώνεται, κάποτε, όλο τον ενδιαφέρον του ταγιέρ: όταν δεν γαρνίρεται μ' ένα παράξενο μοτίφ, σκεπάζεται συχνά με βελούδο, ή όττομάν, στα ταγιέρ άμπιγιέ

— — —

Οι ζακέττες εφαρμόζουν ώραία στο στήθος.

Το ταγιέρ κλασσικ που έχει πάντα τις θαυμαστικές του, διατηρεί το άνδρικό σακκάκι, με δυο σειρές κουμπιά ή το μονόστο με δυο κουμπιά. Κάποτε ακολουθεί τη φόρμα σμόκιν με στρογγυλές άκρες και κλείνει τότε μ' ένα διπλό κουμπί.

Αυτή ή τελευταία φόρμα ένέπνευσε το ταγιέρ του Κρήντ που παρουσιάζει πρώ-

το (άριστερά) ή εικόνα μας. Στο ταγιέρ όμως αυτό ή άνδρική αυστηρότης απαλύνεται από το έργασμένο τετράγωνο που σημειώνει τη μέση, από τη φανταζή της τσέπης και από την όμορφη νότα του βελούδινου γιακά.

Η δεύτερη ζακέττα του Κρήντ (δεύτερο εξ άριστερών) είναι έντελώς τυπική της αντίθετης τάσεως. Κλεισμένη ψηλά, με σεμνό και άσημαντο νεόβι. Το μοντέλο αυτό γίνεται πιο εφαρμοστό, περιβάλλοντας το σώμα και αναδεικνύοντας το στήθος με κατάλληλες πένες. Οι πλακέ τσέπες το καθιστούν ιδεώδες «δεσπότη» για το σπόρ ή για το πρωί.

Αν το κάνετε σε ένα λαινάς έκοσαί ή πιέ-ντέ-πούλ και το φορέσετε με μια φούστα μονόχρωμη, θα είσθε ντυμένη με κομψοτάτη απλότητα και θα έχετε μια σιλουέττα γεμάτη νεανική γοητεία.

Το άπογευματινό ταγιέρ χρησιμοποιεί πολύ το μπολερό. Άλλος ένας θρυκόλακας! Όρισμένως ή σύγχρονη μόδα είναι μια επιχείρησις νεκραναστάσεων!

Το μπολερό που ήλθε από την Ισπανία—μαζί με το μικρό γυριστό όμώνυμο καπελλάκι—και έντυνε στην αρχή τις όμορφες λαθρεμπόρισσες απέκτησε μια σημαίνουσα θέση στις πολυτελείς άμπιρίσεις του 1900.

Ο Κρήντ μās παρουσιάζει ένα αντίτιπο θαυμάσια έκμοντερινισμένο. Η ντεκούπ στο πλάι είναι πολύ επιτυχημένη και ή χοντρή κορντελιέρ που περιβάλλει όλη τη ζακέττα και καταλήγει στο πλάι σ' ένα μικρό τριφύλλι είναι ένα από τα ευφύεστατα έκείνα ερήματα που δίνουν σ'

ΠΟΛΕΜΟΣ! ΠΟΛΕΜΟΣ!

Το πολεμικόν πνεύμα κατέκτησε και την γυναικεία μόδα. Οι μεγάλοι οίκοι ραπτικής στο Παρίσι έλάνσαν σχετικά μοντέλλα, από τα όποια σας παραθέτομεν τρία. Άριστερά: Άεροπορικόν. Μέσον: Τάνγκ. Δεξιά: Έμπορική βόμβα.

ένα φόρεμα με σφραγίδα ἀδιανομήτη-
του σίχ.

Τὸ πολυερὸ πὺλ ἀνοίγει πολὺ ἐμπρὸς
ἀπαιτεῖ μὴ μπλοῦζα πολὺ καλοραμμένη:
διαλέξετε τὴν κατὰ προτίμησιν σ' ἓνα ὑ-
φασμα ὠραίο: τοῦλλι, λοργκαντζά κ.τ.λ.
Ἐπίσης ἡ σεμνὴ λευκὴ με λεπτὴ
ἐργασία ζούρ, πιετίτσες, δαντέλλα ἐν-
κρουστέ θὰ εἶναι περίφημη.

Μερικὰ ταγιέρ ἔχουν ζακέττες «θάγκ».
Αὐτὲς κλείνουν μ' ἓνα οἰόγκο ἀπὸ ὑφα-
σμα ἢ ἓνα μόνο κουμπί. Πάντως δὲν σὰς
συνιστῶ αὐτὸ τὸ μόντέλλο γιὰ τὴν φόρμα
οὗ δὲν εἶναι πολὺ νεανικὴ.

— □ —

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ βασίλειο τῶν ὑοασμά-
των, θαρρεῖ κανεὶς πὺς πηγαίνει σ' ἡ-
ρες ἐξωτικές καὶ γοητευτικές. Τί θὰ λέ-
γατε γιὰ τὸ Σκουπέλ καὶ γιὰ τὸ Κεμσῆ;

Ὅχι, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, δὲν
πρόκειται γιὰ εἰδωλα καὶ θεότητες τῶν
Ἰνδιῶν ἀλλὰ γιὰ δυὸ ἀπὸ τὰ πρὸ τελευ-
ταῖα λαϊνά! Τὰ τοῦ γέν, τὰ σκωτσέζικα,
τὰ πλαιντ εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας.

Τὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ βραδυνὰ τα-
γιέρ χρησιμοποιοῦν πάρα πολὺ ἓνα ὑφα-
σμα πὺς εἶχε ἐγκαταλειφθῇ ἄλλοτε καὶ
σήμερα θριαμβεῖ: τὸ ἀλπαγκά. Τὸ
φαίγ, τὸ μουάρ, ὅλα τὰ κρέπ, τὸ ὀττο-
μάν, τὸ σατέν, τὸ συρὰ χρησιμοποιοῦνται
ἐπίσης πολὺ γιὰ τὰ ἐλεγκάντικα ταγιέρ.

Γιὰ τὰ ἐντελῶς καλοκαιρινὰ ταγιέρ
πρέπει νὰ προστεθοῦν σ' αὐτὸν τὸν κατὰ-
λογο τὸ τυσσὸρ καὶ τὸ σαντούγγκ.

Μὴ νοθεύωτε εἰναι ἡ χρησιμοποίησις
τοῦ σκωτσέζικου γὰ βραδυνὰ ταγιέρ.

— □ —

ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἐορινές πανάδες

B'

Πανάδες! Ἄλλη καταστροφή γιὰ τὴν
ἐπιδερμίδα καὶ τὴν οὐροφία τῆς γυναι-
κός. Ποιὰ γυναῖκα, δὲν πικρήθηκε ἀπ'
τὴν ἐμφάνισή των. Ἀλλὰ καὶ ποιὰ ἔλαβε
ποτὲ τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα ἐναντίον
των; Δυστυχῶς οἱ περισσότερες μὲ τις
κρέμες πὺς μεταχειρίζονται συνήθως με-
τὰ τὴν ἐμφάνισή των καὶ οἱ ὅποιες συ-
νήθως εἶναι γεμάτες μὲ ὑδράργυρο, ἀντὶ
νὰ καθαρίσουν τίς πανάδες, καταστρέφουν
ἀνεπανόρθωτα καὶ τὴν φυσικὴν, χρυσὴ καὶ
τὴν ἀντηρήσει τῆς ἐπιδερμίδος των. Ἀ-
φ' ἧν δὲ τίς ἀνεξέλεπτες οὐλές καὶ τίς
ἐξελικσεις πὺς πολλές φορές προκαλοῦν-
ται στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὰ χημικὰ ἐγκα-
ματα τῶν περισσοτέρων αὐτῶν δραστικῶν
σκευασιῶν. Πρέπει, λοιπόν, πρὸ παντός
ἀντὶ νὰ θεραπεύετε νὰ προλαμβάνετε τὴν
ἐμφάνισή των διὰ τῶν καταλλήλων με-
τρῶν πὺς σὰς ἐγράψα στα προηγούμενα
συνετικά ἄρθρα γιὰ τὰ ἡλιοκαύματα. Ἄν
ὅμως ἐμφανισθῶν οἱ ἐορινές πανάδες, νὰ
φροντίσετε γιὰ τὴν ἐξάλειψή των ὅσον τὸ
δυνατὸν ταχύτερα. Ὅσες, λοιπόν, ἔχετε
πολὺ ξηρὰ καὶ εὐαίσθητη ἐπιδερμίδα, νὰ
χρησιμοποιήσετε τὴν κάτωθι πομάδα σ' ὅλο
σας τὸ πρόσωπο, τρίβοντας ἰδιαίτως τὰ
μέρη τῶν πανάδων. Τὴν ἴδια πομάδα θὰ
χρησιμοποιήσετε καὶ πρὸ τῆς πούδρας, μὲ
τὴν διαφορά ὅτι πρὶν βάλετε τὴν πούδρα
σας, νὰ σκουπίζετε πρῶτα τὸ πρόσωπο
ἐλαφρῶς μὲ λίγο βαμβάκι.

Eau oxygénée	30 gr.
Χυμὸ λεμονιοῦ	20 »
Lanoline anhydrie	70 »
Γελατίνη λευκὴ	15 »

Huile d'amandes douces	60 »
Cire blanche	20 »
Acide salicylique	0,8 »
Esence Neroli	20 »

Τὸ λεμόνι σὰς τὸ γράφω ἑλληνιστί, γιὰ
νὰ ὑπενθυμίζετε στὸ φαρμακοποιὸ σας, νὰ
χρησιμοποιήσῃ χυμὸ ἀπὸ λεμόνι καὶ ὄχι
χημικὸ ξυμὸ.

Ὅταν τὸ δερμα σας εἶναι πολὺ λιπαρὸ
τότε νὰ ἀλείφετε τὰ μέρη τῶν πανάδων
ἐλαφρὰ μὲ ἓνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν
ἀκόλουθὴ λοσιόν: Μισὴ κουταλιά τοῦ
γλυκοῦ λεμόνι, ἄλλη μισὴ ὀξυζενέ καὶ ἓ-
να ὀλόκληρο γάλα εἰ δυνατόν ἄβραστο.

Ἄν δὲ πάλιν τὸ δερμα σας εἶναι μέ-
τριο, ὅπως συμβαίνει μὲ τις περισσότερες
ἐπιδερμίδες τότε ν' ἀλείφετε μ' ἓνα βαμ-
βάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν, ὅλο
σας τὸ πρόσωπο καὶ ἰδιαίτως τὰ μέρη
τῶν πανάδων. Τὴν ἴδια λοσιόν θὰ χρησι-
μοποιήσετε γιὰ τὸ βραδυνὸ ζεμακίγισμα
καὶ τὴν ἴδια πρὸ τῆς πούδρας:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 »
Borax	10 »

Μερικὲς κυρίες θέλουν νὰ διατηροῦν
τὴν λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος των καὶ
κατὰ τὸ καλοκαίρι. Σ' αὐτὲς συνιστῶ τὴν
χρησὶν τῆς ἀκολούθου λοσιόν:

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 »
Glucierine neutre	50 »
Eau de roses double	400 »
Acides salicylique	0,50 »

Ὅσον ἀφορᾷ τίς χρόνιες καὶ θαθεῖες
πανάδες καὶ τοὺς ἐντονούς λεκέδες, τῶν ὁ-
ποίων ἡ θεραπεία δὲν εἶναι τόσο εὐκόλη
ἔπως πιστεύεται, δὲν σὰς γράφω γιὰ τὴν
αὐτὴ ἀλλάζει στίς διαφορὰς περιπτώσεις
καὶ εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ποιότητα καὶ
ἀνθεκτικότητα τῆς ἐπιδερμίδος, πρᾶγμα
πὺς κανονίζεται μόνον κατόπιν προσωπι-
κῆς ἐξετάσεως ὑπὸ ἐιδικοῦ αἰσθητικοῦ
δερματολόγου ἱατροῦ.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ὅταν δὰ φύγῃς κάποτε...

Ἐσύ, θὰ φύγῃς κάποτε μοιραῖα.

θὰ πᾶς—ποῦς ξέρει;—

σὲ ξένα μέρη πρὸ ὠραῖα...

Θὰ δῆς παραμυθένιους τόπους
καὶ θὰ γνωρίσῃς διάφορους ἀνθρώπους.Ἐγώ, θὰ μείνω... ἔτσι πρέπει ν' εἶναι
καὶ οἱ μέρες μου στὴν ἐπαρχία
μ' ἀνία θὰ περνᾶνε.Θὰ ζῶ...Τί ἄλλο πρὸ χειρότερο νὰ κάνω
ὥσπου νάρθῃ ἡ σειρά μου νὰ πεθάνω...

Ἐσύ, θὰ φύγῃς κάποτε μοιραῖα,

—ἄλλην ἀγάπην, ἄλλη παρέα—

ἐγώ θὰ μείνω.

Κι' ὅταν θὰ τρέχῃς πρὸς τὰ νέα ἰδανι-
κά σου

λησμονημένους ὁθμὰι μακρὰ σου

καὶ θὰ κλίνω

τῆς ἄτυχῆς ζωῆς μου τὸ Μαλέα.

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΛΥΚΑΣ

25 ἀνοίξεις

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

Ἀπ' τὸ σταθμὸ ὅπου κατεβήκαμε χρει-
άστηκε νὰ κάνουμε τρία χιλιόμετρα μὲ
τὰ πόδια γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ χωριό.
Ἐκεῖ ρωτήσαμε ἓναν χωριάτη καὶ μᾶς
ἔδειξε τὴν περίφημη κληρονομία. Αὐτὸ
ἦταν ὄλο, λοιπόν; Αὐτὸς ὁ μικροῦτσικος
ἀγρός, στὸν δρόμο πλάι, αὐτὸ τὸ δασάκι
μὲ τὰ δέντρα καχεκτικὰ πεύκα αὐτὴ ἡ γκε-
μισμένη καλύβα γεμάτη παλαιοχάρτα
καὶ ἀδειανὰ κουτιά ἀπὸ κονσέρβες. Ἡ
Μονὶκ δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μά-
τια της. Κότταζε καὶ ξανακότταζε τὸ
γράμμα τοῦ συμβολαιογράφου, πὺς εἶχε
ἓνα σωρὸ πωμπῶνδες φράσεις.

— Αὐτὸ ἦταν λοιπόν; ἐπανελάμβαναν
καὶ φαινόταν ὅτι μὲ κόπο συγκατα-
σε τὰ δάκρυά της.

Παρ' ὅλα αὐτὰ προχωρήσαμε καὶ
μπήκαμε στὸ σπίτι. Ἡ στέγη προπαντὸς
ἦταν ἐρείπιο καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀμέσου
ἐπισκευῆς. Στὸ κάτω-κάτω, ὅμως, γιὰ τὴν
νὰ μὴν ἐργασθῶμε ὄλο καὶ θάταν τόσο
διασκεδαστικό. Εἶχα γνωρίσει κάποτε μὴ
πρελλοπαρέα νέων πὺς εἶχαν Σαββατο-
κύριακα μέσα εἶχε χτίσει ἓνα σπίτι!...

Μία παγερὴ σιωπὴ ὑποδέχτηκε τὴ
πρότασή μου. Ἡ Μονὶκ φαινόταν ἐξου-
θενωμένη. Παρέσυρα ὅλη τὴν παρέα σ'
ἓνα πανδοχεῖο, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξανα-
θοῦν τὴν εὐθυμία τους, ἀλλὰ καὶ τὰ
τρία μπουκάλια κρασί εἶχαν τὸ ἴδιο ἀπο-
τέλεσμα μὲ τὰ λόγια μου.

Ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῶ καὶ ἐ-
γώ. Ἡ μέρα μας εἶχε πᾶει χαμένη.

Πήγαμε στὸ σταθμὸ.

Ὁ Σταθμάρχης χαμογέλασε ὅταν μᾶς
εἶδε τόση παρέα. Δὲν τὰ ἔλεπε κάθε μέ-
ρα αὐτὰ. Ἦταν ἓνας νέος τριάντα χρό-
νῶν περίπου μὲ πρόσωπο ἡλιοκαμένο καὶ
μάτια μελαγχολικά. Μᾶς περιποιήθηκε
ὅσο δὲν ἔπαιρνε. Σὲ λίγη ὥρα φύγαμε.

Τὴ δευτέρᾳ τὸ πρωὶ ὅταν ἡ Μονὶκ ἔ-
φτασε στὸ κατάστημα δὲν ἦταν πιά διό-
λου μελαγχολική.

— Συγχωρήστε με, κύριε ὑποδιευθυ-
τά, πὺς σὰς κούρασα γιὰ...τὸ τίποτα, μοῦ
εἶπε. Σὲς εὐχαριστῶ πολὺ. Τώρα πὺς
σκέφτηκα καλὰ εἶδα πὺς δὲν ὑπάρχει λό-
γος νὰ εἶμαι δυσανεκτή.

Δὲν τόλμησα νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὰ
σχέδια της ἀλλὰ τὰ ἐμάντευσα γρήγο-
ρα, γιὰ τὸ τότε, κάθε Κυριακὴ ἡ
Μονὶκ ἐπὶ γινε στὴ Μάντ. Τὸ κορίτσι
αὐτὸ ἦταν θαρραλέο καὶ λογικό. Ἦταν
γεμάτο αὐτοπεποίθησι. Μήπως τὴν ἄνοι-
ξη δὲν μπορεῖ νὰ τὴ δῇ καὶ σ' ἓνα μόνο
δέντρο κανεὶς, καὶ σ' ἓνα καχεκτικὸ πεύ-
κο, μήπως ὁ ἥλιος δὲν λούζει καὶ τὸν
πρὸ ἄγρο ἀγρό... καὶ ἡ εὐτυχία δὲν ἐγ-
καθίσταται καὶ στὰ πρὸ μικρὰ σπιτάκια;

Ἡ Μονὶκ ἐπεσκεύασε τὴ στέγη τοῦ
σπιτιοῦ, καλλιέργησε τὸν ἀγρὸ, ἐξάπλω-
σε στὸν ἴσθιο τῶν πεύκων.

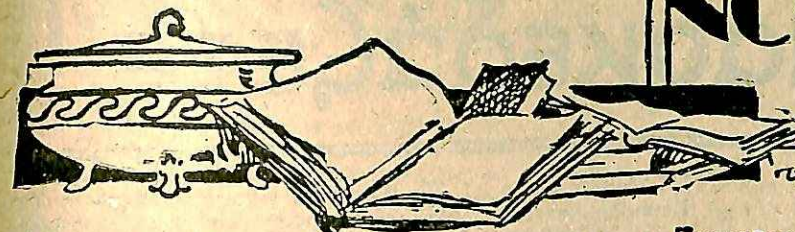
Θὰ διερωτᾶσθε τώρα δεσποινίς μου,
πὺς τελείωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ἐ, λοιπόν, στὸ τέλος ὁ νεαρὸς ἐκεῖ-
νος σταθμάρχης μὲ τὰ μελαγχρινὰ μάτια
συγκινημένος ἀπὸ τὴν πόση αὐτοπεποί-
θησι τῆς Μονὶκ τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν παν-
τρεύτηκε στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀπέκτησαν ἓνα σωρὸ παιδιὰ... καὶ
ζοῦν τώρα εὐτυχισμένοι.

Ὁ ἐπιλόγιος; Τὸ συμπέρασμα; Μὰ
εἶναι ἀπλοῦστατα. Ἦταν εἰκοσι πέντε
ἔτη ἡ Μονὶκ, ὅπως εἶπε, δεσποινίς
μου, ἡ μᾶλλον εἶχε ζήσει εἰκοσιπέντε
ἀνοίξεις...Εἶναι καλύτερα ἔτσι...

ΡΟΜΠΕΡ ΦΡΑΝΣΙ

Ἐφυγες...

Ἐφυγες, κι' ὅμως σὲ προσμένω...
Τὸ πρόσωπό σου τὸ θλιμμένο
νὰ ξαναδῶ πὺς λαχταρῶ...
πῆρες μαζί σου τὴ χαρὰ μου,
συντρίμματα γίναν τὰ ὄνειρά μου
πὺς χάλασε πλάσει ἓναν καιρὸ.

Τῆς ὥρας νεότητος μου τὰ χρόνια
πικρὰ περνοῦν στὴν καταφρόνια
κι' ὅ πὺς μ' ἀγγίζει ἡ χειμωνιά...
Μοιάζω μὲ πλοῖο πὺς εἶχε μείνει
σὲ μὴ θολὴ ἀπεραντωμένη
μὲ δίχως ξάρτια καὶ πανιά.

Τ' ὠγροῦ φθινοπώρου τὰ ρίγη
—χωρὶς χαρὰ κι' ἀγάπη λίγη—
σ' ἄδεια μὲ βόθραν' μὴ γωνιά
μάταια τὸ δόλιο νὰ προσμένω
τὸ πρόσωπό σου τὸ θλιμμένο
σὺν φῶς στὴν κρύα μου σκοτεινιά...

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΠΑΟΛΙΝΕΛΗΣ

(Κέρκυρα).

— □ —

Θλιμμένες ὥρες

Τὴν ὥρα αὐτῆς πὺς τ' ἀργὰ σέρνω τὰ
βήματά μου
Μπρός στὸ γιαλὸ πὺς τοῦ βραδυοῦ τὸν
πνίγει τὸ σκοτάδι
πὺς ἡ ψυχὴ μου ἀδειανὴ καὶ μαύρη ἡ
καρδιά μου
κι' ἔχει στὴν πλήξη τυλιχτὴ σὺν τὸ για-
λὸ στὸ βράδυ

Θέλω γιὰ λίγη μου χαρὰ νὰ μπόρῃς ν'
ἀνιῇσθαι
κάποιον ἀγρόριστον στιγμῶν ἐντός μου ἡ
μαγεία.

Ὡ! ἡ παιδοῦλα ἡ παλὰ νύμφη σὺν
κάποιον ὄνειρον τὴν ἀχλὺ στὸ νοῦ μου
νὰ λικνίσθαι.

ΝΙΚΟΣ ΓΡΙΝΗΣ

— □ —

Φθινοπωρινὸ

Μ' ἓνα τρεμούλιασμα ἀπαλὸ
πέφτουν τὰ φύλλα
μέσ' στὴ βραδυά.
Ἐνα τρεμούλιασμα δειλὸ
κι' ἀνατριχίλα
μέσ' στὴν καρδιά.

Ἐνα φεγγάρι μακρυνὸ
—γιατὶ πονῶ;—
τόσο θλιμμένο
στὸ δρόμο τὸν ἀλαργινὸ,
τὸν σιγανὸ
καὶ πονεμένο,

τραγοῦδι, κάποιου πὺς περνᾷ
καὶ τὰ γυρνᾷ
κλαδιά πὺς κλαίει,
γιὰ τὴν καρδιά μου πὺς πονᾷ
παντοτεινὰ
ἔως θὰ λένε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Π. ΛΑΖΑΡΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γυναίκες

Πόση ἀνακούφιση τῆς μονοτονίας δὲν
τοῦ χάρισαν κι' ἀκόμη πόση, παρηγοριά
στὶς θλιμμένες ὥρες τῆς ψυχῆς τοῦ δὲν
ἔδωκε ἡ ἀγάπη τους κι' ἄς ἦταν καὶ
ψεύτικη. Κι' ὅμως, τώρα πὺς ξαναῆθε
τὸ λογικὸ στὴν παρασπασμένη ψυχῇ,
σκέπτεται πὺς θάταν προτιμότερο νὰ
γνωρίζε μόνο μιά: τὴν τελευταία.

— □ —

Ἦταν πολὺ μικρὸς τότε: γυρνώντας
κάποιον βράδυ στὸ σπίτι του, ἔνοιωσε τὸν
ἐαυτὸ του πὺς τοῦ ζητοῦσε κάτι: δὲν ἦ-
ξερε τί ἀκριβῶς. Σ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη
ψυχικὴ του κατάσταση γνώρισε τὴν πρῶ-
τὴ γυναῖκα. Καὶ δέχτηκε πρῶτη αὐτὴ
νὰ τοῦ διδάξῃ τὸν ἔρωτα, μέσα σὲ λίγες
στιγμές...

Ἡ δεύτερη πὺς συνάντησε στὸ δρόμο
τῆς ζωῆς του, θυμάται πὺς ἦταν μὴ
ἐκτὸς μικρούλα. Ἦταν πραγματικὰ ὁ-
μορφὴ κι' ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή κέρδι-
σε τὴν ἀγάπη του. Μία ἀγάπη ἀγνή,
πὺς γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κυριεῖ, τόσο
πολὺ πὺς ἀντὶ γιὰ σχολικὲς ἐκθέσεις ἔ-
γραφε ἐρωτικὲς ἐπιστολές, γεμάτες πόνο
κι' ἀγάπη. Καὶ κείνη τις εἰδείχνε στοὺς
ἀλλους τῆς φίλους καὶ γελοῦσαν. Ἔτσι
πληρώθηκε ἡ πρώτη ἀγάπη του.

Πληγωμένος καὶ ντροπισμένος ζήτη-
σε μὴ ἄλλη συντροφιά γυναικεῖα. Ἴσως
γιὰ τὴν ἡμέρα νὰ ἐκδικηθῇ ἡ καὶ γιὰ τὴν
ἐνοιασθε τὴν ἀγάπη της. Καὶ βόηκε τὴ
τρίτη του φίλη ἦταν μὴ γυναῖκα, πὺς
πρόδινε τὸν ἄντρα της γιὰ κείνον γιὰ ἓ-
να παιδί εἰκοσι χρόνων.

Σκέφτηκε πολὺ, πρὶν ἀποφασίσῃ τὸ
χωρισμὸ τοῦ ἀπ' αὐτὴ. Μὰ τὸ ἀγνωστο
τὸν κυριεῖ. Ἡ φαντασία του ἐπλάθει ὁ-
νειρα μὴς ἄλλης ἀγάπης, πὺς τὸ ρόλο
τῆς φίλης τοῦ θὰ τὸν ἐπαίξει μὴ ἄλλη γυ-
ναῖκα, πὺς δυνάτῃ. Κι' ἔτσι ἦρε ἡ μοι-
ραία γιὰ τὴν ζωὴ του γυναικεῖα. Τὴν ἀγά-
πησε; Ὅταν φέμα. Δὲν ἔνοιωσε ποτέ
τοῦ γι' αὐτὴ πραγματικὸ ἔρωτα. Μὰ ἡ
ὁμορφία της, οἱ ἐπιτηδεύσεις της, τὸ πρό-
σωπο, τὸν τραβούσαν παντοῦ. Εἶχε τὴ δύ-
ναμη νὰ τὸν σέρνει πίσω της, δίχως νὰ
τὴν ἀγαπᾷ. Ἴσως γιὰ τὴν ὥρα εἶ-
χε κατὰ κράτος ἀπ' τίς ἄλλες ἡ καὶ
γιὰ τὴν ἀκατάκτησή της τοῦ στοίχισε τόσο
πολὺ. Καὶ ἀλλοίμονο τὴν κράτησε τόσο
λίγο! Ἦταν μοιραῖα: ἔπρεπε νὰ ἔχῃ
ἄλλα ὅθματα: κι' ἄλλα πολλά.

Κι' ἔτσι ἡ θλίψις τοῦ τὸν ἔκανε νὰ
λησμονήσῃ τί δὲ πᾶ ἀγάπη. Νόμισε πὺς
τὴ γυναῖκα πρέπει νὰ τὴ μεταχειρίζεται
σὺν ἀντικείμενο πὺς παληώνει. Ἔτσι
τοῦλάχιστον δὲ θὰ πικραίνεται ἡ ψυχὴ.

Αὐτὰ τοῦξε διδάξει ἡ μοιραία. Καὶ πέ-
ρασαν ἀπὸ κοντὰ τοῦ πολλές: ἄλλες ἀπὸ
συμφύρον, ἄλλες ἀπὸ πόθο, ἄλλες ἀπὸ
καπρίσιο μὴς στιγμῆς. Λογικῶν, λογικῶν
γυναικῶν, ἀμυδρῶν. Δίχως πραγματικὸ ἐ-
γώισμό. Κι' αὐτὸς τις δεχόταν ὅλες κα-
πλάξ ἐμάλιστα πολλές φορές γιὰ τὴν κα-
τάκτησή τους, ἐνῶ ὁ χωρισμὸς δὲν τὸν
ἐνοιαζε: εἶχε συνηθιστῇ. Μήπως οἱ γυ-
ναῖκες δὲν τοῦθαι τὴ συνήθεια αὐτή;
Κι' ὕστερα, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ἔνοιω-

Φθινοπωρινὰ ρίγη...

Φθινοπωριάζει!... Κι' ὅλα γύρω
πὺς μοῦ δαβαίνουν τὴν ψυχὴ...
μὲ τὸ στεροῦ τῶν ῥόδων μῦρο
δύστη κι' ἡ ὥχρη μου ἀπαντοχὴ...
Κι' ὡς στάζει ἀργὸ τὸ πρωτοβόρχει
πάνου στὰ τζάμια τὰ θολὰ,
μὲ ζῶναι ἡ πλήξη σιωπηλὰ
στὴν ἀδειανὴ πὺς γέρνω κώχη...

Σταλιά-σταλιά τὸ δάκρυ πέφτει
στὸν στοχασμὸν τίς κρύες βραδυές
κι' ἔρχεται ἡ θλίψη καὶ μοῦ κλέφτει
ὅση χαρὰ ἡ ψυχὴ μου ἐγαύη
σ' ὥρας μὴς ἀνοίξης γιορτάσι
πὺς τ' ὄνειρο μούχε κεράσει
μ' ἀηδογοντρίλλες κι' εὐωδιές...

Φθινοπωριάζει!... Τὸ λιμάνι
τῶς τιλίζει ἡ καταχνιά...
Τὸ πλοῖο πὺς καρτερῶ δὲν φτάνει
κι' ὅλο πλανιέμαι σὺν τ' ἁλάνι
πὺς μέσ' στῆς νύχτας τῆς χιονιά
γυρνᾷ νὰ βρῇ ἀχνιστὴ γωνιά
τὰ κρύα τοῦ μέλι νὰ γλυκάνη...

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

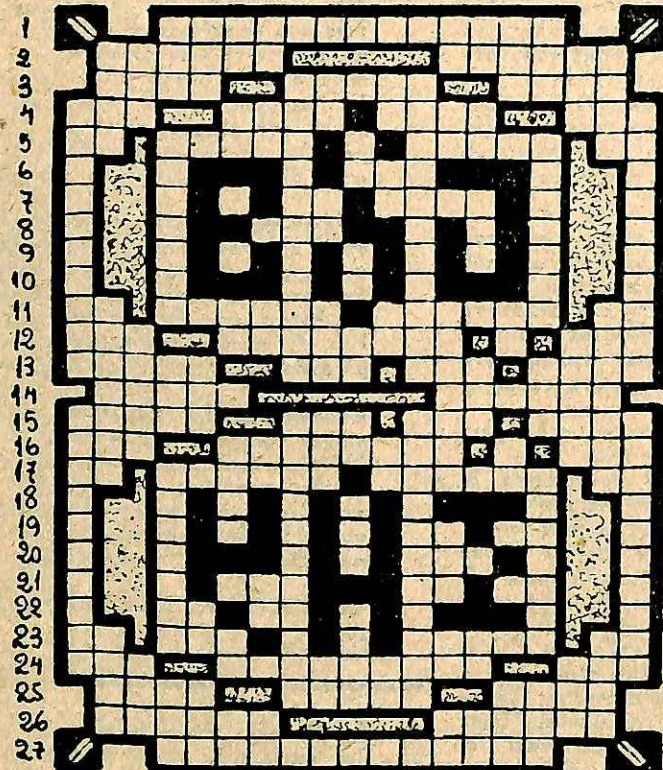
(Κέρκυρα)

σε πὺς δὲν εἶχε γνωρίσει καὶ τὴν γυναῖ-
κα. Τὰ μάτια μὴς κοπέλλας ἀγνῆς τοῦ
τῶσαν. Τὰ μάτια πὺς δὲν ἔπρεπε τὴ
χρῶμα τους, ὅπως ἔκανε γιὰ τὰ ἄλλα.
Τί σημασία ἔχει τὸ χρῶμα, ὅταν εἶναι
τόσο γλυκὸ; Ἀπ' τὰ λόγια ἐκείνης, ἀπ'
τίς σκέψεις της, πίστεψε πὺς δὲν εἶχε
γνωρίσει παρὰ μόνον γυναικεῖα ἀντικεί-
μενα, δίχως τὴ μεγάλη ψυχὴ. Τώρα εἶχε
βρῇ τὴ γυναῖκα, τὴ μοναδικὴ τῆς ζωῆς
τοῦ ἀγάπη. Κι' ὅταν τὴ φίλησε αἰσθάν-
θηκε φόβο. Ἐνα αἰσθημα τὸν κυριεῖ
πὺς τοῦλεγε πὺς κάνει κακὸ. Ἀλῆθεια
τῆς ἔδειξε ἓνα φίλημα ἀπὸ χεῖλιν πρὸ ἀ-
γνῆ. Ἐνα φίλημα ὅχι ἀμαρτωλὸ σὺν τὸ
δικό του. Κι' ἔνοιωσε τὸν ἐαυτὸ του ἔ-
νοιο, πὺς τὴ φίλησε μὲ τὰ ἴδια χεῖλιν
πὺς φιλήσει τόσα γυναικεῖα ἀντικείμε-
να πρὶν. Κι' ὁ πόνος τὸν πλήγωνε γιὰ τὴ
ζωὴ πὺς κάνει γιατί δὲ γνωρίσει αὐ-
τὴν ποῦτα. Κι' ἔφυγε, ἔφυγε μακρὰ
ἀπ' τὴ μόνον γυναῖκα πὺς γνώρισε γιὰ τὴν
τὴν εἶχε γνωρίσει ἀργά. Αὐτὸς, ὁ πόνος,<

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βαθύς κατωτάτου αξιωματικού.
- 2) Προφήτης.— Πριγκίπισσα της Ελλάδος.
- 3) Στρατιωτικόν παράγγελμα.—Τὰ μη γόνιμα.— Σύνηθες γυναικείον γαλλικόν όνομα.
- 4) Άρθρον (πληθ.).—Ευχάριστον συναισθήμα.— Τὰ υπάρχοντα, τὰ έχοντα ζωή.— Τὰ εύχόμεθα εις τούς έορτάζοντες.
- 5) Πλάσμα.— Άπαραίτητον εις τὸ τραπέζι (Δημ.).— Άπιστος.— Τὸ μικρόν όνομα τοῦ κατ' αὐτάς άπολουμένου τῶν φυλακῶν γκάγκστερ τῆς Αμερικῆς.
- 6) Γάλλος συγγραφεύς.
- 7) Άρθρον.— Τὰ έδάφη αὐτῆς καλύπτουν μέγα μέρος τῆς ύφῆλίου.
- 8) Τίτλος εύγενείας παρ' Εὐρωπαίους.
- 11) Αἰγυπτιακή θεότης.— Όρεκτικόν.— Υἱός τοῦ Ελίμ, βασιλεὺς τῶν Τυρρηνῶν, ιδρυτῆς τῆς πόλεως Αἶάνα.—... Καπόνε.
- 12) Παραπεμπτικόν.— Κάτοικοι Ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως (Γεν. πληθ.).— Φίλος εις τὴν Γαλλικήν.
- 13) Όχι φαριδιά.— Όμοιωματικόν (Δημ.).— Τόια όμοια σύμφωνα.— Όλος, μηδενός εξαίρουμένου.
- 14) Μία τῶν Μουσῶν.— Κάτοικος Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
- 15) Ἰδιὰ, ἴσα.— Ποταμός τῆς Ἑλβετίας.—... Μαρία!— Γάλλος ποιητῆς καὶ συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος.
- 16) Δύο φοραί.— Εὐρωπαϊκὸν κράτος.— Όμνικός ἥρωας. (Άνευ τελικοῦ).

27) Μεγάλη όροσειρά Ἄλπεων τῆς Β. Εὐρώπης.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Εἰδικότης ξυλουργοῦ τεχνίτου.— Εἰδικὸν όχημα οδοστρώσεως.
- 2) Προσωπική άντωνυμία (Γεν. πλ.).— Θεά τῆς Ἀρχ. Ἑλληνικῆς θρησκείας.— Άπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς ένδυμασίας τῶν Ἰσπανιδῶν.
- 3) Όμοιωματικόν (Δημ.).— Στοιχείον τῆς φύσεως (Γεν.).— Κομφός.
- 4) Πόλις καὶ ποταμός τῆς Ἑλβετίας.— Τὸ όνομα τοῦτο φέρουν πλείστα έργα αρχιτεκτονικῆς εις διαφόρους πόλεις τῆς Ἰσπανίας, κυριώτερα τῶν όποίων είναι τὸ τῆς Κορδούης καὶ τοῦ Τολέδου.— Καταφατικόν.— Άνδρείος, θαρραλέος, τολμηρός.— Κτητικὴ άντωνυμία (Πληθ.).
- 5) Λουτρόπολις τῆς Γαλλίας.— Φαρά τῆς Αἰγύπτου τῆς Α' θιντικῆς δυναστείας.— Προσωπική άντωνυμία (Αἰτ).— Γαλλίς ἥρωίς.
- 6) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.— Ἐπαυλαυβανόμενον σημαίνει εύθυμίαν.— Βυζαντινὴ νότα.— Κατοικίδιον ζῶν.— Μουσικός φθόγγος.— Εὐόσμα άνθη.
- 7) Χοῖρος Ἀρχ.— Πόλις τοῦ Βελγίου με αξιόλογον βιομηχανίαν.— Δύο γράμματα άπό τὴν λέξιν ΑΘΩΣ.— Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ αλφαβήτου.— Άρθρον (πληθ.).— Υποθετικόν.
- 8) Ό κορυφαῖος τῶν εύθυμογράφων τῆς Ἀρχ. Ἑλλάδος.— Βαυρὸς κόρης.

- 9) Βυζαντινὴ νότα.— Πλάσμα.— Τελικός σύνδεσμος.— Ἐπίρρημα χρονικόν, όταν.— Άναφορικὴ άντων. (Αἰτ. θηλ.).
- 10) Άρθρον.— Πλανήτης.— Υποθετικόν.— Αἰγυπτιακή θεότης.— Ἀρχαία θεά.— Αἰσθάνομαι πόνον, υποφέρω.
- 11) Ἀνητικὸν γαλλικόν.— Μόριον.— Άρθρον (πληθ.).— Δεικτικόν μόριον.— Νότα άνεστραμένη.
- 12) Μὴν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.— Σε κάθε φύλλο τῆς ἡ «Εβδομάς» δημοσιεύει καὶ μία.....νουβέλλα.
- 13) Προσωπική άντωνυμία (Αἰτ.).— Άρθρον (Δοτ.).— Καρχηδόνιος στρατηγός.— Χρονικὸν επίρρημα, τώρα.— Τὸ κεφάλι τοῦ Λαοῦ.— Άρθρον (Πληθ.).
- 14) Ἐρωτηματικόν.—...Ἐπος.— Μία τῶν αισθήσεων.— Τίτλος εύγενείας παρ' Εὐρωπαίους.— Νημάτιον.— Πρόθεσις.
- 15) Θεά τῶν αρχαίων Ἑλλήνων.— Αὐτός.— Μπέρναρ.— Συμπραματικόν.
- 16) Κτητικὴ άντωνυμία (Αἰτ.).— Ἐνοπλος δύναμις.— Πόλις τῆς επαρχίας Τυρόλου τῆς Ἰταλίας, διενεργοῦσα έμποριον οἶνων καὶ μετάξης.— Τὸ νεογνὸν κατοικίδιον.— Τρία όμοια φωνήεντα.
- 17) Προσφώνησις άνδρός μικροῦς ηλικίας.— Στερούμενα πόρων.— Πρόθεσις.
- 18) Δυσάρεστός έκδοσις άγώνος.— Πόλις τοῦ Εὐξείνου πόντου.— Ἱερός χώρος (Γεν. πληθ.).
- 19) Πόλις τῆς Αἰγύπτου εις ἣν παρέμεινεν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κατὰ τὴν εις Αἴγυπτον φυγὴν τους.— Οὐσία επιφέρουσα νάρκη.

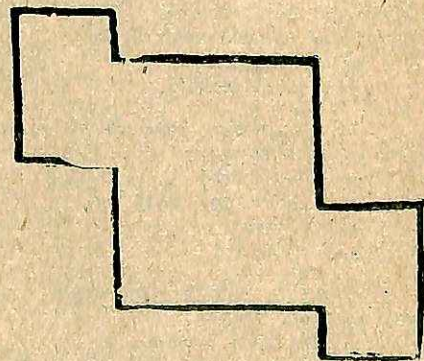
— ΕΒ —

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΚΑΙ ΟΙ 4 ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ

Τέσσερις καλλιεργηταί, άγόρασαν τὸ κατωτέρω εἰκονιζόμενον χωράφι γιὰ νὰ τὸ μοιρασθοῦν εἰς ἴσου.

Τὸ μοῖρασμα θὰ γίνη ὡς εξῆς:

Τὸ χωράφι θὰ διαιρεθῇ εις τέσσερα ἴσα μέρη. Κάθε δὲ μέρος πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο σχῆμα μετὰ τὰ τρία ἄλλα. Πὼς θὰ γίνη τὸ χωρίσμα τῶν τεσσάρων αὐτῶν μερών;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ στήν σελ. 64.

Μεταξύμας

Δούλαν Δραχάκη. Γιά τὴν δημοσίευση τοῦ εἰρημίου θὰ περιμένετε πολὺ ἀκόμη ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του. Πρέπει νὰ υπολογίζετε πέντε περίπου μῆνες ἀπὸ τῆς εἰρήσεως. Τὸ «Μητέρα καὶ κόρη» έντελῶς ἀδούλευτο. Πρὸ πάντων πρὸς τὸ τέλος ὑστερεῖ φοβερά σὺν μέτρο. Οἱ «Βουβὲς ὄρες» σὲ πολὺ κοινότερο θέμα.

Βοσπορινόν. Πολὺ κοινότοπα πράγματα καὶ χιλιοειπωμένα. Στείλτε μας κάτι ἄλλο σὲ πῶς πρωτότυπο θέμα γιὰ τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτό. Γιά τὰ καλά σας λόγια εύχαριστοῦμε. Γεώργιον Φωκᾶν. Συμπληθητικὸν μὴ εἶναι δημοσιεύσιμο. Χρειάζεται δούλεμα ἀκόμη ὁ στίχος σας. Μὴ διάζεστε.

Δροσόπουλον Δημήτριον. Ἡ «ψυχὴ στὸν άνεμο» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη, δυστυχῶς. Τῆς λείπει ἡ ἁρμονία, ἡ μουσικότης τῶν φράσεων καὶ ὁ ρυθμός πὺν πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν ἓνα ποίημα. Θὰ θέλαμε νὰ μᾶς στείλετε κανένα ἄλλο πῶς ἀπλὸ καὶ χωρὶς κακὸς λόγους λέξεις ὥπως «φλιτοῦριζε», «ρματογεννημένο» κ.λπ. Γιά τὰ καλά σας λόγια, εύχαριστοῦμε.

Θ. Α. Παπαγεωργίου. Καὶ πάλι δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ ποιήματα. Ὅσον ἀφορὰ τὸ πεζὸ, πολὺ προσωπικὰ γραμμένο καὶ χωρὶς κανένα γενικώτερο ενδιαφέρον.

Δεσμώτην, Δευκάδα. Καὶ τὰ καινούργια σας, ὅχι δημοσιεύσιμα, δυστυ-

χῶς. Ἐχουν πολλὰ τεχνικὰ σφάλματα ἰδίως σὺν μέτρο. Σχετικὰ καλύτερο τὸ τελευταῖον τετράστιχο τοῦ «Ὅ, τι ὥραίο εἶχαθῃ».

Ἐρημίτην. Πολὺ μεγάλο τὸ ποίημά σας καὶ καταντᾷ λίγο κουραστικόν. Πάντως τὸ κρατοῦμε καὶ θὰ δοῦμε, όταν ἔλθῃ ἡ σειρά του, ἂν θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ὅλο ἢ τὸ τέλος μόνο πὺν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐτοτελές.

Βύρωνα Πετρόπουλον. Ὁ «Λάτρης» καὶ τὸ «Μονοπάτι» έντελῶς πρωτόλεια. Ἀρκετὰ, καλύτερο τὸ «Χρυσόνειρον» καὶ αὐτὸ ὅμως ὅχι δημοσιεύσιμο ἀκόμα. Ἡ «Διάψευσις» πολὺ ἐξεζητημένη. Δὲν ἀναδημοσιεύομε ποιήματα δημοσιεύμένα ἤδη. Θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς στείλετε κανένα ἀπὸ τῆς σύγχρονης παραγωγῆς σας πὺν ἀσφαλῶς θὰ εἶναι πολὺ πῶς ὥριμα. Γιά τὰ καλά σας λόγια εύχαριστοῦμε.

Αἰλάν. Ἐγκρίνεται τὸ «Τραῖνο τῆς εὐτυχίας» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Κορίνθιον. Ἀδούλευτα ἀκόμη τὰ ποιήματά σας. Ἐχουν πολλὰ τεχνικὰ λάθη. Ἰσως θάπρεπε νὰ δοκιμάζετε νὰ γράφετε κανένα πεζὸ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀπὸ σήμερον κυκλοφορεῖ εἰς πέμπτην έκδοσιν τὸ περίφημο βιβλίον διηγημάτων ἐρωτικῆς ψυχολογίας «Γυρίστε τὸν διακόπη...» τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα. Ἡ έκδοσις αὐτῇ δηλοῦται ὅτι θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία καὶ συνεπῶς οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν κ.κ. βιβλιοπωλῶν ἄς φροντίσουν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τοῦδε ἵνα μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἰδία ἑλλειψις πὺν συνέδη μετὰ

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀγίων Ἀναργύρων 33
Τηλέφ. 28517

Ἀρχισυντάκτης καὶ υπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίης 17.
Καλλιτεχνικός συνεργάτης:
ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαν έσωτερικὸν	δρ. 250
Ἐξάμηνος	» 125
Ἐτησίαν έξωτερικὸν	Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς	Δολάρια 6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ	5

Διευθυντῆς Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
Π. Τσαλδάρη 10. Ὑμητός.

«Ἀπόψε στίς 8-1)2» καὶ «Γκαρσόν ένα οὔτασκ» τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ δημοσιεύονται παράπαρα.

Ἡ 5η έκδοσις τοῦ «Γυρίστε τὸν διακόπη» πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρ. 40.

ΛΟΥΛΑΚΙ ΕΙΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΔΙΑ ΝΤΕΣΤΡΕ

Μάρκα «ΜΥΛΟΣ»

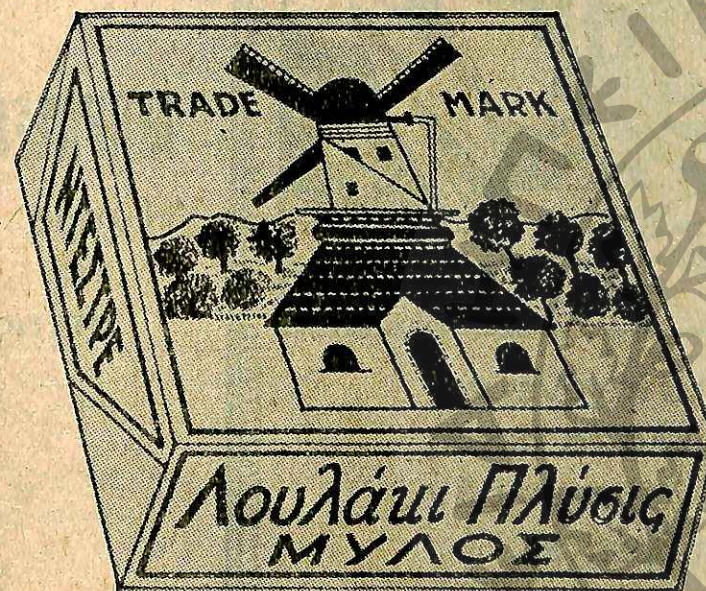
Ἀπαράμιλλον εις ποιότητα

Γνωστὸν ἀνά τὴν ὑψηλίον

Κάμνει τὰ λευκά σας σάν τὸ χιόνι

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ «ΝΤΕΣΤΡΕ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αι άπαντήσεις του δερ- ματολόγου Ιατρού μας

Αίτσαν Κ. Ένταθα. Πολύ κα-
λά χρησιμοποιείτε την λοσιόν, αλλά δεν
πρέπει το μασάζ να γίνεται έντονα. Α-
πλώς μία μικρή έντρίβη. Το έντονο μασ-
άζ στο τριχωτό της κεφαλής και με νε-
ρό μόνον αν γίνη επιφέρει έρεθισμό, κι
όχι με φάρμακα ως η λοσιόν, τα οποία έ-
λαφρώς είναι και ερεθιστικά για να προ-
καλούν μία τοπική συμφόρηση. Και τις
δύο λοσιόν έχω σάς τις έγραψα. Η δευ-
τέρα είναι συνέχεια της πρώτης. Όταν
επέρχεται έλαφρός έρεθισμός ν' αραιώνε-
τε την χρήση. Ραντίζω δεν σημαίνει κά-
νω μούσκεμα στο βρέγμα, άλλ' απλώς
βρέχω τόσο ώστε να υγραίνονται οι ρί-
ζες. Πάντως θα χρησιμοποιήσετε τώρα
την δεύτερη λοσιόν και κατ' εξαίρετα
διαστήματα. Ευχαριστήθηκα πολύ για
την αποτελεσματικότητα των συμβου-
λών μου.

Σ. Α. Κ. Γ. Ρομπέν. Για ν' απαλ-

λαγήτε ριζικά έπ' την πάθησή σας αυτή
πρέπει να κάνετε εν πρώτοις 3 κουτιά
αντισταφυλοκοκκικές ενέσεις του Ίνστι-
τούτου Παστέρ των Αθηνών (έν 5λφ
18 ενέσεις). Θα γίνονται ενδομυϊκές ή-
μέραν παρ' ήμέραν. Άλλως τα ό γιατρός
σας γνωρίζει. Επίσης το πρωί και το
βράδυ μετά το πλύσιμο του προσώπου με
χλιαρό νερό να περνάτε το πρόσωπο μ' έ-
να βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωτη λοσιόν.

Alcool pure camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	100 »

Κάθε βράδυ δέ αφού στεγνώση αυτή
η λοσιόν, να θάξετε στα σπυράκια την
κάτωθι άλοιφή:

Camphre	0,10 cent.
Ac de salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Απελπισμένην Καρδιά. Η
πάθησίς σας δεν είναι έκζεμα, άλλ' ανα-
φυλαξία. Πρώτα-πρώτα αν δεν είσθε τα-
κτική στην περίοδο να φροντίσετε να τα-
κτοποιηθήτε δι' ορμονικών ενέσεων ή
καταποτιών, αναλόγως της ανεπαρκείας.
Δεύτερον θ' ακολουθήσετε την εξής δίαι-
τα: Απαγορεύεται κάθε είδους γαλακτε-

ρδ δηλ. γάλα, γιουρτί, ριζόγαλο, κρέ-
μες. Επίσης και απολύτως τα αυγά. Η
σοκολάτα, το κακάο καθώς και τα περι-
έχοντα από αυτά γλυκίσματα. Επίσης ά-
παγορεύεται τελείως κάθε είδους ψάρι.
Επιτρέπονται. Όλα τα χορταρι-
κά, εκτός από το κουνουπίδι, λάχανο και
σπανάκι. Επίσης επιτρέπονται όλα τα
φρούτα εκτός από τις φράουλες,
έλα τα γλυκίσματα, κομπόστες, ζυμαρικά
και λίγο ψωμί. Μισή ώρα ακριβώς, πού
εκάστου φαγητού θα παίρνετε ένα χαπά-
κι Ανακλασίν (δηλ. τρία την ημέρα).
Αυτά θα τα εξακολουθήσετε επί 1 μήνα
άκρη και μετά, την τελεία εξαράνιση
των εκδηλώσεων. Ήμερα παρ' ήμέραν
το πρωί νηστικάτα λίγη Κάρλσπαρτ.

Στυλιανόν Η. Ζευγολατιό.
Να κάνετε έτι γράφω ανωτέρω προς Σ.
Α. Κ. Γ. Ρομπέν. Είναι η ίδια ακριβώς
περίπτωσης. Μόνο με τις ενέσεις και την
τακτική αυτή θ' απαλλαγίτε. Σπάζοντάς
τα μόνο ούλες και την επιδείνωσή των
επιτογχάνεται. Ήμερα δέ παρ' ήμέρα κά-
νετε και μερικά ατμόλουτρα, ρίχνοντας
μέσα στο καυτό νερό λίγο τίλιο. Το πρό-
σωπο να τ' αφήνετε στους υδρατμούς επί
10 λεπτά της ώρας. Ν' αποφεύγετε ακό-
μα τα παστά, άλμυρά και τις σάλτσες.

Φίλην Άννα ν. Η ανεπάρκειά σας
αυτή είναι βαρείας μορφής, προκληθείσα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΚΟΝΤΟΥ ΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Ευαγγελιστρίας)

ΤΗΛ. 21.590

Αυτό τό Μικρό Λάθοι μπορεί νά σάς κάμει νά φαίνεσθε 10 χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα που
δράς μπορεί νά σας
κάμει νά φαίνεσθε νέα
και νά στολίξη την έ-
πιδερμίδα σας με άπε-
ρίγραπτον ωραιότητα,
μία άλλη μπορεί νά
σας κάμει νά υσιάζε-
σάν νοσή. Τό νά είσθε
μελαχροινή δεν θέλει
νά πη ότι πρέπει νά με-
ταχειρίζεσθε μία πού-
δρα διά μελαχροίνες ή
ρασέλ σκούρα, εάν πά-
λι είσθε ξανθειά τίποτε

με είναι έπιστημονικώς άναμε-
μινμένη. ακριβώς εις την πρό-
επουσαν αναλονίαν με πούδρα
έκτάκτως λεπτήν, αεροποιημέ-
νην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλι-
δας, ούτε πλάκας επί της έπι-
δερμίδος και μία άπλη χρησι-
μοποίησι θα σάς δώση επί ό-
κτώ ολοκλήρους ώρας τό καλ-
λίτερο και νοητευτικότερο
χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρί-
ζονται κάθε πρωί την πούδρα
Τοκαλόν. Η άπόχρωσις έλέγχε-
ται τη βοηθεία τελευταίας άνα-
καλυφθέντος μηχανήματος που
άποκλείει οιοδήποτε λάθος

κατόπιν των αλληπαλλήλων λοιμώξεων
και των άσθενειών. Πρέπει, όπωσδήποτε,
να κάνετε ενέσεις. Προς τό παρόν θ'
αρχίσετε καθ' έβδομάδα να κάνετε ενδο-
μυϊκώς από μίαν ένεσιν Progynon Ole-
osum 50.000 Άμα αρχίσουν νά τακτο-
ποιούνται οι ήμερομηνίες θα κάνετε ανά
μία έβδομαδιαίως των 20.000 Έσωτερι-
κώς δέ θα παίρνετε 2 χάπια την ήμέρα
Valovosan, συγχρόνως με τις ενέσεις
που θ' αρχίσετε. Επίσης καθημερινώς
να κάνετε από μία θερμή κολπική πλύ-
σιν με χαμομηλόνερο. Νά τρώτε καλά κι
ιδίως σιγάκι και απλές. Σας ευχαρι-
στώ για τα τόσο κολακευτικά σας λόγια
και μετά δίμηνο μου ξαναγράφετε τα ά-
ποτελέσματα. Πάντως νά μη άμελήσετε
την παραπάνω θεραπεία γιατί θ' αρχί-
σουν κι' οι νευρασθενικές εκδηλώσεις.

Σ. Σ. Λαμία ν. Όσον άφορά την
περίοδο ν' αρχίσετε την θεραπεία πρώτα
με καταπότια, και κατόπιν αναλόγως
των αποτελεσμάτων βλέπετε για ενέ-
σεις. Θα παίρνετε λοιπόν Table Valo-
vosan 2 την ήμέρα. Μόνο τις ήμέρες της
περιόδου θα τα σταματάτε. Αυτό επί δι-
μήνο και μου ξαναγράφετε. Όσαύτως ή
μέρα παρ' ήμέρα να παίρνετε νηστικάτα
από ένα κουταλάκι Κάρλσπαρτ διαλυ-
μένο μέσα σέ χλιαρό νερό. Ν' αποφεύγε-
τε τις δύσπεπτες τροφές δηλ. τα ζυμαρι-
κά και τό ζεστό ψωμί. Νά προτιμάτε
κρέας σιγάρας, χορταρικά, φρούτα, κομπό-
στες και τό ξερό μαύρο ψωμί. Για τις
φακίδες νά διαβάσετε τό ειδικό άρθρο
μου αυτού του φύλλου (σελ. 58) «Έπι-
νές πανάδες» και νά συμμορφώθητε μ' όσα
γράφω λεπτομερέστατα σ' αυτό.

Φοιτητή ν. Σέρρας. Η πάθησή
σας αγαπητέ μου είναι ζήτημα θρέψεως
και ενδοκρινών αδένων. Τοπικώς έτι και
νά κάνετε δεν θα σάς ωφέληση τίπο-
τε. Νά τρέφεσθε καλά. Σας συνιστώ νά
παίρνετε μεσημέρι και βράδυ πού του
σανητού σας από ένα ραχοπότηρο
Maltoferine. Νά πάρετε 2 φιάλες χωρίς
διακοπή. Άν θέλετε δέ και σάς είναι εύ-
κολο κάντε και μερικές ενέσεις ενδοφλε-
βίως Γλυκονά ντέ κάλτσιοιμ.

Όλα αυτά θα συντελέσουν στην σημαν-
τική βελτίωση του προσώρου μαρμαριού.
Παλαίον Σουνδρομητή ν. Αύ-
τό είναι ζήτημα παθολογικής φύσεως και
γι' αυτό σάς συνιστώ νά επισκεφθήτε
τον συνεργάτην μας παθολόγον Ιατρόν Χ.
Π. Κελαμαράν (Άριστοτέλους 39). Εί-
ναι εκδήλωση υίας έσωτερικής παθήσεως
και ό γιατρός θα σάς καθοδηγήση εκ του
άσφαλούς μετά προσωπικήν εξέταση.

Δερματολόγος Ιατρός
Γ. Μ. ΑΔΑΛΣ
Σόλωνος 40

ΚΟΥΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΥΝΕΣ
διά ηλεκτρικού μηχανήματος
Άχιλλέως 61

ΓΕΩΡ. Ι. ΒΑΪΔΑΝΗΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις

Εξέτασις δι' άκτίνας Ραίνιγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΜΠΡΑΣΣΟ

Τό άπαρά-
μιλλον στίλ-
βωμα μεγάλ-
λων.

Όλίγαι σταγόνες κά-
μνουν όλα τα σκεύη
σας νά λάμπουν σάν
καδρέπτες

BRASSO

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ"

RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND.

ΜΠΡΑΣΣΟ

Η χαρά
του
σπιτιού

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Χ. Χ. 'Επιβάλλεται η εξέταση των κοπράνων δι' αμοιβάδας—λαμβιδίας—ωά-
ρια. 'Εάν η εξέταση αυτή αποδίδει αρνη-
τική τότε όφείλεται σε σπατική κατά-
στασιν του εντέρου. Να χρησιμοποιή-
ται μαύρο ψωμί—χορταρικά—φρούτα. Να
πηγαίνετε εις το ακαμινέν καθ' έχά-
στην και σε ώριμένη ώρα σάν να εισθε
θεβαία περί του αποτελέσματος. Νηστική
την πρωίαν να τρώτε φρούτα ή να πίνετε
ένα ποτήρι νερό ή λίγο μέλι. Πρωί με-
σημέρι και βράδυ 1)2 ώρα πρὸ εκάστου
σαγγητού θα λαμβάνετε ένα σκονάκι από
το κάτω φάρμακο:

Paraverline 0,01 cg.
Succre 0,50
pour un paquet No 20

Κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου θα ρίχνετε
σὲ 1)2 ποτήρι νερό ένα κουτάλι τῆς
σούπας 'Αγκαρὸλ.

Προτοῦ, ὅμως, γίνουν αὐτά, χρειάζε-
ται ἀπαραιτήτως ἡ εξέταση τῶν κοπρά-
νων γιατί ἐν ἐναντία περιπτώσει εἶ-
ναι ἄλλη ἡ θεραπεία.

Περᾶστε ἂν θέλετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο
μου νὰ συνεγνωθοῦμε καλλιτέρα.

Π α λ α ι ὶ ο ν Π ο λ ε μ ι σ τ ῆ ν. 'Ιδιο-
σκευάσματα (σπεσιαλιτέ) τοῦ εἶδους αὐ-
τοῦ ὑπάρχουν πολλὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ
ὅλα μετὴν ἰδίαν φαρμακευτικὴν βάσιν.
Σεῖς προτιμῆσατε τὸ Erugon ἢ τὸ
Testosan. Δὲν μοῦ νοῶσθε λεπτομέ-
ρως συμπτώματα ὁπότε πιθανὸν νὰ σᾶς

εὐστησῶ ἄλλην θεραπείαν.

'Ατυγὸν 'Αθλητῆν. Ἐφοσον ἡ
καρδιά καὶ οἱ πνεύμονες δὲν παρουσι-
ζουν τίποτε, ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται περὶ
κρυπτικῆς ἀμυγδαλίτιδος ἡ ὁποία παρα-
τηρεῖται συχνὰ εἰς τὴν νεαράν καὶ ἐφη-
δικὴν ἡλικίαν καὶ προκαλεῖ τοιαῦτα συμ-
πτώματα, ἐφόσον συχνὰ παραμελεῖται ἡ
ἀφαίρεσις τῶν ἀμυγδαλῶν αὐτῶν. 'Ανά-
γκη νὰ ἐξετάσῃτε ἀκτινογραφικῶς τὸν
θώρακα.

'Επίσης πρέπει νὰ κάμετε γενικὴν ἐ-
ξέτασιν τῶν οὄρων καὶ τῆς πηκτικότη-
τος τοῦ αἵματός σας καὶ ν' ἀποφασίσετε
χωρὶς ἀναβολὴ τὴν ἐξάφαισιν τῶν ἀμυ-
γδαλῶν γιὰ νὰ δῆτε ἀσφαλῶς τὴν υγείαν
σας. 'Εὰν βρίσκεσθε στὰς 'Αθήνας ἐπι-
σκεφθῆτε μετὰ τὸ 'Ιατρεῖον νὰ σᾶς ἐξε-
τάσω προσωπικῶς γιὰ τὴν καλύτεραν
διάγνωσιν.

Κυρία ν. Σ. Παν. 'Η θεραπεία τῶν
σπασμῶν ποὺ παθαίνει τὸ παιδάκι σας εἶ-
ναι ἀνάλογος τοῦ αἵτιους ποὺ τοὺς προκα-
λεῖ. Γι' αὐτὸ χωρὶς προσωπικὴν εξέταση
δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω φάρμακα γιατί
δυνατὸν νὰ μὴ ὠφελήσουν ἢ καὶ νὰ βλά-
ψουν. Προσέξτε τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ
(κόπρανα) ἐπανειλημμένως μήπως δγᾶ-
ζει σκουλῆχια (ἐλμινθες).

Π ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Παθολόγος ἱατρός
'Ασιστατέλης 30

Λύσεις παιχνιδιῶν τοῦ προηγούμενου φύλλου ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

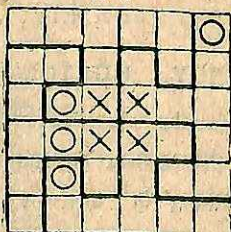
1) 'Εγκέλαδος.— 'Αγαμέμνων. 2) Λα-
ῶν.— 'Υπαγε.— Μάτι. 3) Εἰς.— Σοῦσα.
— Τσάρω.— Σίχ. 4) Νά.— Λαίς.— 'Ωσάν —
Αο. 5) Πά.— Βέλος.— 'Αλ. 6) Τύρ.— Μα-
νέ.— 'Ετάμ.— 'Ωμό. 7) 'Οφίς.— Χάμ.— Σα-
άτ. 8) 'Αβ.— 'Αν.— Τί.— 'Ανία.— Γά.— Σί.
9) Σίν.— 'Εμῶς.— Νάρκηγ.— πᾶς. 10) Ρα-
Κα.— ρη. 11) 'Ινῶ.— Βῆμα.— Σάμπως —
'Ιώβ. 12) Φα.— Εἰ.— 'Αρ.— 'Αττα.— 'Ια —
Νά. 13) 'Οκνῶ.— Σάδ.— Λάμα. 14) Γάρ
'Απλῶ.— 'Οβίς.— 'Επί. 15) 'ΑΣ.— Σασας
Δί. 16) Νά.— Σιλῶ.— Νανά.— Σέ. 17) 'Επ-
— Πέρεκα.— 'Ελένη.— Σόϊ. 18) 'Ιένα.— Αἰ-
τνα.— Πόλο. 19) 'Ανάστασις.— 'Αντώνιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) 'Ελενίτσα.— 'Ιριγίνεια. 2) Γαῖα.—
Βίλνα.— Ατεν. 3) Κως.— Πρῶ.— Ορα.— Ινα
4) 'Εν.— Λα.— Φα.— 'Εκ.— Ες.— Ας. 5) Σα
— Μινέρδινα.— Ιπ. 6) 'Αμοιβάς.— Μάη.—
'Απόλεια. 7) 'Υς.— Τῶ.— Μα.— Ορ. 8)
Ους.— Βελισάριος.— Καί. 9) Σπα.— Αἰς.
10) Χάν.— Σας. 11) ΑΓΤ.— 'Ανάκατα.—
'Ενα. 12) Γες.— Σεμιράμιδος.— Λάν. 13)
Αω.— Αχ.— Πα.— ΝΣ. 14) Μαρούας.— 'Η-
ρώ.— Διδανιώ. 15) Ωα.— Μαγνησίας.— Νη.
16) ΜΜ.— Να.— ΑΑ.— ΑΜ.— Δα.— Πι.
17) Νας.— Λωτ.— Αει.— Σου. 18) Ωτία.—
Σασων.— Σολο. 19) Νικόπολις.— Βασί-
λειος.

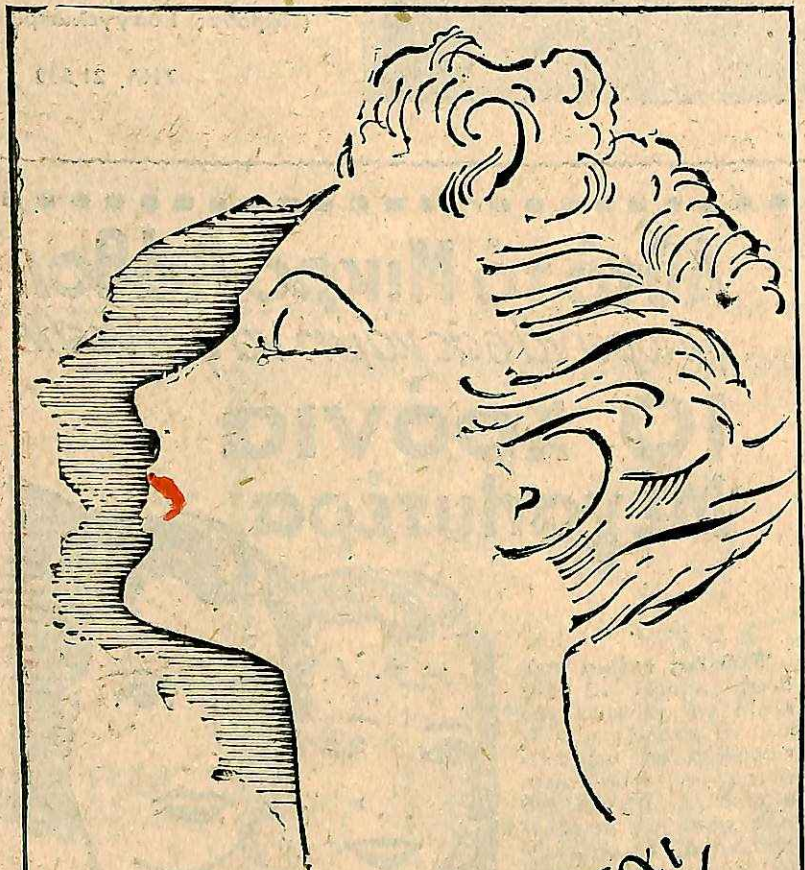
ΣΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΙ

'Ιδοῦ πῶς θὰ χωρίσετε τὸ τετάγωνο:

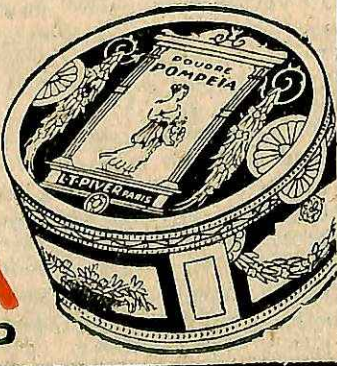
ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Τὰ σπίτζα ἦσαν 462.

Δὲν
υπόσχεσαι
θαύματα!

ἀλλὰ σὰς σιδεῖ
τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ
ὠμορφιά σας ἀπέδωσε
ὅλην τὴν τὴν γοητείαν
ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

Περμανάντ ΧΗΜΙΚΗ ΧΑΛΕΥΤΡΙΚΗ

Ἡ ἐξέλιξις διέγραψε τὰς παλαιὰς αὐτὰς
μεθόδους ὡς ἐπέβαλε

τὴν

PERMANANT
"SANS FIL"

Διότι εἶναι αἰνόνδυνος,
ἀνετος ὡς ἔχει τὴν μαθητέραν
ἀπόδοσιν ἀρνεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃτε
τὸν ἔμπειρον κομμωτὴν.

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΞ

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75 - Τηλ. 23-776

Ὡς διαδέτει τὰ τελειότερα
μηχανήματα "Sans-fil", ἡ
πανελλήνιος φήμη τοῦ σὰς ἐγγυ-
ᾶται διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ
ἐμπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ του.